

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZDEMİR İNCE

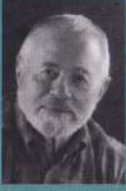

ÖZDEMİR İNCE
DEMOKRASİ
ile
DİKTATORYA
ARASINDA

DEMOKRASİ ile **DİKTATORYA**
ARASINDA

ÖZDEMİR İNCE DEMOKRASİ ile DİKTATORYA ARASINDA

"Elli yıldır devrimci Cumhuriyet'in toprağında, kendi açtığım ıssız patikada inatla yürüyorum. Hâlâ dünyayı, hayatı değiştirmeye ve bu yolda değişmemeye çalışıyorum."

Kendini böyle özetliyor Özdemiş İnce. Çünkü duruşunu bozmamanın, kalemını eğip bükmemenin "bedelinin ödendiği" yılların içinden geliyor. Ona bugün de aynı cesaretle, aynı kararlılıkla yazma gücünü veren de bu. Biliyor ki bir ömür boyu aynı yolda yürümek, o yola mayın döşeyenlerle mücadele etmek, halkına o mayınların yerlerini göstermek kararlı ve cesur olmayı gerektiriyor; zaman zaman iktidarla, zaman zaman okurla, hatta yakın dostlarla karşı karşıya gelmeyi gerektiriyor.

Şairliğiyle edebiyat tarihinde yerini çoktan almış olan Özdemiş İnce, kalemını ülke ve dünya gündemi için oynatmaya başladığında önemli bir düşünür haline geliyor.

Demokrasi ile Diktatorya Arasında, Özdemiş İnce'nin kendi ifadesiyle, "karşıdevrimci zihniyet ve girişimlere" itiraz eden, "Hayır!" diyen yazılardan oluşuyor. Kaynaklarıyla, kanıtları ve dayanaklarıyla, "yalan bozan" yazılar bunlar. Yazdığı her yazıyla "okurun ufkunu açmayı, onu bu kitabın yazarı karşısında bile özgürleştirmeyi, bağımsızlaştırmayı" hedefleyen Özdemiş İnce'nin sesi, bu kitapta da, uyuyanların uylasunu kaçırarak kadar gür...

image.com.tr
internet kitabevi

ISBN 978-975-533-687-9

Özdemir Ince, 1936 yılında Mersin'de doğdu. 1956'da Mersin Lisesi'nden mezun oldu. 1960'ta Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nü bitirdi. Fransız hükümetinin açtığı sınavı kazanarak Paris'te Sorbonne Üniversitesi'nde çağdaş Fransız edebiyatı ve fonetik okudu. Yurda dönüşünde Aydın ve Muğla liselerinde öğretmen olarak çalıştı. 1969'da TRT'ye girdi. 1982'de emekli oluncaya kadar değişik yöneticilik görevlerinde bulundu. 1982-1989 yılları arasında çeviri yaparak hayatını kazandı. 1989-2000 yılları arasında bazı yayınevlerinde editör ve yayın yönetmeni olarak çalıştı. 2000 yılından bu yana Hürriyet gazetesinde köşe yazarlığı yapıyor.

Şiirleri; Fransızca, Yunanca, Bulgarca ve Makedonca kitap olarak yayınlandı. Şiir ve yazıları; Almanca, Çuvaşca, Hinduca, Ibranice, İngilizce, İspanyolca, İtalyanca, Macarca, Portekizce, Romence, Rusca ve Sırpçaya çevrildi.

1990 yılında Fransız "Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres" onur belgesine değer görüldü. Mallarmé Akademisi ile Avrupa Şiir Akademisi üyesidir.

İnce'nin eserleri:

Şiir: *Kargı* (1963), *Tutanaklar* (1967), *Kiraz Zamanı* (1969), *Karşı Yazgı* (1974), *Rüzgâra Yazılıdır* (1979), *Elmanın Tarihi* (1981), *Kentler* (1981), *Yedi Deryalar Geçsen* (1983), *Siyasetname* (1984), *Eski Şiirler* (1985), *Hayatbilgisi* (1986), *Zorba ve Ozan* (1987), *Başak ile Terazi* (1989), *Burçlar Kuşağı* (1989), *Can Yelekleri Tavandadır* (1989), *Gürlevik* (1990), *Gündönümü Gündönümü* (1992), *Yazın Sesi* (1994), *Uykusuzluk* (1996), *Mani-Hayy* (1998), *Evren Ağacı* (2000), *Ot Hızı* (2002), *Keskindoreke Fındıfıfı* (2006), *Magma ve Kır Saat* (2007), *Agustos 1936*, *Annemin Karnında Son Bir Ay* (2008), *Bir Ana Heykeli* (2008).

Seçme ve Toplu Şiir: *Güneş Saati* (1990), *Seçme Şiirler* (1998), *Tekvin*, *Toplu Şiirler 1.* (1994), *Delta*, *Toplu Şiirler 2.* (1994), *Tohum Ölürse*, *Toplu Şiirler 3.* (1994), *Yağmur Taşı*, *Toplu Şiirler 4.* (1995), *Bütün Şiirlerim 1.* (2001), *Bütün Şiirlerim 2.* (2002), *Bütün Şiirlerim 3.* (2003), *Toplu Şiirler I*, *Rüzgâra En Yakın Yerde* (2010), *Toplu Şiirler II*, *Susan Denizin Sesiyle* (2010), *Toplu Şiirler III*, *Bir Başka Dil* (2010), *Toplu Şiirler IV*, *Şaman Sözü*, (2010).

Eleştirel Deneme: *Yazmasam Olmazdı*, (Doğan Kitapçılık, 2004), *Mahşerin Üç Kitabı*, (Doğan Kitapçılık, 2005).

Denemeler ve Siyasi Yazılar: *Şiir ve Gerçeklik* (1986, 2001; İmge Kitabevi Yayınları, 2011), *Söz ve Yazı* (1991), *Tabula Rasa* (1992, 2002; İmge Kitabevi Yayınları, 2011), *Yazınsal Söylem Üzerine* (1993, 2002), *Dinozorca* (1993), *Tarih Bağışlamaz* (1994), *Çile Törenleri* (1995), *Bu Ne Biçim Memleket* (1996), *Yaşasın Cumhuriyet* (1999), *Şiirde Devrim* (2000, 2008), *Mevsimsiz Yazılar* (2002), *Gördüğünü Kitaba Yaz* (2002), *Pazar Yazıları* (2002), *Tersi Yüzü* (2003), *İsirge-*

nın Faydaları (2004), *Yedi Canlı Cumhuriyet* (2004, 2009), *100 Pazar Yazısı* (2004), *Denek Taşı* (2006), *Fesatlar Sarmalında Türkiye* (2007), *Cumhuriyetsiz Demokrasi* (2009), *Demokrasiz Demokrasi* (2009), *Direnen Cumhuriyet* (2010), *Kırlangıcın Okuma Uçuşu* (2010), *Demokrasi ile Diktatorya Arasında* (Imge Kitabevi Yayınları, 2011).

Söyleşi: *Ne Altın Ne Gümüş* (1997).

Ödülleri: May Edebiyat Ödülü (1968), Türk Dil Kurumu Çeviri Ödülü (1978), Abdi İpekçi Dostluk Özel Ödülü (1999), MAX JACOB Şiir Ödülü (Fransa, 2006), Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü (2007), Diyonisos Şiir Ödülü (2009), Uluslararası PEN Türkiye Onur Ödülü (2010), PENYO PENEV Uluslararası Şiir Ödülü (Bulgaristan, 2010), Çeviri Derneği Onur Ödülü (2010). Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Röportaj Başarı Ödülü (2001), Bülent Dikmener Ödülü Özel Jüri Ödülü (2004), Çağdaş Gazeteciler Derneği Mustafa Ekmekçi Gazetecilik Ödülü (2006), Avrupa Atatürkçü Düşünce Dernekleri Federasyonu Atatürkçü Aydınlanma Ödülü (2009).

Hakkında Kitap: Celal Soycan, *Mevsimsiz Bir Şair: Özdemir İnce* (Dünya Kitap, 2005).

Imge Kitabevi Yayınları

Ankara / Kızılay
Konur Sokak No: 17
Tel: (312) 419 46 10 - 419 46 11
Faks: (312) 425 29 87
E-Posta: imge@imge.com.tr

İstanbul / Taksim
İstiklal Cad. Zambak Sok. No: 2/4
Tel: (212) 249 34 79
Faks: (212) 249 35 79
E-Posta: imge@imge.com.tr

Genel Dağıtım

Ankara / Kızılay
Konur Sokak No: 17
Tel: (312) 417 50 95 - 417 50 96
Faks: (312) 425 65 32
E-Posta: imge@imge.com.tr

İstanbul / Cağaloğlu
Ankara Caddesi No: 45/A
Tel: (212) 527 40 57
Faks: (212) 527 41 45
E-Posta: imge@imge.com.tr

Özdemir İnce

Demokrasi ile Diktatorya Arasında

İmge Kitabevi Yayınları
Genel Yayın Yönetmeni
Şebnem Çiler Tabakçı

ISBN 978-975-533-687-9

© İmge Kitabevi Yayınları, Özdemir İnce, 2011

Tüm hakları saklıdır.
Yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa
fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik
yöntemlerle çoğaltılamaz.

1. Baskı: Nisan 2011

Kapak
Duysal Yaşar

Dizgi
Yalçın Ateş

Baskı ve Cilt
Pelin Ofset Tipo Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İvedik Organize Matbaacılar Sitesi
558. Sok. No: 28 Yenimahalle-Ankara
Tel: (312) 395 25 80-83 • Faks: 395 25 84
www.pelinofset.com.tr

İ m g e K i t a b e v i
Yayıncılık Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Konur Sok. No: 3 Kızılay 06650 Ankara
Tel: (312) 419 46 10-11 • Faks: (312) 425 29 87
İnternet: imge.com.tr • E-Posta: imge@imge.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kitap, Özdemir İnce'nin Hürriyet gazetesindeki köşesinde yayınlanan yazılardan oluşmaktadır. Yazıları kitaplaştırmamıza izin veren Hürriyet gazetesine teşekkür ederiz.

İmge Kitabevi Yayınları

İçindekiler

Önsöz	11
Savrulmak	17

Türban Gerçeği ve Kadınlarımız

Türban Fesadı	23
Bir Din Âlimi ki?	26
Demek Devlet Diye Bir Şey Varmış	29
Türban Sadece Türban Değildir!	32
Türbanın Gerçek Kaynağı	35
Türbanın Altında Gizlenen Gerçek	38
‘Allah’ın Terzileri’	41
Kadınlarımız	44
Kadın Devlet Memuru Olabilir mi?	47
Kadınlar Hakkında Hükümler	50
Kadınlara Seçme ve Seçilme Hakkı	53

Arapların Büyük Travması

Arapların Büyük Travması'na Giriş	59
Arapların Büyük Travması (I)	62
Arapların Büyük Travması (II)	65
Arapların Büyük Travması (III)	68
Arapların Büyük Travması (IV)	71
Arapların Büyük Travması Üzerine	74
Atatürk'le Hesaplaşmak ve Uzlaşmak	77
'Diğer Müslümanlar'	80
Demokrasi Neden Uzak?	83
Kabilesele ve Dinsel Yapı Çıkmazı	86

Arap İsyanları ve Türkiye

Mısır Türkiye'nin Geleceğidir	91
Gördüğünden Göz Kırası İstemek	94
Müslüman Kardeşler	97
Yani ihvan ül-müslimin	100
İşkembe-i Kübra Sanatı	103
Tahrir Meydanı Kemalizm'e Karşı (!)	106
Türkiye Model Olamaz	109

Devrim Yasalarıyla Hesaplaşmak

Laiklik İlkesinin Anayasaya Girmesi	115
Laikliğin Amacı	118
Karşıdevrimin İlk Zaferi	121
İslam Demokrasisi	124
Halkın Değerleri ve Demokrasi	127
Abrakadabracılık	130
Cumhuriyet'i Restore Etmek!	133

‘İslam İmparatorluğu’	136
Cumhuriyet Devriminde İki Tarih	139
Türbeler ve Zaviyelerin Yasaklanması.....	142
‘İrtica Suç Olmaktan Çıktı’	145
Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun	148
Müthiş Hafta	151
Günümüzle Hesaplaşmak	154
Lisede İhtilal.....	157
Sanki Bir Misyoner Okulu.....	160
İmam-Polis	163
Cumhurbaşkanı’nın İmam Hatip Sevgisi.....	166
Milli Eğitime Dair.....	169
Çakır’ın Kızı Fatma’lar Kandırılmasın Diye	172
Diyanet İşleri Hizaya!.....	175
Diyanet’te Hülle Yöntemi	178

Demokrasi ile Diktatorya Arasında

Başbakanın Diktatörlük Anlayışı.....	183
Diktatörlüğün Simgesi Olarak Milli İrade	186
Demokrasi Neye Benzer?	189
Başka Bir Dünya Mümkün Müdür?.....	192
Anayasa Cihadı.....	195
Parlamentar Diktatorya	197
Demokrasinin Hası Böyle Olur Gardaş!	200

Tarihi Çarpıtma Çabaları ve Referandum

Bu Ne Biçim Tarih Bilgisi?	205
Yüzlüler ve Yüzsüzler.....	208
12 Eylül Mugalatası.....	211
12 Eylül Safsataları.....	214

12 Eylül ve Turgut Özal'ı	217
12 Eylül'le Hesaplaşmak İçin	220

CHP'nin Dünü ve Bugünü

CHP Tek Partiyken Tek Parti Değildi	225
Laf Değirmeni Laf Salatası.....	228
CHP'nin Yolu	231
Teneke Cumhuriyet	234
Nankörlük Sanatı	237
CHP'nin İş Zor!	240
Bu İzdivaç Mümkündür, Ancak	243
CHP'de Değişim	246
Guguk Kuşu	249

Önsöz

Demokrasi ile Diktatorya Arasında'da yer alan yazılar Hürriyet gazetesinde yayımlandıkları günlerde, aralarında ölüm tehdidi de olmak üzere, sürekli aldığım tehditler iyice çoğalmıştı. Adları ve adresleri uydurma olan bu tehdit mesajları belli bir kaynaktan örgütlü olarak gönderiliyordu. Gönderilir! Yazdıklarımı beğenmiyorlar, benzer yazılar yazmamam için gözümü korkutmak, beni yıldırmaq istiyorlardı. İsterler!

Buna karşılık, ülke içinden ve dışından, bu yazılardan bir şeyler öğrendiğini söyleyen epeyce teşekkür iletisi de aldım, alıyorum.

Cumhuriyeti, devrimlerini ve erdemlerini açıkladığım, tanımladığım, betimlediğim, toplam olarak savunduğum için, kimileri beni ölümle tehdit ederken, aynı nedenlerden dolayı bazı okurlar da bana teşekkür ediyordu. Ediyor!

Tehditçiler, genellikle, bunadığımı, bir ayağımın çukurda olduğunu, öteki dünyada yazılarımın hesabını ve-

remeyeceğimi ileri sürerler. Onları en çok görgü tanıklıklarım ürkütür. Ürkmekte haklıdırlar. Çünkü 14 Mayıs 1950’de Demokrat Parti iktidara geldiği zaman orta-okuldaydım. DP’nin iktidarı boyunca orta ve yükseköğrenimimi yapıyordum. “Vatan Cephesi”ne, “TBMM Tahkikat Komisyonu”na, kahve bulunamadığı için nohut kahvesi içildiğine, bir radyo için sıraya girip en az bir yıl beklendiğine tanık oldum. Demokrasinin katledilmesini gördüm. Kimse bana Adnan Menderes’in ve partisinin demokrasi kahramanı olduğunu yutturamaz. Çünkü her şeyi gördüm.

27 Mayıs 1960 askeri müdahalesinde Ankara’daydım. Albay Talat Aydemir’in 22 Şubat 1962 darbe girişiminde Polatlı Topçu Okulu’nda yedeksubay öğrenci alayındaydım. Elde silah, komutanların taraf seçmesini bekledik. Aynı albayın 21 Mayıs 1963 darbe girişiminde Bornova 57.Topçu Er Eğitim Tugayı’nda teğmen idim. Üsteğmenler 27 Mayıs’ı yapan Harbiyelilerdi. Üstlerimdi. 21 Mayıs 1963’te teğmen rütbesi ile alaya çıkartılan, benden kıdemsiz Harbiyeliler ast’ım oldular.

12 Mart’ta gözüaltına alındım. 12 Eylül’de “Emekli ol yoksa ben ederim” özel yasası ile TRT’den emekli edildiğimde 45 yaşındaydım.

12 yaşından itibaren durmadan çalıştım: Gazoz satıcılığı, cambaz çığırkanlığı, kebabçı çıraklığı, iplik ve dokuma fabrikasında işçilik, maliye memurluğu, kütüphanecilik, Fransızca öğretmenliği, TRT Dış Haberlerde mütercimlik, televizyonda metin yazarlığı, aralarında Program ve Yayın Planlama müdürlüğü de olmak üzere yöneticilik, yayınevlerinde editörlük ve yöneticilik, 2000 yılından bu yana da Hürriyet gazetesi yazarlığı... Ve bu hengâme arasında çok ciddi bir öğrenim!

Karşıdevrim başladığı zaman 10-12 yaşımıdaydım. Gelişmesine, ilerlemesine her gün tanık oldum. Başta Milli Eğitim Bakanlığı olmak üzere bütün bakanlıklara ABD'nin AID temsilcileri geldikten sonra Cumhuriyet'in yozlaştırılma girişimlerini gördüm, öğrenci olarak ko-bay gibi kullanıldım. Hedef, Tevhid-i Tedrisat Kanunu olmak üzere devrim yasaları idi. İrticanın simgesi 1950'lerde ticanilerdi, 60 yıl sonra Nakşiler, Nurcular ve Fethullahçılar... İrtica denen fesat, Demokrat Parti, Adalet Partisi, Yeni Türkiye Partisi, ANAP gibi sağcı partilerin limonluklarında palazlandı, kümeslerinde yumurta-dan çıktı. Bunların hepsini gördüm... Ve 1980'den bu yana yazmaya, itiraz etmeye, "Hayır!" demeye başladım.

Çünkü, gördüm, tanık oldum ve yaşadım!

İrtica fesadı 1950'den bu yana iktidarların içindeydi, koruması altındaydı. Doğru, irtica fesadı herhangi bir türden darbe yapmadı ama önce Milli Eğitimi sonra öteki devlet kurumlarını ele geçirdi. Cumhuriyet'i ele geçirmek için darbe yapması olanaksızdı. Ele geçirdikleri okullardan mezun ettikleri öğrenciler marifetiyle Mülkiyeyi, Adliyeyi ve Zaptıyeyi ele geçirecekler ve Askeriyeyi ele geçirmeyi deneyeceklerdi. Bu program AKP iktidarı döneminde adım adım uygulandı. Artık 3 Mart 1924 tarihli Tevdit-i Tedrisat Kanunu uygulanmıyor, 30 Kasım 1925 tarihli "Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Bir Takım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun" da fiilen yürürlükten kaldırıldı. AKP iktidarı tarikat ve cemaatleri artık sivil toplum kuruluşu sayıyor. Şeyhler tarafından yönetilen sivil toplum kuruluşları (!)... İyi de bu türden STK'ların milli eğitimde, mülkiye, adliye ve zaptiye kuruluşlarında ne işi var?

Taraf gazetesi tarafından yayınlanan Wikileaks Türkiye Belgeleri'nden, bir İkinci Cumhuriyetçi'nin ABD'lilere şöyle dediğini okuyoruz: “Biz tarih boyunca, laikliğin dini kendi çıkarı için kullandığına tanık olduk. Demokratik, oldukça gerçek laikliğe doğru ilerliyoruz. Türkiye’de gerçek laikliği AKP temsil ediyor. İslami bir partinin gücünü artırması beni korkutmuyor. Kemalizmden vazgeçmenin, bizi şeriatla değil demokrasiye götüreceğine inanıyorum¹.

Utanmadan yalan söylüyor adam!

Bir başka İkinci Cumhuriyetçi yüksek muallime de, Columbia Üniversitesi’nde konuşurken “*Said Nursi, Gandhi gibiydi, biz Gandhi olanları öldürdük*²” buyurmuş.

Utanmadan yalan söylüyor kadın!

Bir başkası ise yıllar önce Türkiye’nin adam olup demokratikleşmesi için “dekemalize” olması, yani kemalizmden arındırılması gerektiğini yazıp söylemişti ve ağzının payını alıp ağlamıştı.

Uzatmayalım: *Demokrasi ile Diktatorya Arasında* bu türden karşıdevrimci zihniyet ve girişimlere itiraz eden, “Hayır!” diyen yazılardan oluşuyor. Hepsi “yalan bozan” yazılar, hepsinin kaynakları, kanıtları ve dayanakları var. Verdiği referanslarla okurun ufkunu açmayı, onu bu kitabın yazarı karşısında da özgürleştirmeyi, bağımsızlaştırmayı hedefliyor.

Alçakgönüllü olmanın gereği yok: Bu yazıları ben yazmasaydım, bir başkası asla yazamazdı. Nedenini okudukça anlayacaksınız. Bir örnek: “Dine saygılı laiklik!”

¹ Taraf gazetesi, 29 Mart 2011. Birinci sayfada manşet.

² Zaman gazetesi, 31 Mart 2011.

diyorlar. Tek tanrılı dinlerin yaşı 8 bin dolaylarında. Laiklikte dine saygı diye bir ilke olsaydı, laiklik düşüncesi ortaya çıkmazdı. Laikliğin onlarca tanımı var, herkes yeniden tanımlamak istiyor. Benim tanımım şöyle: Laiklik din ve vicdan özgürlüklerinin garantisi değildir, din ve vicdan özgürlüğünün garantisi devlet yasaları ve bu yasaların uygulayıcısı hükümetlerdir. Laiklik, dinlerin baskısına karşı birey ve toplumu korur, bu gereksinimden doğmuştur. Daha önce böyle bir tanım okudunuz mu?

İrtica paranoyasından söz ediyorlardı, bölünme paranoyasından söz ediyorlardı. Gözleri aydın, pek yakında!..

Şimdi diktatorya paranoyasından söz ediliyor. Ne paranoyası?! Bakın Başbakan ne diyor şu günler: *“Ben yargının işine karışmıyorum, yargı da benim işime karışmasın!”* “Ben” dediği “hükümet.”

Düz mantığa göre ne güzel değil mi? O benim işime karışmasın, ben onun işine karışmamayım. Çok güzel! Ama söz konusu olan Konya Tapu Müdürlüğü ile Bursa Milli Eğitim Müdürlüğü değil, yürütme erki ile yargı erkinin ilişkisi.

Demokrasi sehпасının üç ayağı (yasama, yürütme, yargı) söz konusu... Evrensel demokrasilerde yasama ve yürütme yargının işine karışmaz ama, yargı, yasama ve yürütmenin işlerine karışır, çünkü onların eylem ve işlemlerini anayasa ve yasalara göre denetler.

Anayasa Mahkemesi, yasamanın (TBMM) işlerini denetler, hükümeti yargılar. Ama yasama Anayasa Mahkemesi’ni denetleyemez, yürütme (hükümet) Anayasa Mahkemesi’ni yargılayamaz.

Danıştay, hükümetin işlerini denetler ve yargılar, işlemlerinin yürütmesini durdurur ve yürürlükten kaldırır.

rır. Ama yasama ve yürütme Danıştay'ın kuruluş yasasını değiştirmekten başka bir şey yapamaz.

AKP iktidarı, demokrasiyi iki anlamda da kaldıramadığı için, Anayasa Mahkemesi ile Danıştay'ın Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun yapı ve oluşumuna ilişkin yasaları değiştirdi.

Diktatoryanın en yeni, en veciz tanımını Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı yaptı: *“Ben yargının işine karışmıyorum, yargı da benim işime karışmasın!”*

Merhaba ve iyi okumalar!

Özdemir İnçe
Cihangir, 2 Nisan 2011

Savrulmak

Memet Fuat, *Çağdaş Türk Şiiri Antolojisi*¹'nin giriş bölümünde benimle ilgili olarak şunları yazar: “Özdemir Ince ilk kitaplarını 1960’larda İkinci Yeni akımının coşkulu günleri geçtikten sonra yayınlamıştı. Batı şiiriyle ilişkileri, siyasal etkinliklerin hızlandığı bu dönemde aşırılıklara düşmesini önledi. Şiirde toplumsal sorunlara yönelmenin belli bir anlayışa bağlanamayacağını biliyordu. Onun için de, düşünce dünyasındaki gelişmeler, şiirinde bir uçtan öbür uca savrulmasına neden oldu.”²

Antolojinin 2. cildinde şair Özdemir Ince’yi tanımlarken de aynı bakışı sürdürür:

“Şiire İkinci Yeni anlayışının en etkili olduğu günlerde başlamıştı. Ama bu anlayışa kaynaklık eden Fransız şiirinin gelişmelerini biliyor, Fransız şairlerini çeviri-

¹ Adam Yayınları.

² Age. Cilt I. S. 49.

lerinden değil, asıllarından okuyordu. Onun için de, 1960'ların sonlarına doğru Türkiye'de toplumsalcı şiir ağırlık kazanınca, bu yola girebilmek için, şiirini bütünüyle değiştirmek gereğini duymadı.³

Ben solla, kimileri gibi, kolej sıralarında kitaplar aracılığı ile buluşmadım. Sınıflar ve bireyler arasındaki eşitsizliği, insanın insanı sömürsünü kitaplardan öğrenmedim. Gündelik hayatta yaşadım, iplik ve dokuma fabrikasının banko ve kelep tezgâhlarında bizzat yaşadım. Babamın yanında, işçilerin “Sanduka” dedikleri işçi sendikasının ne anlama geldiğini öğrendim. Bu nedenle Marks'ı, Engels okurken hiç şaşırmadım. Benim hayattan öğrendiklerimi bilgece yazıyorlardı. 1960'tan sonra kitapları Fransızca'dan okumaya başladım. Louis Althusser'le 1966'da tanıştım⁴. Gene şaşırmadım.

1965'te Paris'te Güney Amerikalı devrimcilerin, İspanyol sürgünlerin arasına düştüm. 1966'da peşlerine takılıp Güney Amerika'ya gidebilirdim. Maceracı değildim ve kesinlikle kahraman olmak gibi bir tutkum yoktu. Bir “eylemci-devrimci”de olması gereken özelliklerin çoğu yoktu bende. Anlamış ve karar vermiştim. Öte yandan emir almaktan ve emir vermekten hoşlanmıyordum. Bunu ve bunları anladığım zaman içim rahatladı, kendimle barıştım. Kimse benim önderim ol(a)mayacaktı, kimsenin önderi olmayacaktım. Paris'te kalıp kendime, kendimize başka bir hayat kurabilirdim. Doktora yapmak istedim. Dönemin iktidarı Adalet Partisi koyduğu engellerle buna izin vermedi.

³ Cilt II. s. 845.

⁴ Louis Althusser, *Pour Marx*, François Maspero, Paris, 1966; Louis Althusser, Jacques Rancière, Pierre Macherey, *Lire Le Capital, Tome I, II*, François Maspero, Paris, 1966.

Dört-beş bavul kitapla Türkiye'ye döndüm. Kendime bir şair ve yazar hayatı kurdum. Bu hayat içinde Memet Fuat'ın saptadığı gibi herhangi bir modaya kapılıp asla savrulmadım, kendime açtığım küçük patikada inatla yürüdüm. Elli yıldır devrimci Cumhuriyetin toprağında inatla yürüyorum. Yetmişli yıllarda epeyce (Türk) Marx, Engels, Lenin ve Stalin ile, epeyce (Türk) Mao, Castro, Che ile tanışıklığım, arkadaşlığım oldu. Hepsi devrim yapıp iktidarı ele geçirmek ve “önder” olmak istiyorlardı. İktidarı ele geçiremediler, hayat ve dünya değişmedi, tepeden tırnağa kendileri değiştiler. Şimdi AKP'nin kurduğu düzene bir “komprador” gibi hizmet ediyorlar. Bana, “kâtip”e gelince: Kendi açtığım ıssız patikada yürüyor ve hâlâ dünyayı, hayatı değiştirmeye ve bu yolda değişmemeye çalışıyorum.

23.03.2011

Türban Gerçeği ve Kadınlarımız

Türban Fesadı

Türban bir fesadın (komplo, conspiracy) simgesidir. İsteyen ne yaparsa yapsın, CHP ne derse desin, bu sap-tamamdan bir milim geri adım atmam. İmam hatiplerle birlikte Türkiye'yi bölen paylardan biridir. Üç bilinenli denklemin bir bilineni!

Türbancılar, kendilerine yakıştığı için türbanı taktıkları söylemeler ağzımı açıp konuşmam. Bireysel tercihtir. Siyasal tercihin simgesi olarak sunsalar, o zaman tartışma başka boyut kazanır. Aslına bakarsanız, yakışma gerekçesini ileri sürseler de inandırıcı olmaz. Tek tip başlığın, kefen benzeri tek tip beden sargısının yakışması mı olur? Zevkler elbette tartışılmaz (!).

Ama işe dini inançlarını, Kuran'ı, inanç özgürlüğünü, insan haklarını karıştırıyorlar. Ve AKP iktidarı ile Diyanet İşleri Başkanlığı'nı arkalarına alıp insanı enayi

yerine koyuyorlar. Türbanın Kuran'a dayalı hiçbir dayanağı bulunmadığı tarafımdan onlarca kez kanıtlanmıştır. Önümüzdeki günlerde kanıtlamaya devam edeceğim.

Kuran başlarını örtsünler demiyor; cinsel organlarını (farj, furuj) saklasınlar, göğüslerini (yakalarını, memelerini) örtsünler, diyor. Başlarını, saçlarını örtsünler demiyor. Harama bakacak gözler, boyalı dudaklar, pembeleştirilmiş yanaklar açıkta, ama saçlar kapalı. Saçlar mı cinsel, yüzler mi cinsel? İnsan aklına hakaret edilmesin lütfen.

Kuran'a göre göğüslerini ne ile örtecek dikkatsiz mümine (inanan)? Hımar (çoğulu: Humur) ile örtecek. Hımarın İslam'la herhangi bir ilişkisi var mı? Yok! İslam öncesi dönemde Arapların ve Yahudilerin güneşten sakınmak için başlarını örttükleri bir giysi parçası.

Buyursunlar, imamlar, hacılar, hocalar, imam hatipliler, ilahiyatçılar yazdıklarımın tersini kanıtlasınlar. Benim için işin dini yönü demir kapı ile kapanmış ve mühürlenmiştir.

Buyursun siyaset bilimciler, tartışalım: Türban simgesi insan hakları, özgürlükler bağlamında tartışılabilir mi? Tartışılmaz! Bakın neden? Türban, kamusal alanda bir dinsel simge olarak Sünni İslam anlayışının, Müslüman olmayan azınlıklar ve Sünni olmayan Müslümanlar üzerinde bir baskı aracıdır. İnsan haklarına aykırı bir durum. Laik bir toplumda, kamusal alanın din ve inanç özgürlüğü bağlamında nötr olması gerekir. Oysa türban, bu nötr alana yapılan saldırıdır (tecavüz, ihlal, violation). Ve laiklik saldırıyı değil saldırılanı korur. Laiklik, zaten

bireyi ve toplumları dinlerin saldırısına karşı korumak için ortaya çıkmıştır.

Gelelim modern mahremcilerin abrakadabrasına: Onların sosyolojik saptamalarına göre, mutaassıp, muhafazakâr ailelerin kızları türban sayesinde evden dışarı çıkıp kamusal alanda boy gösterebiliyor ve üniversiteye gidebiliyormuş. Yoksa evden dışarı adım atamazlarmış! Şecaat arz ediyorlar: Hani türban kızların özgür tercihleri idi? Çoğu Cumhuriyet karşıtı ailelerin 18 yaşından büyük vatandaşlara yaptıkları baskının özgürlük ve insan hakları ile neresi örtüşmekte, bu, bu değerlerin tepeden turnağa ihlali değil mi? Anayasa Mahkemesi ve Danıştay, AIHM kararlarına gönderme bile yapmadım. Buyurun sofraya!

Daha iyi anlaşılması için yazıyorum: Türban, kahverengi faşist gömleği gibi, gamalı haç gibi bir simgedir. Daha önce de arz etmiş idim!

12.10.2010

Bir Din Âlimi ki?

Bir din âlimi ki *“Adama bakar mısınız, ‘Başörtülerinizle yaka ve göğüslerinizi de örtün’ mealindeki ayeti başınızdan alın da onunla göğsünüzü örtün şeklinde anlamaya ve yorumlamaya çalışıyor”* diye yazıyor.

Adının önünde “Prof. Dr.” rütbesi de var. Ama düpedüz yalan yazıyor. “Adam” dediği adam benim. Ancak onun iddia ettiği saptırmalardan hiçbirini yapmadım. Saptıran kendisi! Koskoca allâme-i cihan! O adımı vermemiş, bu nedenle adını anmama gerek yok. 12 ve 13 Ekim tarihli yazılarımda bakın ne yazmışım:

“Kuran’a göre göğüslerini ne ile örtecek dikkatsiz mümine (inanan)? Hımar (çoğulu: Humur) ile örtecek. Hımarın İslam’la herhangi bir ilişkisi var mı? Yok! İslam öncesi dönemde Arapların ve Yahudilerin güneşten sakınmak için başlarını örttükleri bir giysi parçası.

Buyursunlar, imamlar, hacılar, hocalar, imam hatipliler, ilahiyatçılar yazdıklarımın tersini kanıtlasınlar.” (12 Ekim 2010)

“İslam öncesinden kalan geleneksel örtünün memelerin üzerine indirilmesi buyurulmaktadır. ‘Wal yadhribna bi khoumourihinna âla jouyoubihinna’. Bunun Türkçe anlamı şöyle: ‘(Söyle inanan kadınlara:) örtülerini göğüsleri üzerine indirsinler’.” (13 Ekim 2010)

Ayette sözü geçen örtünün (hımar) geçmiş putpe-rest Arap toplumlarının binlerce yıllık tarihi kadar eskidir. Yani o örtünün İslam ile herhangi bir ilişkisi yoktur.

Sadece Araplar değil yarımadanın bütün kavimleri güneşe ve rüzgârın getirdiği kumlara karşı o örtüyü kullanmışlardır. Uzun bir örtü olmalı ki Kuran kadınlara “Göğüslerinizi onunla örtün” diyor. Çünkü İslam öncesi kadınları göğüslerini gizlemiyordu. Müslüman cariyeler sadece göbekte diz arasını örtüyorlardı. Kocamış, cinsel gücü kalmamış erkek hizmetçiler karşısında evli kadınların kendilerini sakınma zorunluluğu yoktu (Nur Suresi, 31. ayet). Peki bunlara ne demeli? Bunlar Kitap’ta yazmıyor mu? Yazıyor! Özgür Müslüman kadın göğüslerini örtüyor, cinsel gücü kalmamış erkek hizmetçiler karşısında kendini sakınmıyor; köle Müslüman kadınlar göğüslerini örtmüyor. Bu ne biçim iş?

921 yılında Abbasi Halifesi Muktedir’in Volga Bulgarlarına gönderdiği heyette yer alan İbn Fadlan *Risale* adlı kitabında dönemin henüz Müslüman olmamış Türkleriyle ilgili olarak şunları yazar: “Kadınları erkeklerinin ya da başka erkeklerin önünde örtünmez. Ayrıca

kadın vücudunun hiçbir kısmını hiç kimseden gizlemez. Bir gün, içlerinden birinin çadırına girdik ve oturduk. Bu adamın karısı bizim yanımızdaydı. Biz konuştuğumuz sırada, edep yerini (cinsel organını) açtı ve kaşdı. Yüzümüzü ellerimizle örttük.” (İbn Fadlan, “Bin Yıl Önce Türkler ve Ötekiler” İstiklal Kitabevi, s. 19)

Demek ki 921 yılında Türk kadınları don giymiyormuş. Müslüman olunca mutlaka don giymişlerdir. İslam öncesinde Arap kadınları da üryan geziyormuş ama kuma ve güneşe karşı başlarını örtüyormuş. Bu nedenle, hımarların artan bölümüyle memelerini örtmeleri istenmiş.

Başlarını güneş ve kuma karşı bir doğal zorunluluk olarak örtüyorlar; aynı örtüyle memelerini örtmeleri de yeni edep anlayışı dolayısıyla isteniyor. Saç için bir zorunluluk yok. Bu kadar basit.

23.10.2010

Demek Devlet Diye Bir Şey Varmış

23 Ekim 2010 tarihli Hürriyet'te Bülent Sarıoğlu imzalı çok önemli bir haber yayınlandı: "İlköğretim çağındaki çocuklarını türbanlı olarak okula göndermekte ısrar eden ailelere TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Zafer Üskül'den uyarı geldi.

Velilerin türban ısrarını değerlendiren Üskül, şunları söyledi: 'Doğru, bu çocuk okuyacak. İlköğretim zorunlu, mutlaka okula gidecek. Ancak devletin koyduğu kurallara uyarak gidecek. 18 yaşını henüz doldurmamış çocuk ve gençlerin gittiği okullarda, ilköğretimde ve ortaöğretimde devlet düzeni kurmakla ve kurallar koymakla yetkilidir. Zaten anne babalara düşen yükümlülük de o kurallara uygun biçimde çocuklarını okula göndermektir. Bu konuda taviz verilemez. Taviz verilmesi demek çocukların eğitim hakkının engellenmesi demektir.

Aileler mevzuata karşı direnirlerse suç işliyorlar demektir. Valilerin görevlerini yapması gerekir. Bu iş daha

ileriye giderse, aile çocuğu baskı altına alırsa o zaman çocuk aileden alınır. Tüm bu yetkiler devletin elindedir. Tabii bunlar aşama aşama uygulanacak şeyler. İdare önce veliyi ikna etmeye çalışır. Şu anda yapılan bu. İkna olmazsa cezalar var. Çocuk aynı zamanda aile içinde baskı altındaysa ve öğrenim özgürlüğü engelleniyorsa devlet o çocuğu aileden alır ve öğrenim görmesini sağlar. Konu komisyonumuza gelirse benzer görüşümüzü açıklarız.”

Bu açıklamayı Başbakan'ın, Milli Eğitim Bakanlığı'nın, AKP yetkililerinin yapması gerekirdi. Valilerin, kaymakamların ve Milli Eğitim müdürlerinin yapması gerekirdi. Bütün yetkililer hükümetin ve hükümet partisinin ağzına bakıyor: Yok kışkırtmamış, provokasyonmuş, tuzakmış, yok zamanlaması manidarmış!

Milli Eğitim Bakanı Çubukçu da, “İlkokullarımızda özellikle örtülü olarak eğitim görme talebiyle karşılaşmış olmamızı zamanlama açısından manidar buluyorum” demiş.

Bu ne demek? Demek ki zamanlama iyi olsa manidar olmayacakmış, sakıncası olmayacakmış. Koskoca Bakan Türkçe konuşmayı bilmiyor. Bilmediği için de “vazifeyi ihmal” faslından suç işliyor. Suç suçtur, suçun “manidarı”, manidar olmayanı olmaz!

Valilere, kaymakamlara, emniyet ve Milli Eğitim müdürlerine talimat verecek yetkili, Milli Eğitim Bakanı ile İçişleri Bakanı idi.

1950'de, demokrasi geldi neşesiyle, tramvay rayının üzerine yatıyorlardı. Keyif onun değil mi? Şimdi de ev-

rensel değerlere töre katkısı yaparak bir “yerel demokrasi” icat ediyorlar.

UNICEF kaynakları çocuk hakları sözleşmesinin bir maddesini çocukların diliyle şöyle söylüyor: “Büyükler, çocuklarla ilgili bütün yasalarda, bütün girişimlerinde önce çocukların yararlarını düşünürler. Büyüklerimiz bu ödevlerini yapamıyorsa devlet çocuklara bakar ve korur.” Çünkü çocuk ailesinin bir eşek gibi malı değildir. Sahibi eşeğe bile kötü muamele yapamaz, hayvan hakları unutulmasın!

Anayasa’da, yasalarda, uluslararası sözleşmelerde çocukları türbana karşı koruyacak onlarca madde var. Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve AİHM kararları var. Ama AKP hükümetine karşı kim koruyacak? Zavallı çocuklar!

26.10.2010

Türban Sadece Türban Değildir!

Türban fesadı konusunda yazdığım yazılar kimilerini çıldırtıyor. Gazetelerindeki köşelerinde, televizyon ekranlarında beni hedef gösterip hakkımda “Vur emri” veriyorlar.

Benim bu konuda yetkim olmadığını ileri sürüyorlar: Arapça bilmiyormuşum, ilahiyat eğitimi almamışım. Bu durumda benim “Fransız dili ve edebiyatı” dışında hiçbir konuda yazı yazmamam gerekiyor. Oysa yazıyorum ve çok iyi yazdığımı biliyorlar. Kuran-ı Kerim’i Türkçe, Fransızca ve İngilizcelerinden okuyorum. Yabancı dil bilenlere, Kuran’ı bildikleri yabancı dilde okumalarını salık veririm. Çünkü bu çevirilerde hiçbir aşırı yorum yok. Oysa Türkçe çevirilerin çoğu sapmalarla, saptırmalarla dolu. Din konusunda dünya çapında bilgin Arap danışmanlarım var. Demek ki: Bu konuda yazanların yüzde 99’undan daha yetkiliyim.

Değerli okurlar, türbanla saçları örtme zorunluluğu konusunda Kuran metninde hiçbir dayanak yok. Bu durumu iyi kavramak için, Prof. Dr. Suat Yıldırım'ın "KUR'ÂN-I HAKÎM'in açıklamalı MEALİ" adlı çevirisinin 359. sayfasında yer alan NUR SURESİ'nin 31. ayetinin tamamını birlikte okuyalım: "Mümin kadınlara da bakışlarını kısımalarını ve edep yerlerini açmaktan ve gınahtan korunmalarını söyle! Yine söyle ki mecburen görünen kısımları müstesna olmak üzere, ziynetlerini teşhir etmesinler. Başörtülerini yakalarının üzerini kapatacak şekilde örtsünler. Ziynet takılan yerlerini kocaları, babaları, kocalarının babaları, oğulları, üvey oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, mümin kadınlar, ellerinin altında bulunanlar (köleler), erkeklikten kesilip kadınlara ihtiyaç duymayan hizmetçileri veya kadınların mahrem yerlerini anlamayan çocukları dışında kimseye göstermesinler."

24/31. ayette yer alan başörtüsü (hımar), Arap Yarımadası kavimlerinin binlerce yıldır çöl güneşine ve rüzgârların savurduğu kumlara karşı korunmak için başlarına taktıkları geleneksel örtü. Kuran, bu örtülerin uçlarının göğüsleri örtecek şekilde salınmasını söylüyor. Türkiye'de 21. yüzyılda güneşten sakınmak için başka çareler var ve zaten çöl kumlarından korunmanın da gereği yok. Çok uzun zamanlardan bu yana kadınların göğüslerini örten, saklayan giysiler ve başka şeyler var. Bütün Müslüman kadınlar pek güvenli olmayan örtünün dışında başka giysiler ve parçalarıyla göğüslerini örtüyorlar.

Peki, Nur (24) Suresi, 31. ayet, kadınların mahrem yerlerinden habersiz çocuklar ve erkeklikten kesilmiş

hizmetçiler de aralarında olmak üzere, kadınların kendilerini sakınmak zorunda olmadıklarını da yazıyor. “Kadınların mahrem yerleri” nereleri acaba? Demek ki günümüz kadınları 1400 yıl öncesinin kadınlarına göre çok daha korunaklı, çok daha iffetli!

Gerçek bu! Türbanın herhangi bir kutsallıkla hiçbir ilişkisi yok. Bunu yazarak kadınlara hakaret etmek mümkün değil. Söz konusu ayetin Türkçe çevirisi yukarıda yer alıyor. Akıllı olan, gerçeği kolayca anlar. Ancak türban, İslamcı militanların gözünde sadece türban değil, Cumhuriyet’e karşı bir başkaldırı simgesi. Demokrasiyle, insan haklarıyla, herhangi bir bireysel özgürlükle hiçbir ilişkisi yok! Yazdıklarımın tamamı belgeli, kanıtlı. Kuran’a saygısızlık söz konusu bile değil. Tam tersi! Yazılarıma saygı duyulması gerekir!

30.10.2010

Türbanın Gerçek Kaynağı

Güney Kore ziyareti öncesi havaalanında gazetecilerin sorularını yanıtlayan Başbakan'ın, Cumhurbaşkanı ve eşinin, *“İlköğretimde başörtüsünü yanlış bulduklarını”* açıklamalarının hatırlatılması üzerine, *“Ben özgürlüklerin tanımı noktasında bireysel açıklama noktasında değilim. Çünkü, özgürlüklere olan inancım çok farklı”* demesi türban fesadının artık ulusal tehlike noktasına(!) geldiğinin trajik bir kanıtı. (Bu “nokta” sözcüğü konusunda özel bir yazı yazacağım.) Bu nedenle “türban” konusunda bir kez daha sondaj yapacağım:

İlk yapmamız gereken türban ile başörtüsü arasına geçirimsiz bir Çin seddi çekmek. Bir çağdaş simge olan türban, “türban”dır. Geleneksel ve töresel başörtüsü ile hiçbir hısımlığı ve akrabalığı yoktur! Bir çağdaş simge olan türbanın insan haklarıyla, bireysel özgürlüklerle, demokrasiyle, dinle ve kitapla hiçbir ilişkisi yoktur. İs-

lami cihadın simgesi olarak ortaya çıkmıştır. Şimdi türbanın soyağacını yazalım: Vahhabilik, Selefilik-Müslüman Kardeşler, Milli Görüş (Fransa, Almanya) İslami Cemiyeti ve türban.

Yukarıda yazdığım silsilenin temel amacı toplum içinde toplum, yani paralel toplum yaratmaktır. Yani bir Hristiyan ya da laik toplum içinde, aidiyetin vatandaşlık değil fakat İslami inanç olduğu bir kavga (cihat) toplumu yaratmak. Bu toplumda cami toplumsal ve dinsel hayatın merkezi olacaktır. Türban da bu hareketin simgesidir.

Bilindiği gibi yukarıda belirttiğim silsilenin her ülkede özel siyasal partileri vardır ve Taliban, Hizbullah, Hizb ut-Tahrir, El Kaide gibi örgütler bütün dünyayı ele geçirmeyi ve İslamlaştırmayı hedefleyen bir toplu hareketin silahlı vurucu gücüdür.

Vahhabilik konusuna birkaç özel yazı ayırmak gerekir ama şimdilik siz kendiniz araştırma yapabilirsiniz. Ben sadece Vahhabiliğin XVIII. yüzyılda Abdülvahab bin Muhammed tarafından kurulan ve Osmanlı'nın başına bela olan bir siyasal tarikat olduğunu söyleyeceğim. Bu tarikat kendisinin dışında kalan Müslümanları kâfir saydığı için şiddet kullanmayı mubah görür. Vahhabilik, Suudi Arabistan devletinin resmi inancıdır. Bu devlet Vahhabi-Selefi inancını dünyaya yaymak için petrodollarlarını dünyanın dört bir tarafında kullanır. Bütün İslami terör örgütlerinin parasal kaynağı Suudi hazinesine dayanır. Bu para legal planda “İslami eğitim” ve “İslami bankacılık” alanlarında yatırım ve destek olarak kullanılır.

Türbanı kendi inançları için taktığını, bireysel özgürlüklerinin gereğini yaptığını ileri süren kızlarımızın, kadınlarımızın bu kirli ilişkilerden haberli olduklarını sanmıyorum. Ancak türbanı bir fesat simgesi olarak kullanan kişi ve örgütlerin uluslar arası şer şebekelerinin içinde yönetici olarak yer almamaları mümkün değil. Türban programı şimdi ikinci evresine gelmiş bulunuyor: Yediden yetmişe bütün kadınları türbanlamak! Bundan sonraki hedef ise Laik Cumhuriyet ile silahlı ya da silahsız hesaplaşmak. Bizim türbanlılar kendi adlarına Cumhuriyet'e direndiklerini sanıyorlar. Vahhabilik tarafından kullanıldıklarının farkında bile değiller.

17.11.2010

Türbanın Altında Gizlenen Gerçek

Televizyonlara çıkan türbanlıların ve türbancılardan muzafer ve saldırgan edalarını hüzenle izliyorum. Zafer kazandıklarını sanıyorlar. Oysa, o duygu ile dolup taşıkça tutsaklık ve çıkmazları giderek artmakta ama bunun hiç farkında değiller.

Türbanın dinsel inançlarının bir simgesi olduğunu sanıyorlar. Oysa türban, kadının ezilmesinin, posalaşmasının, sömürölmesinin, siyasal anlamsızlığının; kapitalizm ve emperyalizmin simgesi. Türbanın kadının özgürleşmesinin ve isyanının simgesi olduğunu söylüyorlar. Acaba öyle mi?

Daha önceki yazılarımda tavsiye ettiğim bir kitaptan (Faik Bulut, Kadın ve Tesettür, Cumhuriyet Kitapları) bir alıntı yapacağım:

“Mısır Müslüman Kardeşler hareketinin önde gelen isimlerinden Muhammed Abu’l Fettuh, bir süre önce

çıktığı el Cezire kanalında açıkladı: ‘1968’de Mısır’daydım. Tesettürlü hiçbir kadına rastlamadım. Şimdi ey kardeşlerim, Allah’ın açık ve inkâr edilmez zaferine bakınız: Allah’a hamdolsun ki evler, sokaklar, caddeler, salonlar ve işyerleri tesettürlü kadınlarla dolup taşıyor” (s. 234)

Ama, Mısırlı kadın yazar Huveyda Taha, 18 Ekim 2006 tarihli “el Kuds el Arabi” gazetesinde yayınlanan “Tesettürün Örttüğü Gerçekler” adlı makalesinde şunları yazıyor:

“Evet, tesettür bir isyan yoludur. Ancak umutsuz kadınlarla erkeklerin isyanıdır bu. Ne ki, bu isyan ülkeyi, üzerinde savaşlar verilen yeraltı ve yerüstü zenginliklerini savunan bir isyan değildir; ulusları ileri götürecek bir isyan değildir. Bu, gerçekte kendisine isyan edilmesi elzem olan (içi boş) bir isyandır.” (s. 234)

Türbanlı ve türbancı kadınlarımızı dinledikçe, okudukça, bunların dünyayı anlayıp değerlendirmekte Arap ülkelerine dağılmış hemşirelerinin çok gerisinde kalmış olduklarını hüznle fark ediyorum.

1970’ler türbanın, tesettürün yükselişe geçmesinin tarihidir. Çünkü 1970’ler Afganistan iç savaşıyla birlikte İslamcı direniş ve terörünün tırmanışa geçmesinin ilk yıllarıdır. Aynı yıllar Suudi petrol dolarının ortalığa yayıldığı yıllardır. Suudi Arabistan’daki monarşist rejim baskıcı erkekliğin de simgesidir. Suudi Arabistan zenginleştikçe kadın üzerindeki erkek baskısı da artmıştır. Bu monarşi, aynı zamanda (bir antitez olarak) erkeği hadımlaştıran bir rejimdir: İçeride, dışarıda ve bölge çapındaki siyasetlerinde bu sakatlanmış erkekliğin yansımalarını bulmak mümkün. Çünkü rejim sahiplerinin

tamamı, erkek olmanın bilinciyle, her faaliyetlerinde bunu kanıtlamanın yol ve yöntemine başvururlar. Paranın tadını çıkarırlar: Parayı bastırıp kadını kullanırlar.

Yoksul erkeğin trajedisi daha çarpıcıdır: Yoksul ve abazan erkek, eline silah ve iktidar geçince, engellenmiş, hadım edilmiş erkekliğinin tepkisi olarak kadını kapatır, kilit altına alır.

Yaptığı ilk iş budur! Afganistan'da, Irak'ta, Mısır'da, Cezayir'de, Hamas'ın Gazze'sinde bu böyle olmuştur. Bu nedenle bizim türbanlılara ve türbancılara içim acıyor: Sizin ne işiniz var Arap travmasıyla? Sizin koskoca bir Cumhuriyetiniz var!

23.11.2010

‘Allah’ın Terzileri’

Akıllarını “ortak akıl”a emanet edenler, yani kendileri düşünmeyip bir şeyhin aklına biat edenler, sonunda “ortak akılsızlık”a kurban olduklarının farkına varmazlar.

Kimi okurlar basında hakkımda yayınlanan yazıları gönderiyorlar. Aldığım küfürlü e-postalardan herhangi bir farkları yok. Benim türbanlıları ve türbancıları doğru yola davet ettiğimi sanıyorlar. Sanmasınlar! Ben, tarihe not düşmek için, dayandıkları gerekçelerin çürüklüğünü kanıtliyorum:

1. Fıkıhçıların birbirini tutmaz yorumlarından başka türbanın Kuran’da herhangi bir dinsel kaynağı yok. Aksini iddia eden yalan söylüyor.

2. Siyasal dayanakların tamamı kadına hakaret ediyor, onu adam yerine koymuyor: Kadınlara özgürlük

veren ya da kadınların özgürlüğüne hizmet eden bir İslami hareket ya da iktidar duyduunuz mu tarihte? Tersine, ilk yaptıkları iş kadınları köleleştirmek, kadınların köleliğine bir halka daha eklemek olmuştur. Vahhabi-Selefi tarikatı, Taliban, Müslüman Kardeşler, El Kaide, Cezayir'deki FIS (İslami Selamet Cephesi), Milli Görüş! Bunların tamamı kadını insan yerine koymamış, paspas olarak kullanmıştır. Bu satırları okuyanların yapmaları gereken şu: Yazdıklarımın doğru olup olmadığını araştırmak ve varsa tersi örnekleri göstermek. Ama olanaksız!

Türbanın ve türbancılarının bir tek meşru dayanakları var: Ticaret! Günün ruh ve gidişatına uygun bir durumdur ki ticarete karşı elim kolum bağlı.

Haber ajansı Reuters, Türkiye'de tesettür giyimin yaygınlaştığını ve İslami butiklerin kalitesinin arttığını belirterek, "Allah'ın terzileri Türkiye'de yükseliyor" (Milliyet, 12.11.10) demiş. Reuters ajansı, "Eminönü'nde deniz kıyısında capcanlı renklerde pardösülü ve başörtülü kadınlar birbiri ardına geçiyor. 20 yıl önce böylesine bir görüntüye nadir rastlanırdı. Bu tarz giyimin arkasındaki markaların da iddialı bir büyüme planı var" var diye ekliyor. Tesettür sektörü 2.9 milyar dolarlık bir piyasa oluşturuyormuş. Bildiğimiz şeyler. Ancak bir şey öğrendim: "Allah'ın terzisi" sıfatı 1982 yılında kurulan Tekbir Giyim'in kurucusu Mustafa Karaduman için kullanılıyormuş.

Ben dikkatinizi bir başka yöne çekeceğim: Müslüman Kardeşler'in amacı olan toplum içinde toplum, paralel toplum yaratma projesi giderek tamamlanıyor: İs-

lamcı kesimin çocuklarına verdikleri adlara bakın, en süzme Arap isimleri; imam hatip ve F tipi okullarıyla “Okul”u da ayırıyorlar; otellerini ayırdılar, ayırıyorlar; kendilerine özgü konut siteleri, mahalleler kuruyorlar; Anayasa ve Cumhuriyet yasalarını kabul etmiyorlar. Ulusal toplum ikiye bölündü artık. Bu arada iki gözlemimi yazacağım: 1. Tesettür defilelerine çıkan mankenler 24 saat türban takmadıkları için yüzleri capcanlı, hastalıklı değil. 2. “Sen kafanın dışına değil içine bak!” derler ya, tesettürlü kafaların içi de tesettürlü, tutsak ve kimliksiz.

Tesettürlü Türkiye’ye geçmiş olsun! Doktorlar böy-
lelerine “Ne yerse yesin, serbest!” derler.

24.11.2010

Kadınlarımız

Fantezi bu ya, Gazi Mustafa Kemal Paşa önderliğinde Kurtuluş Savaşı yapılmasaydı, Cumhuriyet kurulmasaydı, Cumhuriyet Devrimleri gerçekleştirilmeseydi, Türkiye'nin ve kadınlarımızın hali nice olurdu?

Türkiye ülkesi Afganistan, Yemen, Sudan ve benzerlerinden farksız olurdu. Rahatsız edici bu durum türbancılarımızı belki mutlu ederdi. Ancak şunu unutmasınlar ki altlarına çektikleri 4x4'ler, yaptıkları 5 yıldızlı düğünler Cumhuriyet sayesinde.

Kadınlara gelince: Kadınların hiçbir örtünme sorunu olmayacaktı: Türban, çarşaf, burka, çador, maske. Gel keyfim gel! Dilediği gibi örtünecekti. Ama Cumhuriyet'in Medeni Kanunu'nun koruyucu kanatları altında olamayacağı için erkek kardeşlerle eşit miras payından yararlanamayacaktı; yanında bir başka kadınla birlikte tanık olma hakkı olacaktı; kocasının tek eşi olamaya-

caktı; işyeri açamayacaktı; tek başına yolculuk edemeyecekti; oy hakkı babası, erkek kardeşi ya da kocası tarafından kontrol edilecekti; kocasından boşanma hakkı olmayacaktı, kırbaçlanacaktı, recm edilecekti. Tam bir zillet hali!

Ama yalana-dolana, hurafelere, erkek baskısına boyun eğerek yaşarken zillet kefenine girecekti. “Girecekti!” dememe bakmayın, giriyor zaten ve ne utanç vericidir ki bu yaptığının özgürleşme olduğunu, bireysel inanç özgürlüğü olduğunu ileri sürüyor! Nankör!

2010 yılında, Dünya Ekonomik Forumu’nun kadın-erkek eşitliği konusunda yayınladığı yıllık rapora göre 134 ülke arasında 126. olmaktan hiç de rahatsız değil. Türk kadını, Katar, Mısır, Mali, İran, Suudi Arabistan, Benin, Pakistan, Çad ve Yemen kadınlarıyla aynı sınıfta bulunuyor. Cumhuriyet gidip şeriat geldiği zaman cennette bile sefaletten kurtulamayacak!

Türbancı militanlar bugünkü hallerinin özgür iradelerinin seçimlerinden kaynaklandığını sanıyorlar. Kesinlikle aldanıyorlar. 1970’lerin başından itibaren, Müslüman Kardeşler’in etkisiyle Mısır’da ne oldu ise bizimkiler onu izlediler. İzliyorlar!

“Mısır’da yirmi yıl önce örtü istisna durumundaydı, bugün kural haline geldi. Aynı dönüşüm, Türkiye’ye varıncaya kadar Müslüman toplumların tamamında gözlenmekte.” (Dictionnaire du Coran, Ed. Robert Laffont, s. 926)

60’lı, 70’li yıllarda Mısır’da üniversite öğrencileri arasında kız-erkek ilişkilerinde günümüzün yasakları söz konusu bile değildi. Müslüman dünyasında saatler tersine çalışıyor artık. Bizdeki durum nedir bilmiyorum

ama Müslüman ülkelerde ve Avrupa'daki Müslümanlar arasında bekâret zarı onarım sanayisi çok gelişmiş durumda.

Sorun aslında ne türbandan ne de İslam'dan kaynaklanıyor. Kuran'ı geriye dönük okuyarak statikleştiren, gericileştiren İslamcıların dayatmalarından kaynaklanıyor. Adonis, 1990'larda el-Ezher'in (al-Azhar) İlahiyat Fakültesi'nde bir şeyhin başı açık kızlara ders verdiğine tanıklık ediyor. Şimdi ilkokul öğrencilerinin bile başları kapalı. İslamcı "Ben çağa ve dünyaya uymayacağım, çağ ve dünya bana uysun!" diye dayatıyor. Bizim türbancılar da öyle. Tefsirler dışında hiçbir dinsel kaynakları yok. Sözde inançlarını tabulaştırarak Türkiye'yi küstahça tehdit ediyorlar! Bu gidiş, kötü bir gidiş!

24.10.2010

Kadın Devlet Memuru Olabilir mi?

Türkiye’de İslami inançları yüzünden (sayesinde, dolayısıyla, için, gereği, vb.) türban takan kadın devlet memuru olmak istiyor. Durun bakalım, kadını türbanlanmaya zorlayan (!) İslam onun devlet memuru olmasına izin veriyor mu? Türbanı hangi zorunluluktan (!) dolayı takıyorsa, o zorunluluğun dogmalarına (naslarına) ya da fıkıhçılara (İslam hukukçularına) göre bir eksik etek (yani kadın) devlet memuru olabilir mi?

Fıkıhçılara kalan işten hayır gelmez, yarısı şunu, yarısı bunu der. Kadınların devlet memuru olmaları konusunda (kesin olsun/olmasın) Kitab’da bir hüküm yok. Ama o hüküm türban için de yok!

Bu konuda ayrıntılı bilgi sahibi olmak isteyenlere Faik Bulut’un “Kadın ve Tesettür” (Cumhuriyet Kitapları) adlı kitabına (s. 131) ve başka kaynaklara bakmala-

rını salık vereceğim. Ben bu yazıda Faik Bulut'un kitabından yararlanacağım.

"Hükümet ve devlet işlerini kadınlara tevdi eden hiçbir millet felâh bulmaz!" diyen hadisi unutup işimize bakalım ve adını andığım kitabın 131. sayfasını okuyalım: Bütün dini-siyasi kısıtlamalara karşın Arap ülkelerinde milyonlarca kadının eğitim ve öğretim kurumlarından mezun olmaları, yeni bir tartışmayı da beraberinde getirdi: Kadınlar kamu alanındaki yüksek makamlarda görevlendirilebilir mi? (Demek ki ayak işlerinde kullanılmaları caiz! Ö.I.)

El Şarq el Awsat gazetesinden Hude el Salih, bu soruya cevap bulabilmek amacıyla yaptığı soruşturmayı 22 Mart 2007 tarihli nüshada yayınladı:

"Dini düzlemde tartışılan şey, kadının millete vekâleten bir kamu hizmeti yapıp yapamayacağı konusunda düğümleniyor. Bunun anlamı, kadınların siyaset ve yargı gibi karar alma mekanizmalarında olup olamayacağıdır.

Fıkıhçılar (İslam hukukçuları), ortaçağdan beri bu meseleyi tartışıp dururlar ve genelde bu noktada görüş birliği bulunmaz. Günümüz İslamcı çevre ve akımları da ortak paydada buluşmazlar. Kadının kamu hizmeti görmesine karşı çıkanların sarıldıkları gerekçelerden biri de, tanıklık meselesidir. Muhalifler, Kuran ayetine dayanarak 'iki kadının tanıklığının bir erkeğinki kadar ciddiye alındığını' vurgular; dolayısıyla kadının doğru dürüst hüküm veremeyeceği sonucuna varırlar." (s. 132)

Kadının mutlaka başını örtmesi gerektiğini (!) iddia eden fıkıhçılar, aynı kadının devlet hizmetinde çalışmasının uygun olmadığını da söylüyorlar. Bu iddialara da-

yanarak başını türbanlayan kadın, devlet memuru olmak konusunda fıkıhçıların sözünü dinleyecek mi? Bizimkiler dinlemek istemiyor. Peki o zaman dinden çıkmak tehlikesi yok mu?

Erkeklerden daha akıllı olan çağımız kadınları “Uğursuzluk, ancak üç şeyde: Atta, kadında, evde hasıl olur!” rivayetine inanıp onu kabul edecek mi? Namazı köpek, eşek, domuz ve kadın’ın bozduğu rivayet ve hadislerine ne diyecek?

İnancı ne olursa olsun çağdaş Türk kadınının referansı, dayanağı, koruyucusu, özgürleştiricisi, eşitleyicisi Anayasa ve yasalardır. Geriye kalan her şey birer fesat ve nifak kaynağıdır!

19.11.2010

Kadınlar Hakkında Hükümler

İslami çevre ve kaynaklarda yer alan ya da yer almadığı halde aldığı varsayılan, rivayet edilen, kadınları aşağılayıcı hükümlerin bazılarını sıralayalım:

1. İki kadının tanıklığı, bir erkeğin tanıklığına bedeldir.
2. Kadınlar aklen ve dinen eksik yaratıklardır.
3. Uğursuzluk üç şeyde vardır: Kadında, evde ve at-ta.
4. Namazı kat' eden (bozan, bitiren) şeyler, köpek, eşek, domuz ve kadındır.
5. Kadınlar arasında saliha (uygun, iyi) kadın, yüz tane karga arasında alaca bir karga gibidir.
6. Benden sonra erkekler için kadından zararlı bir fitne bırakmadım.
7. Bana cehennem halkı gösterildi: çoğunluğu kadınlardı.
8. Kadınlar, insanın karşısına şeytan gibi çıkarlar.

9. Kadın eğe kemiği gibidir, onu doğrultmak istersen kırarsın.

10. Erkekler, kadınlar üzerinde hâkimdirler. O sebeple ki, Allah erkekleri kadınlara üstün kılmıştır.

11. Kadınlar, erkeklerin eline, hürriyetlerini terk etmişlerdir.

12. Eğer erkek tepeden tırnağa cerahat olsa, kadın da diliyle yalasa, yine de erkeğin hakkını ödeyemez.

13. Elin zinası, el temasıdır. Her kim yabancı kadının elini tutar ve onunla tokalaşırsa, kıyamet gününde, onun iki avucuna ateş konur. Birinizin başına demirden bir şişin vurulması, onun kendine helal olmayan bir kadınla tokalaşmasından daha hayırlıdır.

Kusura bakılmasın ama, günümüzde, çağının çağdaşı olmaya karşı inatla direnen bazı kadınların, yukarıda yer alan 13 maddeyi doğrulamak için birbirleriyle yarıştıkları görülüyor. Çağının çağdaşı, özgürlüklere saygılı olan bir kimsenin bireylerin dinsel inançlarına karışmamak zorunda olduğu söylenir ve bunun doğru olduğu da kabul edilir. Ancak bütün özgürlükler gibi dinsel inanç özgürlüklerinin de sınırları vardır. Bir kadının özgürlüklerini erkeklerin eline teslim etmesi gönümüzde, dinsel kaynaklı ve dayanaklı olsa bile, özgürlüklerin ve yasaların koruması altında olamaz.

Genel olarak dinlere saygılı olmamız gerekir. Zorunluluk olmasa bile gerekliliktir. Ancak bireylerin dinsel inançlarına saygılı olmak ile bizzat dinlere saygılı olmak aynı şey değildir. Birey din dışı rivayetlere ve yorumlara inanıyorsa, kutsal kitabın yerine şeyhin yorumlarını koyuyorsa ne olacak? Elbette bu türden safsatalara saygı duymak zorunda değiliz!

Tarikat şeyhleri, fıkıhçılar, Vahhabi-Selefi önderleri, Müslüman Kardeşler ve Milli Görüş mürşitleri (!) İslam'ı kendilerinin egemenlik sürdüğü bir (birer) özel dinsel alan haline getirdikleri için, bireysel inançlar da kamu ve kamu düzeni için tehlikeli silahlara dönüşmektedir. Türban artık günümüzde sapkın inanç ve yorumların ateşli silahı olmuştur.

Taliban'ın, Hizbullah'ın, El Kaide'nin ve bunların türevlerinin kaynak ve dayanakları da türbanı kutsal simge haline getiren çok özel yorumlardır. Bu bağlamda, türban militanlığı yapmanın Taliban ve El Kaide militanlığı yapmaktan herhangi bir farkı var mıdır?

Bu yargı bizzat dini yargılamak anlamına gelmez, ancak sapkın inançları mahkûm eder!

20.11.2010

Kadınlara Seçme ve Seçilme Hakkı

Türk Kadını'nın her yıl en büyük iki günü vardır: 3 Nisan ve 5 Aralık.

3 Nisan 1930 tarihli "Belediyeler Kanunu" ile kadınlara yerel seçimlere katılma hakkı verilmişti.

5 Aralık 1934 tarihinde ise Anayasa'nın 10 ve 11. maddelerinde yapılan düzenlemeyle 22 yaşını bitiren her Türk kadınına seçme ve 30 yaşını bitiren her kadına milletvekili seçilme hakkı verildi. Türk Kadınlar Birliği 7 Aralık 1934'te düzenlediği büyük bir mitingle bu büyük devrimi kutladı.

"Kadınlara seçme ve seçilme hakkı" veren yasa 8 devrim yasası içinde yer almasa da bu bütünlüğün, atılımın ayrılmaz bir parçasıdır.

Değerli okurlar, çoğu özgürlüğüne kavuşmamış, sömürge durumunda olan Müslüman ülkeleri bir yana bırakalım, 5 Aralık 1934 tarihinde dünyanın birçok uygar

ülkesinde kadınlara henüz seçme ve seçilme hakkı verilmemişti.

1934'ten önce kadınlarına seçme ve seçilme hakkı veren ülkeler: Yeni Zelanda, Avustralya, Finlandiya, Norveç, Danimarka, Sovyetler Birliği, Avusturya, ABD, Birleşik Krallık.

Kadınların Türkiye'den sonra seçme ve seçilme hakkına kavuştuğu ülkeler: Fransa (1944), Japonya (1945), İtalya (1946), Çin (1947), İsviçre (1971).

Bildiğim kadarıyla, Cumhuriyet devrimlerine karşı çıkanlar kadınlara verilen bu hakka "İstemezük!" diye karşı çıkmadılar. Gene de TBMM tutanaklarına bakmak gerek!

Ancak, Türk kadınının seçme ve seçilme hakkı için mücadele vermediğine, bu hakkın kendisine tepsi üzerinde sunulduğuna ve bu nedenle de haklarına sahip çıkmadığına dair bir safsata vardır. Cumhuriyet kadınlara seçme ve seçilme hakkını 1934 yılında vermemiş olsaydı ve uygun toplumsal koşulların oluşması beklenseydi, kadınlar daha çok uzun süre bu hakka kavuşamazlardı.

Kadınlarımız, seçme ve seçilme hakkına sahip olmasına karşın, devrim yasaları hedef ve amaçlarına ulaşmadan gerçekten özgürleşemezdi. Özgürleşemedi! Özgürleşemiyor!

Düşünsenize, Cumhuriyet'in gözünde kadının köleleşmesinin simgesi olan türban, 2010 yılında kadının özgürleşmesinin ve rüştünü kanıtlamasının simgesi olarak yutturulmaktadır. 2011 yılında başı türbanlı kadınlar milletvekili seçimlerinde aday gösterilirse, sadece kadın oldukları için değil fakat türban taktıkları için aday gösterilecekler.

5 Aralık (1934) kadınların en büyük özgürleşme günü! Geçmişle ve tarihle yüzleşme ve hesaplaşmayı sadece geçmişî kötüleme olarak görmemek gerekir. Şapka devriminde İskilipli Hoca benzeri, her devrim hareketine karşı kendilerine bir kahraman yaratan mürteci tayfası 5 Aralık (1934) için ne yapacak? Bir başka merak konusu: Türbanı kendilerine özgürlük simgesi yapanlar, 5 Aralık 1934 tarihinde nenelerinin, annelerinin, teyze ve halalarının kazandığı bu büyük özgürlük hakkını tıpkı onlar gibi Beyazıt Alanı'nda kutlayacaklar mı? Bakalım kaç kadın örgütü, türbanlı-türbansız kaç kadın yazar bu büyük günü bir kutlama yazısı ile anacak?

5.12.2010

Arapların Büyük Travması

Arapların Büyük Travması'na Giriş

Türbanla ilgili “modern mahrem” yorumu artık iflas etmiştir. Sosyologlar türban sayesinde evlerinden dışarı çıkıp eğitim görebilen kızların toplumsal hayata karışarak dönüşeceğini iddia ediyordu.

Ama ev dışına türbansız çıkamayan reşit kızların bu tercihinin aile baskısının da kanıtı olduğunu görmezden geliyorlardı. Türban takmanın özerk bireyin bilinçli seçimi olmadığı gerçeği artık ortaya çıktı. Özgür birey ile özerk birey aynı şey değildir!

Şimdi aynı sosyologlar türbanın kentleşmenin göstergesi olduğunu da iddia ediyorlar. Oysa Türkiye'deki türban olgusu kökü dışarıda köktenci İslam hareketini bilmeden, kavramadan açıklanamaz. Aslında önce buna çalışmak zorundalar.

Mısır'ın en önde gelen stratejistlerinden ve iktidardaki Ulusal Demokratik Parti'nin en etkili isimlerinden Prof. Cihad Awda, AKP iktidarının Mısır'da neden 'Müslüman Kardeşler' çevresiyle işbirliği yaptığını soru-

yor (Zaman, 20.10.10). “Kıptilerle işbirliği yapan herhangi bir Türk organizasyonu ya da şirketi görmedim. Türkiye ile seküler organizasyonlar arasında bir işbirliği yok. Hep Müslümanlarla işbirliği var. Müslüman Kardeşler’le var” diyor.

Mısır’ın en önemli düşünürlerinden biri AKP hükümetinin ülkesiyle ilişkisinin ideolojik ve dinsel olduğunu ileri sürüyor. Oysa Hristiyan Kıptiler Mısır’ın çok önemli bir ögesi.

Cihad Awda’nın iddiaları kesinlikle doğrudur!

Selefiye ve Vahabi akımlarını, Müslüman Kardeşler (İhvanü’l-Müslimin) hareketini bilmeden Türkiye’deki türban fesadını anlamak mümkün değil. Milli Görüş kuşağı bu akım ve hareketlerin etkisiyle büyüdü; kişilik ve kimlik edindi. Pakistanlı Mevdudi, İranlı Ali Şeriatî (1933-1977) ve Mısırlı Müslüman Kardeşler’in (MK) lideri Prof. Seyyid Kutub’un (1906-1967) eserlerini okuyarak İslami formasyon kazandı.

Örnek aldıkları düşünürlerin tamamı “İslam’a Dönüş”ü, “Öze Dönüş”ü temsil ederler ve bir Kuran Nesli yaratmayı ülkü edinmişlerdir. Hedefledikleri İslami devlettir. Dolayısı ile demokrasi ile herhangi bir ortak alanları mevcut değildir.

Türkiye’deki Kuran Nesli’nin hal ve gidişini öğrenmek istiyorsanız Mehmet Metiner’in “Yemyeşil Şeriat Bembeyaz Demokrasi” adlı kitabını salık verebilirim.

Tunuslu yazar Abdalwahab Meddeb “İslam’ın Hastalığı” (Metis Yayınları) adlı kitabında “Katolikliğin hastalığı fanatizm, Almanya’nın hastalığı Nazizm olduysa, İslam’ın hastalığının da entegrizm olduğu kesindir” (s. 12)

diye yazar. Bu kitabı da okumanızı hararetle tavsiye ederim.

Yarından itibaren, Abdalwahab Meddeb'in "İslam'ın Hastalığı" dediği olgunun tarihsel kökenlerini Amin Maaloufun "Arapların Gözünden Haçlı Seferleri" (Yapı Kredi Yayınları) adlı kitabının sonuç bölümünü aktararak sergilemeye çalışacağım. Türban ülkemize Arap travmasının virüsü ile bulaşmıştır. İlkini bunu öğrenmek gerekiyor!

2.11.2010

Arapların Büyük Travması (I)

Telos Yayınları'nı yönettiğim sırada, Amin Maalouf'un *Les Croisades vues par les Arabes* (J.C. Lattes Yayınevi) adlı kitabını Mehmet Ali Kılıçbay'ın çevirisiyle 1997 yılında yayınlamıştım.

Aynı kitap daha sonra Yapı Kredi Yayınları (YKY) tarafından yayınlandı.

Arapların günümüzde Müslüman Kardeşler, El Kaide, Taliban, Hizbullah, Hamas ve kadınları hiçeştirme operasyonları ile sonuçlanan hastalığının kökenlerini, Amin Maalouf'un "Arapların Gözünden Haçlı Seferleri"nin (YKY; Çev: Ali Berktaş) sonuç bölümünden okumaya başlayalım:

"Dış görünüşte Arap dünyası parlak bir zafer kazanmıştı. Eğer Batı'nın yapmaya çalıştığı ardı ardına gelen istilalarla İslam'ın ilerleyişini durdurmaksam, ortaya çıkan sonuç bunun tam tersi olmuştu. Doğu'nun Frenk

devletleri iki yüzyıllık kolonizasyonun ardından köklerinden sökülüp atılmakla kalmamış, Müslümanlar kendilerini öyle bir toparlamışlardı ki Osmanlı Türklerinin sancağı altında doğrudan Avrupa'yı fethetmekle koştuklardı. 1453'te Konstantinopolis düştü. 1529'da Osmanlı akıncıları Viyana surları önünde ordugâh kurdu.”

“Ama, az önce söylediğimiz gibi, bu sadece dış görünüştür. Çünkü tarih içinde bir mesafe koyup sonra geri dönüp bakıldığında bir saptama kendini ister istemez kabul ettirmektedir. İspanya'dan Irak'a kadar Arap dünyası, Haçlı Seferleri döneminde gezegendeki entelektüel ve maddi açıdan en ileri uygarlığın sahibi durumundadır hâlâ. Daha sonra dünyanın merkezi kararlı bir biçimde batıya doğru kayar. Burada neden-sonuç ilişkisi söz konusu mudur? Haçlı Seferleri'nin -yavaş yavaş tüm dünyaya egemen olacak- Batı Avrupa'nın yapacağı atılımın ilk işaretlerini verip Arap uygarlığının ölüm çanlarını çaldığını söyleyebilir miyiz?”

“Böyle bir yargı tamamen yanlış olmasa da, ayrıştırılması gerekir. Araplar Haçlı Seferleri'nden önce de bazı 'hastalıklar'dan mustarıptı ve Frenklerin gelişi bunları ortaya çıkarıp ağırlaştırdı belki, ama yoktan var etmedi.”

“Peygamberin ümmeti dokuzuncu yüzyıldan sonra kendi kaderinin iplerini elinden kaçırmıştı. Yöneticilerinin hepsi yabancıydı. İki yüzyıllık Frenk işgali boyunca gözlerimizin önünde resmi geçit yapan onca kişilikten hangileri Arap'tı? Vakanüisler, kadılar, birkaç yerli emir -İbn Ammar, İbn Munkiz- ve iktidarsız halifeler. Ama iktidarı asıl elinde tutanlar ve hatta Frenklere karşı mücadelenin belli başlı kahramanları -Zengi, Nureddin, Ku-

tuz, Baybars, Kalavun Türk'tü; el-Efoal Ermeni'ydi; Şirkuh, Selahaddin, el-Adil, el-Kâmil Kürt'tü. Bu devlet adamlarının çoğu kültürel ve duygusal açıdan Arap'laşmıştı haliyle; ama Sultan Mesud'un 1134'te halife el-Müsterşid'le tercüman aracılığıyla konuştuğunu unutmayalım; çünkü Bağdat'ın kendi boyu tarafından fethedilmesinden seksen yıl sonra bile bu Selçuklu sultanı tek kelime Arapça bilmiyordu. Daha da kötüsü: Arap veya Akdeniz uygarlıklarıyla hiç ilgisi olmayan çok sayıda bozkır savaşçısı durmadan gelip yönetici askeri kasta katılıyorlardı. Baskı altına alınan, ezilen, horlanan, kendi topraklarında yabancı durumuna düşürülen Arapların yedinci yüzyılda başlamış kültürel gelişmeyi sürdürmeleri olanaksızdı. Frenkler geldiğinde bulundukları yerden bir adım ileri gidemeyip geçmişin mirasını yemekle yetinmeye başlamışlardı bile. Ve bu yeni istilacıardan birçok alanda üstün olsalar da, gerileme dönemine girmişlerdi aslında.” (s. 239-240)

3.11.2010

Arapların Büyük Travması (II)

Bu bölümde, Arapların bulaşıcı travmasının en önemli ikinci nedenini keşfedeceğiz: Arapların süreklilik cevherine sahip bir devlet kuramamaları, kurdukları devlette toplumsal adaleti sağlayamamaları, benzeri sakarlıklar ve kendi kendilerini içdiş etmeleri:

“Arapların, birincisiyle de bağlantısız sayılamayacak ikinci ‘hastalığı’, istikrarlı kurumlar inşa edememeleridir. Frenkler ise Doğu’ya gelir gelmez gerçek anlamda devletler kurmayı başarmışlardır. Kudüs’te saltanat verasetinde genellikle bir çatışma çıkmıyordu; krallık meclisi hükümdarın siyaseti üzerinde etkili bir denetim kuruyor ve ruhban sınıfının iktidar oyunundaki rolü de kabul ediliyordu. Müslüman devletlerde ise durum hiç böyle değildi. Her monarşi, hükümdarın ölümüyle birlikte sallanıyor, iktidar ne zaman el değiştirse iç savaş tehlikesi yaşanıyor. Bu hadisenin tüm sorumluluğu, devletlerin varlığını bile sürekli tehdit eden, o ardı arkası kesilmeyen istilalara yüklenebilir mi? Suçu, ister doğ-

rudan Araplar isterse Türkler veya Moğollar söz konusu olsun, bölgeyi egemenliği altına alan halkların göçebe kökenli oluşunda mı aramak gerekir? Bu ‘Sonsöz’ çerçevesinde böyle bir sorunu sonuca bağlamak olanaksızdır. Ama aynı sorunun, çok az değişmiş bir ilişkiler toplamı içinde, yirminci yüzyıl sonu Arap dünyasında da hâlâ gündemde olduğunu belirtmekle yetinelim.”

“İstikrarlı ve kabul gören kurumların bulunmamasının, özgürlükler üzerinde de belli sonuçlara yol açması kaçınılmazdı. Batılılarda, Haçlı Seferleri döneminde, hükümdarın iktidarına ihlal edilmesi epey güç ilkeler yön verir. Üsâme, Kudüs Krallığı’na yaptığı bir ziyarette, ‘şövalyeler bir karar verdiklerinde, kralın bunu değiştiremediğini veya bozamadığını’ saptar. İbn Cübeyr’in Doğu seyahatinin son günlerine ait şu tanıklığı daha da anlamlıdır:”

“Tibnin’den (Sur yakınında) ayrıldıktan sonra, ardı arkası kesilmeyen bir dizi çiftlik ve köyden geçtik; topraklar gayet güzel sürülmüştü. Buraların tüm sakinleri Müslüman, ama Frenklerle iyi geçiniyorlar... Allah bizi her türlü iğvadan korusun! Evleri kendilerine ait ve mallarına, mülklerine de hiç dokunulmamış. Suriye’de Frenklerin denetimi altındaki bölgelerin hepsinde bu düzen geçerli: Araziler, köyler ve çiftlikler Müslümanların elinde kalmış. Kendi durumlarını Müslüman bölgelerinde yaşayan din kardeşleriyle kıyasladıklarında, bu adamların çoğunun gönlüne kuşku düşüyor. Çünkü Frenkler onlara hakkaniyetle davranırken, öteki taraftakiler kendi dindaşlarının adaletsizliğine maruz kalıyor.”

“İbn Cübeyr endişelenmekte haklıdır, çünkü bugün Güney Lübnan olan bölgenin yollarında çok ağır sonuçlara gebe bir gerçekliği keşfetmiştir: Frenklerdeki adalet

anlayışı, Üsâme'nin de vurguladığı gibi, 'barbar' diye nitelenebilecek bazı yönler içerse de, onların toplumu 'hak dağıtıcı olma' avantajına sahiptir. Yurttaş kavramından henüz eser yoktur kuşkusuz, ama feodallerin, şövalyelerin, ruhban sınıfının, üniversitenin, burjuvaların, hatta 'kâfir' köylülerin, herkesin çerçeveleri gayet iyi belirlenmiş hakları vardır. Arap Doğusu'nda mahkemelerin yargılama usulleri daha akılcıdır; yine de baştaki emirin keyfi iktidarının hiçbir sınırı yoktur. Bu yüzden hem ticaret kentlerinin gelişimi hem de fikirlerin evrimi gecikmiştir." (Amin Maalouf, "Arapların Gözünden Haçlı Seferleri, YKY, s. 240-241)

5.11.2010

Arapların Büyük Travması (III)

Amin Maalouf, Arapların Gözünden Haçlı Seferleri'ni (YKY) okumayı sürdürelim:

“Hatta, İbn Cübeyr’in tepkisi daha yakından incelenmeyi de hak etmektedir. Hem ‘melun düşman’ın vasıflarını kabul etme dürüstlüğünü göstermekte hem de Frenklerin hakkaniyetinin ve iyi idarelerinin Müslümanlar açısından ölümcül bir tehlike olduğu kanısından hareketle beddualar yağdırmaktadır. Müslümanlar, refahı ve rahatlığı Frenk toplumunda bulurlarsa, dindaşlarına -ve dinlerine- sırt dönmezler mi? Seyyahın bu tavrı, ne denli anlaşılabilir olursa olsun, kardeşlerinin de mustarip olduğu bir hastalığın da belirtisidir: Haçlı Seferleri’nin en başından en sonuna kadar, Araplar Batı’dan gelen fikirlere açılmayı reddetmişlerdir. Uğradıkları saldırıların belki de en yıkıcı etkisi bu alandadır. İşgalci açısından topraklarını fethettiği halkın dilini öğrenmek bir hünere; istilaya uğrayan halk açısından fatihlerin dilini öğ-

renmek ise bir taviz, hatta ihanettir. Gerçekten de çok sayıda Frenk Arapça öğrenirken, birkaç Hristiyan dışında memleket nüfusu Batılıların dillerine kulaklarını tıkamışlardır.”

“Örnekler çoğaltılabilir, çünkü Frenkler ister Suriye’de ister İspanya’da ister Sicilya’da olsun, Arapların ‘rahle-i tedris’inden geçmiş, onlardan ders almışlar ve öğrendikleri, sonraki gelişmeleri açısından vazgeçilmez bir önem taşımıştır. Yunan uygarlığının mirası Batı Avrupa’ya ancak bu uygarlığın tercümanları ve devamcıları olan Araplar aracılığıyla taşınabilirdi. Frenkler tıp, astronomi, kimya, coğrafya, matematik, mimari alanlarındaki bilgilerini önce özümseyip taklit ettikleri, sonra da aştıkları Arapça kitaplardan edinmişlerdir. Dillerinde hâlâ buna tanıklık eden ne çok kelime vardır: zénith (Arapçadaki semtû’r-res, başın üstündeki yön, ilm-i nücumdaki ‘başucu’ deyiimi bozularak Fransızcada önce chemit, sonra zénith olmuştur); nadir (Arapçada semtû’r-res’in zıttı olarak kullanılan nâdir’den alınmıştır); azimut (yol, yön, cihet anlamına gelen es-semt’ten türemiştir); algèbre (‘zor, zorlama, indirgeme’ anlamına da gelen ve el-Harizmi’nin -Ebu Cafer Muhammed bin Musa el-Harizmi- bir eserinin başlığında -el-Muhtasar fi hisâbi’l-cebr ve’l mukabele- yer alan el-cebr, yani cebir’den türemiştir); algorithm (el-Harizmi’nin Arapça metni kaybolmuş, sadece Latince çevirisi bulunan -Liber alghoarismi di practica arismetrice- bir eserinde geçen adının bozulmuş halinden türemiştir) veya her gün kullanılan ve bugün ‘sayı’ anlamına gelen chiffre (Arapçadaki sıfır’dan, yani bildiğimiz sıfır’dan ortaçağ Latince-sine cifra, ‘sıfır’ olarak geçmiş, sonra ‘gizli yazı’ anlamında cifre’ye dönüşmüş, en sonunda modern anlamına

kavuşmuştur). Sanayi konusunda ise Avrupalılar kâğıt imalatında, debbağlıkta, dokumacılıkta, alkol ve şeker-alcool (el-Kuhûl) ve sucre, Arapçadan alınmış iki kelime daha- damıtımında Arapların kullandığı usulleri almış, sonra da bunları geliştirmişlerdir. Doğu ile temas içinde Avrupa tarımının nasıl zenginleştiği de unutulamaz: kayısı (Arapçadaki el-berkuk'tan alınan abricot), patlıcan (Arapçadaki el-bâdincân'dan türetilen aubergine), yabani sarmısak (Latince Ascalonia cepa (Askalan soğanı), échalote), portakal (Arapçadaki en-nârenc'den türeyen orange), karpuz (battiha'dan türeyen pateca, pastêque)... 'Arapça' kelimelerin sonu gelmez." (s. 241-242)

Bizim Arap meftunlarına sorsanız, size biraz önce okuduklarınızı tekrarlarlar. Bir İslamcı ileri geleni (ki Necmettin Erbakan olabilir), Batı'dan telif hakkı istesek hazineleri yetmez demişti. Batı, Müslüman Doğu'dan aldıklarıyla koskoca ucu açık bir uygarlık yarattı. Müslüman Doğu, Batı'dan sadece nefret etti, karşısında ezildi ve sonunda El Kaide'yi, Taliban'ı, Hizbullah'ı ve Hamas'ı yarattı.

6.11.2010

Arapların Büyük Travması (IV)

Amin Maaloufun “Arapların Gözünden Haçlı Seferleri”nin (YKY) son bölümünü okumayı bugün bitiriyoruz:

“Haçlı Seferleri dönemi Avrupa açısından hem ekonomik hem de kültürel alanlarda tam bir devrim başlatırken, Doğu’da bu kutsal savaşlar ve karşılığındaki ‘cihat’, uzun yüzyıllar sürecektir bir gerilemeye ve aydınlık düşmanlığına yol açar. Her taraftan kuşatılan İslam âlemi kendi kabuğuna çekilir. Ürkekleşir, hoşgörüsünü yitirir, savunmaya çekilir, kısırlaşır; gezegen çapındaki evrim sürüp Müslümanlar kendilerini bu gelişmenin iyice dışında kalmış hissettikçe de söz konusu tavırlar kökleşir. Bundan böyle ilerleme, ‘öteki’ anlamına gelmektedir. Modernizm, ‘öteki’dir. Kendi kültürel ve dinsel kimliğini Batı’nın simgelediği bu modernizmi yadsıyarak ifade etmek zorunlu muydu? Yoksa tam tersine kimliğini kaybetme riskini göze alıp kararlı bir biçimde modernleşme yoluna girmek mi gerekirdi? Ne İran, ne Türkiye,

ne de Arap dünyası bu ikilemi çözmeyi başarabildi; bugün hâlâ cebri Batılılaşma evreleriyle, yabancı düşmanlığı rengine de bürünen aşırı gericilik evrelerinin birbirlerini, çoğunlukla da şiddet yüklü bir biçimde izlemelelerinin nedeni işte bu çözümsüzlüktür.”

“Barbar olarak tanıdığı, yendiği, ama sonra tüm dünyaya egemen olmayı başaran bu Frenkler karşısında hem büyülenen hem dehşete kapılan Arap âlemi, Haçlı Seferleri’ni artık geride kalmış uzak bir geçmişe ait bir sayfa olarak göremiyor. Arapların ve genelde Müslümanların Batı’ya karşı tavrının yedi yüzyıl önce bitmiş olması gereken hadiselerden bugün bile ne denli etkilendiğini gördükçe, insan hayretler içinde kalıyor.

Üçüncü binyılın eşiğinde, Arap âleminin siyasi ve dini sorumluları, Selahaddin’i, Kudüs’ün düşüşünü ve geri alınmasını söylemlerinde sürekli bir dayanak noktası, bir başvuru kaynağı olarak kullanıyorlar. Hem bazı resmi konuşmalarda hem de halkın genel kabulünde, İsrail yeni bir Haçlı devleti olarak görülüyor. Filistin Kurtuluş Ordusu’nun üç tümeninden birinin adı Hittin, ötekini Ayn Câlût’tur hâlâ. Başkan Nasır, en parlak günlerinde onun gibi Suriye ile Mısır’ı -hatta Yemen’i- birleştirmiş Selahaddin’e benzetilirdi hep! 1956 Süveyş seferi ise, tıpkı 1191’deki gibi, Fransızların ve İngilizlerin başını çektikleri bir Haçlı seferi olarak algılandı.”

“Gerçi insanın aklını karıştıran bazı benzerliklerin varlığı da yadsınamaz. Şam halkının karşısında yaptığı konuşmada, düşmanın Kudüs üzerindeki egemenliğini tanımaya cüret etmiş Mısır sultanı el-Kâmil’i ‘ihanel’le suçlayan Sıbt İbnü’l-Cevzî’yi dinlerken, Enver Sedat’ı hatırlamamak mümkün mü? Şam ile Kudüs arasında

Golan ile Bekaa'nın hâkimiyeti için sürdürülen mücadeleye bakıp da, dünü bugünden ayırmak kolay mı? Üsâme'nin, istilacıların askeri üstünlüğü hakkında söylediklerini okuyup da düşüncelere dalmadan edilebilir mi?"

"İslam âlemi sürekli saldırıya uğradıkça, bu zulme uğramışlık duygusunun yükselişi de bastırılamaz; ama bu duygu bazı fanatiklerde tehlikeli saplantılara dönüşmektedir: 13 Mayıs 1981'de papayı vuran Mehmet Ali Ağca, yazdığı mektupta Haçlıların başkomutanı Papa II. Jean-Paul'ü öldürmeye karar verdim, dememiş miydi? Bu bireysel eylemin ötesinde, Arap Doğusu'nun Batı'yı her zaman doğal düşman olarak gördüğü açıktır. İster siyasi, ister askeri düzlemde, ister petrol alanında olsun, Batı'ya karşı girişilen her türlü düşmanca eylem meşru bir intikam olarak kabul edilir. Ve bu iki dünya arasındaki kırımın, Arapların bugün bile bir tecavüz olarak duyumsadıkları Haçlı Seferleri'ne dayandığına kuşku yoktur." (s. 242-243)

7.11.2010

Arapların Büyük Travması Üzerine

Adonis, Mercvre de France tarafından yayınlanan “La Prière et l’Épée” (Dua ve Kılıç) adlı kitabında bu travmadan kurtuluşun çağdaş yolunu gösterir:

“Günümüzde Arap’ın ilk sorunu Batı’dan kurtulmak (Batı karşısında bağımsızlaşmak ise), bu kurtuluş, Arap toprağında, demokrasinin yaşam yöntemi olarak kurulması ve diyalog sayesinde başlayabilir. Bunun onurlu yolunu tanımlayalım: İnsan haklarının eksiksiz kabulü ve özgürlüklere saygı. Buna koşut olarak, insanlara kendi toprakları üzerinde var olduğunu hissettirecek bir ekonomik gelişme ve kendi kendine yeterlilik gerekiyor.” (s. 347-348)

Bütün bunların gerçekleşebilmesi için Müslüman Arap toplumlarının laikleşme sürecine girmeleri de gerekmektedir. Adonis bu vazgeçilmez koşulu sık sık tekrarlar.

Ancak, kendini son “vision” olarak sunan, insanın özüne ilişkin son gerçekliği, hayat ve evrene ilişkin bütün gerçekleri elinde bulundurduğunu ileri süren İslam bu kurtuluşa katkıda bulunacak mı, daha doğrusu buna izin verecek mi? (s. 9)

Tartışmasız bir biçimde imama tam biat, kelimesi kelimesine kutsal metne ve geleneğe (Sünnet’e) boyun eğme ve inananlar topluluğuna (ümme) koşulsuz itaat.

Bu çelik bukağılar Arap toplumlarının demokratlaşmasına, insan haklarının eksiksiz kabulüne ve özgürlüklere saygıya izin verecek mi?

Bu talepler karşısında imam ve ümmet, Kuran’ı ve geleneği (sünneti) kaynak göstererek, demokrasinin de, insan haklarının da, özgürlüklerin de, hatta laikliğin de Kuran’da yer aldığını ileri sürecek, dört halife ile saha-benin uygulamalarını örnek gösterecektir.

Arap, emperyalizm sayesinde Osmanlı’dan kurtuldu kurtulmasına ama kendine daha çok tutsak oldu. Osmanlı zamanında inançlarının kölesiydi, Osmanlı’dan sonra emperyalizmin de kölesi oldu.

Amin Maalouf, geçen hafta kaynak olarak kullandığımız kitabının (Arapların Gözünden Haçlı Seferleri) sonunda bu hastalığın ve travmanın gerekçeli kaynaklarını tek tek açıklar. Ne var ki bir avuç aydının dışında, Arap toplumları, “Biz neden böyleyiz, neden geri kaldık?” sorusunun cevabının geçmişte değil, şimdide ve gelecekte bulunduğunu, orada yer aldığını bir türlü anlamaz.

Biz neden geri kaldık sorusunun cevabını şöyle ararlar: Biz, derler, Haçlı seferlerine kadar dünyanın egemeni idik, çünkü Kuran ve sünnetin egemenliğe tam an-

lamıyla biat ve itaat ediyorduk, yeniden eski şanlı ve güçlü durumumuza kavuşmak istiyorsak eskiye geri dönmeliyiz. Geleceği geçmişte aramak sadece Arap toplumlarının değil aynı zamanda bütün Müslüman toplumların afyonu, eroini olmuştur. Böylesine bir düşünce tarzının, Batı'yı ancak Batı'nın yöntemleriyle yenmenin mümkün olabileceği gerçeğini keşfetmesi beklenebilir mi?

Arap toplumları Batı uygarlığını ve aklın yeteneklerini, geçmişle ve inançla yenebileceğini sandığı ve buna inandığı (bu tuzağa düştüğü için) Taliban'ı, El Kaide'yi, Hamas'ı yarattı. Gelecekteki kurtuluşu geçmişte arayanlar sadece ve ancak yeni bir Hasan Sabbah ve haşşası tarikatı yöntemini bulabilirlerdi. Nitekim öyle de oldu!

9.11.2010

Atatürk’le Hesaplaşmak ve Uzlaşmak

Pazar (7 Kasım 2010) günü yayınlanan yazımızda Amin Maalouf’un şu satırlarını alıntılamıştık: *“Haçlı Seferleri dönemi Avrupa açısından hem ekonomik hem de kültürel alanlarda tam bir devrim başlatırken, Doğu’da bu kutsal savaşlar ve karşılığındaki ‘cihat’, uzun yüzyıllar sürecektir bir gerilemeye ve aydınlık düşmanlığına yol açar. Her taraftan kuşatılan İslam âlemi kendi kabuğuna çekilir.”*

Ürkekleşir, hoşgörüsünü yitirir, savunmaya çekilir, kısırlaşır; gezegen çapındaki evrim sürüp Müslümanlar kendilerini bu gelişmenin iyice dışında kalmış hissettikçe de söz konusu tavırlar kökleşir. Bundan böyle ilerleme, ‘öteki’ anlamına gelmektedir. Modernizm, ‘öteki’dir. Kendi kültürel ve dinsel kimliğini Batı’nın simgelediği bu modernizmi yadsıyarak ifade etmek zorunlu muydu? Yoksa tam tersine kimliğini kaybetme riskini göze alıp kararlı bir biçimde modernleşme yoluna girmek mi ge-

rekirdi? Ne İran ne Türkiye ne de Arap dünyası bu ikilemi çözmeyi başarabildi; bugün hâlâ cebri Batılılaşma evreleriyle, yabancı düşmanlığı rengine de bürünen aşırı gericilik evrelerinin birbirlerini, çoğunlukla da şiddet yüklü bir biçimde izlemelerinin nedeni işte bu çözümsüzlüktür.”

Amin Maalouf, Türkiye’nin adını anmasaydı, “Ne İran ne Türkiye ne de Arap dünyası bu ikilemi çözmeyi başarabildi” cümlesine Türkiye’yi de katmasaydı, haklı olabilirdi.

Batı’da temelsiz ve yaygın olan bu yanılgıyı İstanbul’a geldiği zaman kendisine anlattım.

Cumhuriyet’in modernleşme savaşımının hukuki serüvenini bilmedikleri için en akli başında Batılı aydınlar bile Türkiye konusunda yanılırlar.

Cumhuriyet, Osmanlı’nın ve Müslüman dünyanın ötekileştirdiği Batı’yı ötekileştirmekten vazgeçti ve onu anlamaya, onun silahlarıyla onun karşısına çıkmaya karar verdi. Savaştığı Batı’yı bir ölçüde yenebildiği için ona karşı kapanmadı, tam tersine açıldı. Bu Arap toplumlarının Batı karşısında hiçbir zaman sahip olamadığı müthiş bir duygudur. Arap toplumları Haçlı Seferleri’nden sonra Batı’yı bir daha yenemedi. Onun karşısında her zaman aşağılık duygusu yaşadı. Bu nedenle Batı’ya düşman oldu.

Türkiye Cumhuriyeti, Batı karşısında kazanılmış bir zafer üzerine kuruldu ki yeni toplum ve devletin Arapvari bir travma yaşaması mümkün değildi. Arap toplumları yeni Cumhuriyet’in müthiş başarısına imrendiler, onu kıskandılar ve ondan nefret ettiler. Ama onu asla örnek almadılar.

Ancak 1950'den sonra, akıl almaz bir şey oldu ve Cumhuriyet'i bu tarihte ele geçirenler, Muzaffer Cumhuriyet'e sahip çıkmak yerine, taa 2010'a kadar Arapların travmasına sahip çıktılar.

Ezilmiş Arap travmasının virüsünü, bile-isteye kendi damarlarına şırınga ettiler.

Ve bunun Atatürk ve Cumhuriyet'le hesaplaşmak olduğunu sandılar.

Cumhuriyet, geçmişin kurumuş kuyusundaki bin bir tuzak ve tehlikeyi onu çok iyi kavradığı ve anladığı için, daha 1923'ten önce şunu çok iyi biliyordu: Batı ile mücadele edecekse, Batı emperyalizminin altında ezilmek istemiyorsa, kendine özgü bir Batı'yı yaratmak zorundaydı. Hem Batılı ve Doğulu olmayan aynı zamanda hem Batılı hem de Doğulu olan bir toplum yaratmalıydı. Doğululaşmak için özel bir çaba gerekmiyordu. Ama söz konusu Doğu'nun payı, Batı payının karşısında giderek azaltılacaktı. Cumhuriyet devrimini böyle okumak gerekiyor. Bunu beceremeyenlerin, böyle okumayı istemeyenlerin yapacağı en iyi iş karşıdevrim lokomotifinin arkasında bir kara vagon olmaktır. Öyle yaptılar. Günümüzde de AKP goygoyculuğu yapmaktalar.

10.11.2010

‘Diğer Müslümanlar’

Diğer Müslümanlar (Derleyen: Zeyno Baran, Remzi Kitabevi) adlı kitaptan söz etmek için bilgisayar başına geçtiğim zaman masa üzerindeki kesikler arasından biri gözüme sıçradı:

“Öpüşmek Yasak!”: “Abu Dabi’deki Dünya Kulüpler Şampiyonası süresince içki içmekten sokakta öpüşmeye kadar birçok şeye yasak geldi. 2022 Dünya Kupası’nın Katar’a verilmesinin tartışmaları bitmeden Abu Dabi’den ateşi daha da körükleyecek bir yasak haberi geldi. 8-18 Aralık tarihleri arasında Abu Dabi’de düzenlenecek olan FIFA Dünya Kulüpler Şampiyonası öncesi Birleşik Arap Emirlikleri yetkilileri turnuva boyunca sokaklarda öpüşmenin ve alkol almanın yasak olacağını açıkladı.”

“FIFA Organizasyon Komitesi de yasakların bir listesini yayınlayıp bu kurallara uyulması gerektiğini belirtti. Yetkililerden Shaza al-Rumaithy yaptığı açıklamada, ‘Biz Müslüman bir ülkeyiz ve belli geleneklerimiz ve

hassasiyetlerimiz var. Ülkemize gelecek yabancı misafirlerimiz buna saygı duymalı. Bu kurallar yüzünden de kızgın olmamalılar' ifadesini kullandı." (Vatan, 07.12.10)

Bu türden yasakları öngörüp organizasyonu Abu Dabi'ye vermeseydi ve gerekçe olarak da bunları gösterseydi, FIFA'nın ne İslam düşmanlığı, ne ırkçılığı ve ayrımcılığı, ne de İslamofobi hastalığına tutulmuş olduğu kalırdı.

İslamcı Arap ülkeleri bu türden dayatmalarla dünyanın karşısına çıkıp ödün kopartmak için her türlü yola başvuruyorlar. Evrensel yaşam tarzı ile senin geleneksel yaşam tarzın çelişiyor ise neden bu türden organizasyonları yapmaya talip oluyorsun? Uluslararası spor kurallarına karşı çıkarak neden türbanlı, peçeli, eşofmanlı kadınlarını karşılaşmalara, yarışmalara sokmak istiyorsun? Kadınlarını peçe, örtü ve çarşaf altında tutuyorsun, ama uluslararası tenis turnuvaları düzenleyip dünyanın en güzel kızlarının bacaklarını, bingıldayan memelerini ağzının suyu akarak seyrediyorsun!

Bu, Müslüman Arap ülkelerinin ahlaksız ikiye yüzlülüğüdür. Aralarında Türkiye de olmak üzere Avrupa'da ne haltlar karıştırdıklarını çok iyi biliyoruz bu heriflerin.

En çarpıcı örneklerinden birini Abu Dabi'de gördüğümüz bu davranış, kendisini türlü şekillerde dünyaya kabul ettirmek istemektedir. Ülkelerine gelenlere kendi gelenek ve hassasiyetlerini dayatan zihniyet, başkalarının ülkelerinde onların gelenek ve hassasiyetlerine saygı göstermemekte ve gene kendi değerlerini buralara taşımak istemektedir.

“Olmaz kardeşim, bizim değerlerimize sen uymak zorundasın!” tepkisi ile karşılaşınca da “Bu İslamofobidir, İslam düşmanlığıdır!” diye naralar atmaktalar.

Bununla yetinmeyip, “Dünyayı İslamlaştırmak!” yolunda cihat açtıklarını da ilan etmekten geri durmayacaklar. “İslamofobi”nin bir şantaj ve terör aygıtı olduğunu düşünmemek mümkün değil.

Yazımın başında adını andığım kitap, ABD ve Avrupa’da yaşayan Müslümanların özel sorunlarını açıyor ve özellikle on Müslüman yazarın kaleme aldığı makalelerde İslamcı akımların kendi aralarındaki mücadeleler tartışılıyor.

12.12.2010

Demokrasi Neden Uzak?

Bugün, dostum Adonis'in *Orpheus'un Bakışı* (*Le regard d'Orphée*, Ed. Fayard) adlı söyleşi kitabından ilham alacağım (s. 188-189). Söyleşiyi yapan Houria Abdelouahed, Paris-VII Denis Diderot Üniversitesi'nden öğretim üyesi ve psikanalist.

Houria: Hz. Peygamber ölümünden önce yerine kimseyi halef seçmemişti. İnsanları özgür bırakmıştı.

Adonis: Evet. “Amrukum shûrâ baynakum” (Karar vermeden önce görüşme yapacaksınız.) Ama bunun nasıl olacağını söylemedi.

Houria: Doğru, insanları özgür bıraktı.

Adonis: Tabari'nin anlattığına göre, dostları Hz. Peygamber'i ölüm döşeginde bırakıp Sakife denen yere gittiler. Kabilecilik sistemine geri dönüş Sakife'de oldu. Hz. Muhammed'e inanmış, onu desteklemiş ve Kureyş'e karşı korumuş olan Ensâr (koruyucular) uzaklaştırıldı.

Houria: Ensâr'ın uzaklaştırılması (ekarte edilmesi) gerçekten siyasal bir felakettir. Sadece halifeliğin Hz.

Muhammed'in kabilesi içinde kalmasıyla değil, bunun bir ilkeye dönüşmesi ile.

Hız. Ömer'in kılıcını çekip Hız. Ebubekir'in seçilmesine karşı çıkanları tehdit etmesi hepimizin belleğinde.

Adonis: Doğrudur, Kureyş'e geri dönüş, herhangi bir seçimin ya da ümmetin tercihi değildi, kılıç tehdidi altında olmuştur.

(Mürted (dönek) olduğu iddia edilenlerin nasıl kılıçtan geçirildiğini anlattıktan sonra Adonis devam eder. Aslında dönekler dönek değildir. Temizlemek için bahanedir.)

Kısacası, ilk Arap-Müslüman toplum kabilecilik ve şiddet üzerine kurulmuştur ve günümüz Arap rejimleri aynı temelleri ve tarihin aynı karanlık yüzünü korumaktadır: Şiddet, cinayet, zorbalık.

Houria: Ama bu olaylar neden devam etti? Her zaman aynı trajediler, hep aynı despotizm ve halk ile iktidar arasında hep aynı uçurum. Henüz vatandaşlık düşüncesini bile uygulayamadık.

Adonis: Çünkü hâlâ şu kabileci ve dinsel yapıdan kurtulamadık. Bunu, Batı'nın yaptığı gibi, dine karşı kendi devrimimizi yapmadık. Batı, Devlet ile Kilise'yi birbirinden ayırmadan önce bizim Arap dünyasına benziyordu. Demokrasi bu ayrılmanın ürünüdür.

Arap ülkelerinin hiçbiri laikliği gerçekten kabul etmediler. Tam tersine dinselleşme daha da çoğaldı. Siyasal ve toplumsal sahneye şöyle bir bakmak yeter: Okullar laik değil, laik partilerin tamamının kökü kazındı: Marksistlerin, komünistlerin, ilericilerin tamamı.

Dostum Adonis, Arap toplumlarının çağdaşlaşmalarını için kendi dinsel devrimlerini yapmaları gerektiğini tekrarlıyor durmadan. “Dinsel iktidar ile toplum (yani devlet) arasında ayrılma olmadan özgürleşmemiz mümkün değil, biz böyle öğrendik!” diyor.

Arap dostlarımla, yaşadığı AKP felaketinden sonra Türkiye’ye nasıl acıdıklarını biliyorum. Bir taraf, Türkiye’ye özenerek, özgürleşmek için laikleşmek gerektiğini söylüyor. Bizim köle ruhlular ise demokratik (!) bir biçimde laikliğin kökünü kazımak istiyor.

20.10.2010

Kabilesele ve Dinsel Yapı Çıkmazı

Çarşamba günü yazımı hatırlarsanız, Adonis dostumuz, Arap toplumlarının laikleşip demokrasiyi bulamamasını Hz. Muhammed'in ölümünden sonra kendi kabilesi Kureyş'in kılıç zoruyla siyasete ve dine egemen olmasına bağlamıştı.

Çünkü Hz. Ömer'in keskin kılıcı “şûra” falan dinlemedi. (Bu konuda Abdülbaki Gölpınarlı, *Tarih Boyunca İslam Mezhepleri ve Şiilik* [Der Yayınları, Haziran 2007] kitabının 304'üncü sayfasına bakınız.)

Dikkat ederseniz, siyasetini kabile düzenine dayandıran AKP de şûra mûra dinlemeyip istediğini kılıç zoruyla almakta.

Adonis'le söyleşiyi yapan Houria Abdelouahed, çarşamba günü sözünü ettiğim Fransızca kitabın 191. sayfasında, günümüz Arap toplumlarının durumunun Halifeler döneminden çok daha berbat olduğuna işaret ediyor. Bütün halifelerin despot olmadığını, bazılarının dö-

neminde açılımların ve çeviri çalışmalarının yapıldığını ekliyor: “Gerilememiz öylesine çarpıcı ki sadece günümüz modernitesi bakımından değil aynı zamanda büyük halifeler dönemiyle de aramızda çok önemli farklar var. 1940, 1950 ya da 1960’lı yılların eski Mısır filmlerinde kadınların özgürlük ve serbestliğinin ilk örneklerini görürüz. Gazeteci rolü yaparken sigara içen Fatin Hamama’nın, Farid al-Atrach’ın şarkılarına uyarak dans eden muhteşem Samia Gamal’ın dönemine göre çok geri durumdayız.”

Gerçekten de bundan otuz yıl önce Kahire’de türbanlı kadın görmek ender bir durumdu, şimdi türbansız bir kadın görmek ender bir durum. Kendi gözlemime göre kadın örtünerek değil örtülerinden kurtularak özgürleşir. Siyasetini aşiret ve tarıkata dayandıran, laik cumhuriyetten ilk ödünleri veren Demokrat Parti zamanında, 1950’li yıllarda, Türk kadını günümüz kadınından çok daha özgürdü. Bana inanmayan eski aile albümlerine, gazete ve dergi koleksiyonlarına baksın!

Arap Müslüman toplumlarında laikliğin önemini çok iyi anlamış bir aydındır Adonis! Laiklik sisteminin Arap toplumlarına uygulanamayacağını düşünenlere karşı çıkarken şöyle diyor: “Yanılıyorlar. Demokrasinin, din ile devlet ayrımı olmaksızın anlaşılamayacağını tarih bize kanıtladı. Kuşkusuz demokrasi hemen ortaya çıkmaz. Bu bir kültür işi. Bununla birlikte din ile devletin ayrılması bir zorunluluk olarak ortaya çıkıyor. Bu ayrılık insanı bir mutlak modelin pençesinden kurtarır ve onu yaratıcı olanaklara yönlendirir. Bu olmazsa, totaliter bir sistemin tutsağı olduğu için yetenekleri sınırlı kalır.” (s. 192)

“Günümüz Arap’ının iki temel sorunu olduğunu düşünüyorum: Önce din denilen bir çarkın, sonra teknoloji çarkının tutsağıdır. Tam anlamıyla bir tutsak ve ne yapacağını bilemiyor. Gündelik hayatında, Arap insanı teknolojinin bağımlısıdır. Ama kuramsal olarak ve manevi bakımdan dinin etkisi altındadır.” (s. 193) Bundan dolayı da onun için kurtuluş yoktur.

“Din kesinlikle kültürel olmamalı, siyasal ya da kültürel bir sistem olmamalı, ama bireysel bir uygulama olmalı!” (s. 193) Ülkemiz ve toplumumuz Cumhuriyet ve devrimleri sayesinde Adonis’in yakındığı açmazların çoğundan kurtulmuş ve düzlüğe çıkar gibi olmuştu. Şimdi yeniden tutsak edilmek isteniyor. Türban bu nedenle masum bir simge değildir.

22.10.2010

Arap İsyanları ve Türkiye

Mısır Türkiye'nin Geleceğidir

Havaalanında rastladığım Faik Bulut ile Arap dünyasını ve zihniyetini konuştuk. Faik Bulut bana yıllardır düşündüğüm bir gerçeği ve doğruyu söyledi: “Mısır, Türkiye’den otuz yıl geridedir ama ne yazık ki Türkiye’nin geleceğidir.”

Bu cümlemin bir benzerini bana 2009 yılında bir Harvard’lı Türk söylemişti: “Mısır’ı sevmiyorum çünkü Mısır’da Türkiye’nin geleceğini görüyorum” demişti.

Bu ne demek? Bu soruyu başka bir soru ile karşılayacağım: 1923 yılında laik bir Cumhuriyet kurulmayıp, devlet günümüz İslamcılarının ataları tarafından kurulsaydı ne olurdu? Bu soruyu yalnızca laik Cumhuriyetçiler değil, katı İslamcılar, ılımlı ve mülayim İslamcılar, laik Müslümanlar da yanıtlamalıdır. Ortadan yanıtlayalım:

- Laik ve demokratik Cumhuriyet kurul(a)mazdı. Bir Cumhuriyet kurulsa bile adı “İslam Cumhuriyeti” olurdu.

• “Başkan” seçimleri göstermelik olurdu: Başkanlık, babadan oğula geçerdi, “ömür boyu”, ya da Suriye, Kuzey Kore ve Azerbaycan’da olduğu, Mısır’da olacağı gibi.* Türkiye’de de cumhurbaşkanı doğrudan halk tarafından seçildiği zaman aynı şey tekrarlanacaktır. Zaten oğlunu kendi yerine hazırlayan Erbakan Hoca da işlemin faziletini (!) anlatmaktadır.

• Kadınların tamamı türbanlı, peçeli, çarşafı, burkalı olurdu.

• Anaokulundan itibaren eğitim ve öğretim din çerçevesine oturur, din adamları medreselerde yetişir; üniversiteler günümüzdekinin bin beteri olurdu.

• 2010 yılında, AKP hükümetinin böbürlendiği her türlü sını ve ekonomik başarı, siyasal saygınlık Laik ve Demokratik Cumhuriyet’in eseridir. 1923’te ülke AKP zihniyetinin elinde olsaydı, düzeyi, Afganistan, Yemen, Sudan ya da öteki Müslüman Afrika ülkelerinin düzeyi olurdu. Orada kalırdı.

• Şu anda içinde bulunduğumuz ve hiç de hoşnut olmadığımız ortam ve düzey, cumhuriyetçiler dayandığı sürece belki korunabilir. O direnç bitince, cumhuriyetçi inanç bastırılınca her şey sona erer. AKP dünyası bütün hikmet ve marifetin kendilerinden kaynaklandığını sanıyor ama sözünü ettiğim cumhuriyetçi deha yok olduğu zaman kendisinin (kendilerinin) çölde otomobili bozulan bedevi gibi ortada kaldığını (kaldıklarını) görecektir.

Bir yakınım anlatmıştı: Biri Türk kökenli iki ABD vatandaşı Mısır’a gitmişler. Eski Amerikalı geziden son

Yaynevinin notu: Bu yazı, Mısır’da ayaklanmalar başlamadan kaleme alınmıştır.

derece mutlu, her gördüğüne ilgiyle bakıyor; pisliğe, vurdumduymazlığa, sakarlıklara, dalaverelere, bahşişe anlayışla yaklaşıyor. Ama öteki, Türk-Amerikalı son derece sinirli. Eski Amerikalı arkadaşının bu halini anlamıyor ve nedenini soruyor. Türk-Amerikalı şöyle cevap veriyor: “Sen bir turist olarak burada her şeyi ilginç bulabilirsin ama ben burada Türkiye’nin 15-20 yıl sonraki geleceğini görüyorum”, diyor.

1950’lerde Mısır ile Türkiye toplumsal ve ekonomik olarak hemen hemen aynı düzeydeydi. Mısır’da kadınlar sadece geleneksel örtüyle örtünüyordu. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi. 1950’lerin ortalarından itibaren Müslüman Kardeşler’in gizli denetimine giren Mısır ile Türkiye arasında şimdi ekonomik bakımdan 25-30 yıllık bir fark var. Ancak Türk kadını İslamcılarının denetimine girdikçe Türkiye, Mısır’a doğru gerileyecektir.

29.12.2010

Gördüğünden Göz Kirası İstemek

Başbakan doğruyu söyledi: *“Halka rağmen iktidarda kalamaz!”*

1 Şubat 2011 günü AKP grup toplantısında konuşan Başbakan, Mısır’daki halk gösterileriyle ilgili olarak “Halka gözünü, gönlünü, kulağını kapatan yönetimler uzun ömürlü olamaz. Halka rağmen hiçbir iktidar ayakta kalamaz. (Mevcut Mübarek rejimine ve bizzat Mübarek’e seslenerek) Mısır’ın huzuru, güvenliği, istikrarı adına önce siz adım atın. Halkı tatmin edecek adımlar atın!” dedi.

Türkiye’deki iktidar yandaşı İslamcı gazetelerin belirttiğine göre, El-Cezire televizyonunun canlı yayınında göstericiler, Türkiye Başbakanı’nın sözlerini “İnsanı ön plana çıkaran, tarafsız, bir lidere yakışan sözler” olarak yorumlamışlar.

Benim gördüğünden göz kirası istemek olarak tanımladığım şey işte bu durumdur!

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Başkan Mübarek'e, Tahrir Alanı göstericilerinin isteklerini dikkate alarak iktidardan ayrılmasını tavsiye ediyor. Çok tehlikeli bir tavsiye: Seçimler ister şaibeli olsun ister olmasın, Başkan Mübarek halkın ezici çoğunluktaki oyuyla başkan seçilmedi mi? Seçildi! Mevcut hükümet partisi son genel seçimlerde halkın ezici çoğunluğunun oyuyla iktidara gelmedi mi? Geldi!

Peki nasıl oluyor da sandıktan çıkarak halkın oyuyla iktidara gelmiş bir başkandan ve hükümetten göstericilerin isteklerini yerine getirmesi istenebilir? Sandıkla gelen sandıkla gitmez mi? Peki Türkiye Başbakanı hangi hakla şöyle bir konuşma yapabiliyor?

“Buradan Mısır Devlet Başkanı Sayın Hüsnü Mübarek'e içten bir uyarıda bulunmak istiyoruz. Bizler insanız. Bizler faniyiz. Kalıcı değiliz. Her birimiz ölecek ve geride bıraktıklarımızdan dolayı sorgulanacağız. Hepimiz gelip geçiciyiz. Baki olan gökkubbe altında hoş bir seda bırakmaktır. Saygıyla anılmaktır, rahmetle yâd edilmektir. Onun için yarın öldüğümüzde, hoca efendi şunu söylemeyecek, ‘Cumhurbaşkanı niyetine’ demeyecek, ‘Başbakan niyetine’ demeyecek, ‘Bakan niyetine’ demeyecek!”

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Mısır Devlet Başkanı'na seslenirken “Sen” ya da “Siz” demiyor, “Biz” diyerek kendisini de işin içine katıyor.

Peki bu durumda, insanlar “Ele verir talkını, kendi yutar salkımı” atasözünü anımsamayacak mı? 2007 yılında, Ankara, İzmir ve İstanbul'da, Cumhuriyet Mitingleri'nde, Cumhuriyet'i ve laik düzeni savunmak için toplanan milyonları “Bindirilmiş kıtalar!” olarak tanımlayan kendisi değil miydi? Öteki yakışıksız tanımlama-

ları bir yana bırakalım, “Bindirilmiş kıtalar!” yeter de artar bile.

Başbakan Erdoğan Mısır’la ilgili olarak, “Halkın haykırışına, son derece insani taleplerine kulak verin. Halktan gelen değişim arzusunu hiç tereddüt etmeden karşılayın!” diyor. Bu durumda, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’nın “Bindirilmiş kıtalar!” olarak tanımladığı gayrimemnun kitleleri Türkiye Cumhuriyeti halkından saymadığı düşünülemez mi? Türk halkı hükümetin yolsuzlukların üzerine gitmesini, seçim barajını kaldırmasını, adil olmayan dolaylı verginin yerine adil vergilendirme sistemi olan (kazanç matrahlı) dolaysız vergi sisteminin getirilmesini istiyor(du). Ve Mısır halkından esirgemediği ilgiyi, Türk halkına ve başta Tekel işçileri olmak üzere emekçilerimize göstermesini de bekliyor!

4.2.2011

Müslüman Kardeşler

Müslüman Kardeşler'in (MK) Mısır'da Türkiye'nin rejiminin benzeri bir yönetim tarzı istediğine dair bir tevatür dolaşıyor ortalıkta.

Laiklik denen o büyük engelle birlikte bunun mümkün olduğunu ve olacağını sanmıyorum. Ancak onların istediği rejim AKP hükümetininkine benzer bir rejim olabilir. O da AKP rejiminin görünen değil görünmeyen yüzüdür.

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve Başbakanı da aralarında olmak üzere günümüz AKP'sinin bütün ileri gelenleri, Hasan el-Benna ve Seyyid Kutup gibi Müslüman Kardeşler önder ve kuramcılarının rahle-i tedrisinden geçmiştir. 1970'li yıllarda bu iki önderin kitaplarını hatmetmişlerdir. Şimdi bile ezberden tekrarlayabilirler!

Başbakan Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde MK liderlerini ağırlamış (Cum-

huriyet, 04.12.03), ilk başbakanlığı döneminde MK'ya gösterdiği yakın ilgi dolayısıyla Mübarek yönetimini epeyce kızdırmıştı.

Hasan el-Benna ile Seyyid Kutup'un kitaplarının Türkçe çevirilerini bulmak mümkündür ama Müslüman Kardeşler'in ne ve kim olduğunu konu edinmiş kitap hemen hemen yok gibidir. Ben bir tek kitap biliyorum: Yrd. Doç. Dr. A. Vehbi Ecer, 'Tarihte ve Günümüzde İhvan Ül-Müslimin Örgütü', Erciyes Üniversitesi Yayınları, Kayseri, 1992-2000.

MK'nın, Atatürk'e ve devrimci cumhuriyete sempati duyduğunu söylemek mümkün değil. Dr. A. Vehbi Ecer, adını verdiğimi kitabında bu konuda şunları yazıyor: "Çağdaşlaşmayı ve batılılaşmayı Hristiyanlaşmak ve Müslüman olmaktan çıkmak olarak gören MK, Türk kurtuluş hareketini olduğu kadar Atatürk'ün kurduğu laik, demokratik ve milli devletin mahiyetini de anlamaktan mahrumdur. Hasan el-Benna 'İslamın emrini hükümler kılıp ictimai nizamın tatbikini istedikten sonra 'Bu hüküm yerine gelmedikçe, insanlar Allah'ın hükmüyle hükmetmedikçe herkes günahkârdır' demekte; Seyyid Kutup ise buna razı olmayarak 'kâfirdir' hükmünü vermektedir. Bu sebeple, 'Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir' ilkesine ve bu ilkenin sahibi Atatürk'e iyi gözle bakmamaları tabiidir. Hasan el-Benna Türkiye'yi tamamen Batı medeniyeti (zihniyeti) altında kalan ülkeler grubunda sayar. Atatürk'ün inkılap hareketini ve 1924 yılında hilafeti kaldırmasını dinden insanları uzaklaştırma hareketi olarak görür. Hatta Atatürk hakkında 'Türkiye'de İslam'ı yıkan insan' tabirini kullanacak kadar insafsız ifadeler kullanırlar." (s. 92-93) Yazar, sayfa-

nın altında aralarında el-Benna da olmak üzere kaynaklarını açıklar.

MK'nın ikinci önder ve kuramcısı Seyyid Kutup, İslam şeriatının egemen olduğu tek bir Müslüman devleti düşünmektedir: "Meydanda tek hizip (topluluk, grup) vardır, o da Allah'ın hizbidir. Bunun sayısı hiçbir zaman artmaz. Meydanda tek nizam vardır, o da İslam nizamıdır. Geriye kalanların topu cahiliyet nizamıdır. Meydanda tek şariat vardır, o da Allah'ın şeriatı!" (s. 99)

Tarih boyunca hep Mısır Türkiye'yi etkilemiş ve bunun tersi hiç görülmemiştir. Bu nedenle Müslüman Kardeşler Türkiye'den etkilenmez, tam tersine Türkiye'yi etkiler. Zaten etkilemekte, etkilemekteydi. Mısır laik ve demokratik bir cumhuriyet istemiyor. Onun gönlünde yatan (nasıl olacak ise) adil, merhametli ve açık elli bir Selefî Despot!

8.2.2011

Yani ihvan ül-müslimin*

Kaç kez yazdım! Bir kez daha yazacağım: İslam, Türkler için, içine Şamanizm ve hurafe karışmış bir dindir, sadece bir dindir.

İslam, Araplar için, önce bir uygarlık ve kültürdür, konuşulan ve yazılan bir dildir, tarihtir, gündelik hayattır yani her şeydir. Bu İslam'ın içinde İslam öncesine ait yerel inançlar ve hurafeler de kaynamaktadır.

Bu nedenle, bizimkiler, eşitlikten, özgürlükten söz eden (üniversite öğretim üyesi) bir Arap feminist kadının laiklikten hiç söz etmemesine hep şaşırırlar.

Bir Türk, ateist ya da İslam karşıtı olmadan, İslami çevrimin dışında kalabilir. Zaten kalmaktadır. Bu durumun, Türk'ün "Etrak-ı bi-idrak" olmasıyla herhangi bir ilişkisi yoktur. Ama bir ateist Arap bile İslami çevrimin (kürenin, ekolojinin) içinde yaşar ve bundan asla rahatsız olmaz. Aslında kurtulamaz!

* *Yaynevinin notu: Müslüman Kardeşler örgütünün Arapça yazılışı.*

Bu nedenle, devrimci, ihtilalci, cumhuriyetçi, demokrat, feminist, komünist Arap'a sık sık rastlayabilirsiniz, ama laik bir Arap bulabilmek için pertavsız kullanmanız gerekir. Efendim, mesele bundan ibarettir!

Türkiye'den kimse Mısır'a devrimci ve laik bir rejim ihraç edemez ama laik olmayan Türkler Mısır'dan Selefilik, Müslüman Kardeşlercilik ithal edebilir. Zaten etmiştir. Bu ithal mama ile beslenmiş olan bebeler, şimdi, Türkiye Cumhuriyeti'nin iktidar koltuklarında oturmaktadır. Kimse bilir-bilmez konuşmasın! Türkiye'de, YÖK'ün bir türlü diploma eşitlemesini beceremediği kaç el-Ezher mezunu vardır acaba? Bu insanlar neden el-Ezher'e gitmiştir?

Bizim İslamcı ve eyyamcı basına bakarsanız, Tahrir Meydanı'nı dolduran isyancılar başlarına Recep Tayyip Erdoğan kılığında bir devlet kuşunun konmasını beklemektedir. Bir bayan televizyon spikerinin İstanbul'da bulunan (neden acaba?) Müslüman Kardeşler yüksek sorumlularından birine "Erdoğan gibi bir lider mi bekliyorsunuz?" diye sorduğuna bile tanık olduk. Sorunun yanıtını iki gün önce Mısır büyükelçisi verdi: "Türkiye bize örnek olamaz!"

Işın aslına bakarsanız, hiçbir akli başında Arap, R.T. Erdoğan gibi bir "reis" istemez ama R.T. Erdoğan'ın Davoslar'da "One minute" çekmesini bir din kardeşi olarak bekler.

Mısırlılarla yakın ilişkisi bulunan bir okur bana, "Mısırlı ve diğer Arap arkadaşlarım ne diyor biliyor musunuz?" diye sorduktan sonra kendisi cevap veriyor bu soruya: "Bizde Tayyip Erdoğan gibisi çok var, laflarına karnımız tok. Eğer sizde Atatürk gibisi varsa yardıma onu yollayın!"

Bu mesajı gönderenler, Atatürk'ü “kâfir” sayan Müslüman Kardeşler değil. Onlar Türkiye'ye benzemek istemiyorlar, Türkiye'nin tamamının kendilerine benzemesini bekliyorlar.

Başta televizyon ekranında oturup münazara yöneten genç hanımlar olmak üzere, kimileri insan beyninin bilgi salgılayan bir salgı bezi olduğunu sanıyorlar. Mağrip'ten Maşrik'a Araplar hakkında konuşmak için, turist olarak o coğrafyada bulunmak yetmez. Dün adını verdiğim kitapla birlikte Faik Bulut'un (Cumhuriyet Kitap) kitaplarını, Tunuslu Abdelwahab Meddeb'in İslam'ın Hastalığı'nı (Metis), Selin Çağlayan'ın “Müslüman Kardeşler'den Yeni Osmanlılara İslamcılık”ını hemen okumak gerek. Sonra da sıkı bir araştırma yapıp başka kitaplar bulmak. Dikkat! 29.12.10 tarihli yazımın adı “Mısır Türkiye'nin Geleceğidir! idi.

9.2.2011

İşkembe-i Kübra Sanatı

Mekke-Medine'den Bağdat'a, Bağdat'tan Endülüs'e, Endülüs'ten Fas'a Arap tarihini bilmeyeceksin; klasik ve çağdaş Arap edebiyatından ve şiirinden haberin olmayacak; hayatının herhangi bir gününde entarili bir Arap'la ya da Arap aydınıyla çağdaşlığı ve laikliği konuşmuş ve tartışmış olmayacaksın, ama Mısır ve Tunus hakkında konuş baba konuşacaksın!

Bu sadece üç tarafı denizlerle çevrili, Doğu ve Batı arasında stratejik medeniyet köprüsü (!) durumuna sahip Türkiye'de olur. Televizyona çıkarsın, gazetelerde yazı yazarsın. İşkembe-i kübradan! Ambargosu, sansürü, cezası yok! Tersine, ödülü var!

9 Şubat Çarşamba günkü yazımda adını vermeden andığım, Müslüman Kardeşler örgütünün liderlerinden Dr. Aşraf Abdelgaffar ile yapılan bir söyleşi yayınlandı. Akşam Gazetesi'nde (Şenay Yıldız, 9.02.11). Mısır ko-

nusunda işkembe-i kübradan atanlar bu söyleşiyi okuyunca apışıp kalmıştır.

Tahrir Meydanı'nda toplananlar laiklik yandaşymış! Hadi canım sen de!

Tahrir Meydanı'nda toplananlar Türkiye modeli (ya da benzeri) bir rejim istiyormuş! Hadi canım sen de!

Şenay Yıldız soruyor: Mısır'ın laik bir yapıya kavuşması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Dr. Aşraf Abdelgaffar cevap veriyor: Mısır, en başından beri, Mübarek rejimi döneminde bile anayasal olarak laik bir devlet değildi. Bu bizim kültürümüz.

Özdemir İnce, 9 Şubat yazısında ne yazmış?: “İslam, Türkler için, içine Şamanizm ve hurafe karışmış bir dindir, sadece bir dindir. İslam, Araplar için, önce bir uygarlık ve kültürdür, konuşulan ve yazılan bir dildir, tarihtir, gündelik hayattır yani her şeydir. Bu İslam'ın içinde İslam öncesine ait yerel inançlar ve hurafeler de kaynamaktadır.

Bu nedenle, bizimkiler, eşitlikten, özgürlükten söz eden (üniversite öğretim üyesi) bir Arap feminist kadının laiklikten hiç söz etmemesine hep şaşırırlar.”

Yani: Müslüman Kardeşler'in katkısı olsun olmasın, Mısır'ın yeni anayasasında “Mısır cumhuriyeti demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir” diye bir madde olmayacak.

Dr. Aşraf Abdelgaffar bunu söylüyor. Tıpkı benim yıllardır yazıp söylediğim gibi.

Ancak Dr. Aşraf Abdelgaffar'ın yöneticilerinden biri olduğu Müslüman Kardeşler hakkında söyledikleri doğru değil!

Dr. Abdelgaffar, örgütlerinin hiçbir şekilde “radikal” olmadığını ileri sürüyor. Anlaşılan söyleşiyi yapan

Şenay Yıldız, Müslüman Kardeşler örgütünü gerektiği kadar bile tanımıyor. Dr. Abdelgaffar Mısır halkının (dolayısıyla kendilerinin) şiddetten yana olmadığını belirttikten sonra “Biz barışçıl insanlarız ve barışçıl şekilde rejimi değiştirmeye çalışıyoruz” diyor.

Yönetimi değiştirmek başka, rejimi değiştirmek başka. Dr. Abdelgaffar Mısır’ın mevcut rejimini İslami yönetim-rejimine dönüştürmek istediklerini söylemek istiyor. Türkiye’den ihraç (ithal) edilecek ABD patentli İlimli İslam’ı elinin tersiyle fırlatıp atıyor.

Şenay Yıldız, muhatabına nasıl bir rejim kurmak istediklerini sorsaydı, benim yazdıklarımı cevap olarak alırdı. Ortada bir örnek var ise, o, AKP’nin Müslüman Kardeşler’in peşinden gittiğidir.

11.2.2011

Tahrir Meydanı Kemalizm'e Karşı (!)

Dış Dinamik (Emperyalizm) ile İç Dinamik (İrtica), Kahire'nin Tahrir Meydanı'nda Kemalizm'e karşı birleşti! Mısır'ın değişimci ve yenilikçi güçleri (!) Tahrir Meydanı'nda Kemalizm'e karşı başkaldırdı!

Televizyon münazaracıları, Tahrir Meydanı tiyatro sahnesinde, gerçekte, Laik ve Demokratik Türkiye Cumhuriyeti tartışılıyor. Ben kestirmeden söyleyeyim: Dış ve iç dinamiklere karşı Türkiye Cumhuriyeti bir gün gerçekten laik ve demokratik olabilir, ama Mısır'da böyle bir dönüşüm asla ol(a)maz. Neden olamayacağını birkaç gündür anlatıyorum.

Sol kaçkınları ve Selefî İslamcılar, Kemalizm ile Mübarek rejimi arasında (sefilce) paralellik, özdeşlik kuruyorlar. Aynı anda, laik, antiemperyalist, çağının çağdaşı ve tam bağımsızlıkçı olmadan Kemalist olmak mümkün mü? Mümkün değil! Biri bile eksik olmamalı.

Arap halkının Anglo-Sakson, Anglo-Amerikan ve Hıristiyan düşmanlığının antiemperyalizm ile ne ilişkisi var? Mısır rejimleri herhangi bir dönemde laik ya da tam bağımsızlıkçı oldu mu? Üçüncü Dünyacı Nâsır bile İngiltere, Fransa ve ABD'ye karşı bağımsızlığını Sovyetler Birliği'ne ipotek etmemiş miydi?

Utanmazlık bu kadarla kalmıyor: Türk Silahlı Kuvvetleri ile Mısır Silahlı Kuvvetleri karşılaştırılıyor, özdeşleştiriliyor. İki silahlı kuvvetler de himayeci ve vesayetçi imiş! Bunun doğru olduğunu kabul edip sorumluzu soralım: Neyi himaye ediyorlar, kime vasilik ediyorlar?

Türkiye ile ilgili olanına bir sol kaçkını, bir Selefi İslamcı şöyle cevap verir:

“TSK, anayasanın değişmez maddelerini himaye ediyor; laik düzene vasilik yapıyor!”

Kime karşı yapıyor bunları iç (irtica) ve dış (emperyalizm) güçlere karşı. Cumhuriyet'i koruyor. Mısır ordusu, sadece, dikta rejimini korudu, koruyor. Türk ordusu Kemalist bir ordu. Mısır ordusu ise tepeden tırnağa antikemalist!

Bizdeki irtica ve emperyalizmin, Mısır ve Tahrir Meydanı üzerinden giderek, tek amacı var: Türkiye'de AKP iktidarının ılımlı İslam politika ve rejimini meşrulaştırmak, sağlamlaştırmak; türlü fitne, fesat ve desise ile bu rejimi yüzde 42'ye kabul ettirmek.

AKP iktidarının (sözde) ılımlı İslam takımının teknik direktörü, CIA'nın eski Türkiye sorumlusu ve CIA'nın eski başkan yardımcısı Graham E. Fuller neden şu günler ülkemizde gündemde? *İslamsız Dünya* adlı ki-

tabının Tahrir Meydanı günlerinde yayınlanmış olması basit bir rastlantı mı, yoksa ılımlı İslam fitne ve fesadının oluşturunca bir parçası mı?

Şenay Yıldız'ın Graham E. Fuller ile yaptığı söyleşinin Akşam gazetesinde (7-8 Şubat 2011) yayınlanması planlı mı, reyting kaygısı ile mi, yoksa naif bir rastlantı mı?

Graham E. Fuller'e göre: Ortadoğu'da Türkiye'nin liderliğinde yeni bir çağ başlamış; ABD'nin 21'inci yüzyılın Amerikan yüzyılı olacağı hayali çökmüş; aralarında Türkiye'nin de olduğu başka aktörler sahneye çıkmış! CIA'nın, Beyaz Saray'ın, Pentagon'un izni olmadan bunları söylemeye kim cesaret edebilir? Ve gözdağı veriyor: *"BOP, bir Amerikan ideali ve hâlâ masada duruyor!"* Tahrir Meydanı'ndan, BOP mu, yoksa demokrasi mi çıkacak?

Bu ideale göre BOP bölgesinde ılımlı İslam egemen olacak. Bu programın gerçekleşmesi için, Türkiye'de Kemalist laik zihniyetin (idealin) mutlaka ezilmesi gerek. Yoksa ABD Müslüman Kardeşler'i denetim altında tutamaz! Durum bundan ibarettir!

12.2.2011

Türkiye Model Olamaz

Türkiye'yi ille de birine model yapacaklar. Önce Irak'a, şimdi de Mısır'a.

Irak kendisine İslamcı bir anayasa ayarlayarak ileride AKP Türkiye'sine örnek olacak ülkeler arasına katıldı. On gündür, gazeteci milletimiz karşısına çıkan her Mısırlı'nın yakasına yapışıp "Türkiye'yi örnek alacak mısınız?" diye soruyor. Kasap et derdinde, davar can derdinde.

Yakayı ele verenlerden biri de Mısır'ın Akil Adamlar Komitesi Sözcüsü Amr Hamzavi. Bu konuda şunları söylüyor (Akşam, 14.01.11):

"Hayır, hayır. Türkiye bize model olamaz. Mısırlılar kendi modellerini yaratacaklar!"

Amr Hamzavi çok doğru söylüyor. Türkiye'nin yarattığı yapıtı (eseri) öyle kolay kolay tekrarlamak mümkün değil. Ama o bunu henüz bilmiyor. Bilemez zaten!

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuyla ilgili herhangi bir olumlu bir görüş açıklamayan Amr Hamzavi,

AKP'nin izinden gitmeleri gerektiğini söylüyor. "Askerlerin sivil hayata ve siyasete müdahalesini azaltan önemli işler yaptınız son yıllarda" diyor.

Türkiye'nin ve modelliğinin güm güm kafasına vurulmasına sinirlenen Amr Hamzavi, "Peki laik bir Mısır ne kadar ihtimal dahilinde?" sorusunu da şöyle yanıtlıyor:

"Zorlu bir geçiş dönemine giriyoruz. İstedığımız, siyaset ve dinin, din ve devletin ayrıldığı demokratik bir devlet kurmak. Ama bu, dinden ilham alan partileri siyaset dışı bırakacağımız anlamına gelmiyor. Demokratik sisteme saygı gösteren tüm partiler sürece dahil olacak."

Dikkat ederseniz, Amr Hamzavi, laiklikten değil, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrıldığı Anglosakson tipi bir sekülerleşmeden söz ediyor. Bu bile büyük bir gelişme. Çünkü Mısır'da laik bir anayasa hazırlanması, eğitim ve öğretimin laikleşmesi, laik bir medeni kanunun uygulamaya konması olanaksız. Bunun böyle olduğunu, çok değil, birkaç ay içinde göreceğiz. Ben bunu biliyorum. Bilmeyenler öğrenecekler. İslam'ın, kültür ve uygarlık anlamına geldiği, dil ve edebiyat ile özdeşleştiği, tarih ve mitolojiyi yarattığı bir ülkede, laik bir anayasa ve medeni kanun mümkün değildir. Bu nedenle, kimse hayal görmesin, gerçekçi olup din ile devlet işlerinin birbirinden güya ayrıldığı yandan çarklı bir seküler rejimle idare edilsin.

Amma velakin, El Ezher gerçeğine gözlerimizi kapatamayız. Akil Adamlar Komitesi'ne girmesi olası kişiler arasında El Ezher'den bir temsilcinin adına rastlamadım. Bu, komitenin El Ezher'siz olacağı anlamına mı geliyor, yoksa "El Ezher zaten elde birdir!" anlamına mı? Yeni Anayasa'nın hazırlayıcıları arasında da El Ezher

olacak mı? Amr Hamzavi'nin gücünü küçümsediği Müslüman Kardeşler yeni Anayasa'yı hazırlayanlar arasında olacak mı?

Türkiye Cumhuriyeti yirminci yüzyılın en büyük mucizesidir. Göçmüş ve çürümüş bir imparatorluğun kalıntısı üzerinde, feodal bey ve mirlerin, tarikat şeyhlerinin ve mütegalibenin elinde oyuncak olmuş bir halktan çağdaş bir ulus yaratmıştır.

Cumhuriyetçiler, Türkiye'nin olur-olmaz yerlerde örnek gösterilmesine öfkeyle itiraz ediyorlar. Çünkü bu zevzeklik Türkiye Cumhuriyeti'ne yapılacak en büyük hakarettir. Hiçbir İslam ülkesi Türkiye'nin yaptığını başaramaz! Halep oradaysa arşın burada! Görelim!

16.2.2011

Devrim Yasalarıyla Hesaplaşmak

Laiklik İlkesinin Anayasaya Girmesi

Prof. Dr. A. Şeref Gözübüyük'ün *Açıklamalı Türk Anayasaları* (Turhan Kitabevi, 2002) kaynak göstererek laiklik kavramının Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na girişinin kısa öyküsünü yazalım:

1) İlk Osmanlı Anayasası olan Kanunu Esasî 23 Aralık 1876'da, Islahat Fermanı'nda olduğu gibi bir Hat-ı Hümayun ile ilan edildi.

Madde 11. – Devleti Osmaniye'nin dini İslâm dini-dir.

Bununla birlikte, aynı maddede, halkın asayişine ve genel ahlaka aykırı olmamak koşuluyla bütün inanışlar serbesttir ve Devletin koruması altındadır, denilmektedir.

2) 1921 Anayasası olan Teşkilatı Esasiye Kanunu'nda devletin diniyle ilgili bir madde bulunmamaktadır.

3) 29 Ekim 1923 tarihli, "Teşkilatı Esasiye Kanununun Bazı Maddelerinin Değiştirilmesine Dair Kanun" ile din Anayasa'ya girmiştir.

Madde 2 – Türkiye Devletinin dini İslam'dır, Resmi lisanı Türkçedir.

4) 1924 Anayasası'nda devletin dininin, İslam dini olduğu belirtilmiştir. Hilafetin Anayasadan önce kaldırılmış bulunmasına, Anayasanın kendisinin de laik olmasına karşın, koşullar böyle bir kuralın Anayasada yer almasını gerektirmiştir. Kuralın Anayasanın 2. maddesinden çıkartılması ancak 10 Nisan 1928'de yapılan Anayasa değişikliği ile olabilmıştır.

5) 5 Şubat 1937'de yapılan değişiklikle, 2. maddeye, Devletin temel nitelikleri olarak Cumhuriyet Halk Partisi'nin programında yer alan altı ok, "**Türkiye Cumhuriyeti Cumhuriyetçi, Halkçı, Devletçi, Laik ve İnkılapçısıdır**" biçiminde girmiştir.

6) 1961 Anayasası **Madde 2:** Türkiye Cumhuriyeti, insan haklarına ve 'Başlangıç'ta belirtilen temel ilkelere dayanan, milli, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.

7) 1982 Anayasası **Madde 2:** Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.

Madde 4: Anayasanın 1'inci maddesindeki Devletin şeklinin cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile, 2'inci maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3'üncü maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez.

Madde 174: Anayasanın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyetinin lâik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılâp kanunlarının, Anaya-

sanın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz.

7 Kasım 1982 tarihinde yapılan halkoylamasında (referandum) oylamaya katılanların yüzde 91.37 “evet” oyu ile 1982 Anayasası kabul edildi. Bendeniz yüzde 8,63 oranında “hayır” diyen azınlık arasında yer alıyordum.

1982 Anayasası, AKP iktidarının ve yandaşlarının ünlü deyişi ile “Milli İradenin tecellisi” ile kabul edilmiştir. Büyük bir olasılıkla Türkiye’nin bütün dinci, sağcı, milliyetçi, İslamcı nüfusu 7 Kasım 1982 günü Anayasayı onaylamıştır. Şimdi, aynı anayasanın 2, 3 ve 4. maddeleri ile 174.üncü maddesine türlü vesile ile muhalefet etmekte ve ortadan kaldırma projeleri yapmaktadır. Şu anda Türkiye’nin içinde debelendiği kaosu gerçek nedeni de budur!

06.02.2010

Laikliğin Amacı

19 Ağustos 2010 tarihli Akşam gazetesinden öğrendim, Demokrat Yargı Derneği Eşbaşkanı Osman Can “Darbe Yargısının Sonu, Karargâh Yargısından Halkın Yargısı”na (Timaş Yayınları) adlı bir kitap yayınlamış. Osman Can, kitapta “CHP, ordu, üniversite ve yargının darbe koalisyonu yaptığı”nı öne sürüyormuş.

Ercan Sarıkaya’nın haberinde belirttiğine göre, yazar kitapta “Hastane iyileştirmeli, bıçak kesmeli, yargı adalet dağıtılmalıdır. Laiklik ise ayrı bir trajedi. Bu noktada şu soru haklılık kazanmıyor mu? Peki laiklik ne işe yarar? Laikliğin amacı özgürlük değilse değeri var mıdır? Kuşkusuz yoktur” diye söyleniyormuş.

Benim için sadece bu cümle yeter. “Laiklik” benim için turnusoldur. Osman Can’ın bu cümlesi, laiklik konusunda, laiklik felsefesi konusunda ciddi kitaplar okumadığını gösteriyor. İlk öğrenmesi gereken doğru şu:

Laiklik sınırsız özgürlük değildir. Aksine sınırlar, “inanç özgürlüğü” denen kavramın sınırlarını çizer!

İkincisi: Laiklik, din ve inanç özgürlüğünün güvencesi değildir, tam tersine din ve inanç özgürlüğünü sınırlar.

Böyle iddialı bir hukukçu yazarın okuması gereken dört kitap var. Yazarı Henri Pena-Ruiz. Bunları okumadan olmaz:

1. “Dieu et Marianne, Philosophie de la laïcité” (PUF Yayınevi, 1999)

2. “Qu’est-ce que la laïcité?” (Editions Gallimard, 2003)

“Laiklik Nedir?” (Gendaş Kültür)

3. “La Laïcité” (Flammarion, 1998)

4. “La Laïcité pour l’égalité” (Mille et une nuits, 2001)

Laikliğin özgürlük olduğunu sananlar genellikle onu ABD sekülerizmi ile karıştırırlar. Oysa sekülerizmin laiklik ile uzaktan ve yakından ilgisi, ilişkisi yoktur.

Ayrıca laiklik, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasından da çok daha başka bir şeydir.

Laiklik elbette bütün dinlere eşit mesafede durur, dinlerin birbirleri üzerine, bireyler ve toplumlar üzerinde baskı kurmasına engel olur.

Laik bir ülkede, “Yüzde 99’u Müslüman olan bir ülkede” türünden cümleler kurulamaz.

Henri Pena-Ruiz “Tanrı ve Marianne”da (Dieu et Marianne) şöyle yazıyor: “Fransa’da laiklik Protestan ve Yahudi müminler için gerçek bir kurtuluş oldu” (“En France, la laïcité fut une véritable libération pour les Protestants et les Juifs croyants”).

Laiklik Fransa'da Katoliklik'i sınırlandırarak Protestan ve Yahudi müminleri özgürlüklerine kavuşturmuş, onları Katoliklik'in baskısından kurtarmıştır. Bunu Katoliklik'i sınırlandırarak başarmıştır. Laiklik özgürlük değildir! Laiklik kurtarıcıdır, özgürleştiricidir.

Laiklikte Yüzde 99=Yüzde 1'dir. Laiklik aynı zamanda eşitlik ve özgürlüğün, barış ve dirlik düzenliğin temellerini oluşturur. Ülkemizin İslamcıları eşitlik, özgürlük, barış ve anlaşmaya inanmadıkları, böyle bir düzene karşı oldukları için laikliği kendi kafalarına göre yeniden tanımlamak istemektedirler. Hukukçu yazar da öyle!

22.9.2010

Karşıdevrimin İlk Zaferi

25-26 Şubat 2011 günlerinde İzmir’de yapılacak olan “Hasan Âli Yücel Sempozyumu” için içimi acıtan bir bildiri yazdım. Yaram bir kez daha kanadı.

Hasan Âli Yücel, Köy Enstitüleri projesi ve uygulamalarıyla toprak ağalarının, mütegalibenin, karşıdevrimcilerin hedef tahtası olmuştu. CHP içinden ve Demokrat Parti saflarından üzerine benzeri görülmemiş bir kin ve nefret saldırısı başladı.

Hasan Âli Yücel 28 Aralık 1938 günü Milli Eğitim Bakanı olmuştu. 5 Ağustos 1946 günü istifa ederek bu görevden ayrıldı. Komünist olmakla, komünistleri korumakla suçlandığı için bakanlıktan istifa etmişti. 1947 yılında, Demokrat Parti İl Başkanı Kenan Öner’i mahkemeye verdi. Üç yıl süren dava sırasında sanık Kenan Öner’in ve onun milliyetçi-Turancı-kafatasçı tanıklarının sanki kendisi sanıkmış gibi saldırılarına hedef oldu. Sanık ve tanıkların ırkçı ve antikomünist saldırılarına tek başına göğüs gerdi. Asla komünist olmamıştı!

Hasan Âli Yücel, Cumhuriyet Devrimi'nin karşıdevrim karşısında verdiği ilk kurbandır. AKP'yi iktidara getiren süreç Hasan Âli Yücel'in Milli Eğitim Bakanlığı'ndan istifa etmesiyle başlamıştır. Bu iddianın ipuçları 1 Aralık 1947 günü başlayan, CHP 7. Büyük Kurultayı'nda görülür. "Görüşmeler, daha önce kurulmuş olan Program Komisyonu'nun hazırladığı taslak üzerinden yapılacaktı. Önce Komisyon'un taslak için bir gerekçe niteliği taşıyan raporu okundu. Bu raporda, II. Dünya Savaşı'ndan sonra açılan yeni dönemin ortaya çıkardığı siyasal, ekonomik ve toplumsal gereksinmelerinin göz önüne alındığı belirtiliyordu. Ayrıca, CHP'nin dinamik bir kuruluş olduğu, bu nedenle *'donmuş fikirler ve prensipler'*den, soyut dogmalardan kaçınıldığı, gerçekçi olunduğu yazılıydı. Programın ana ilkeler bölümünde, bu nedenle *'milliyetçilik, devrimcilik, laiklik umdeleri yeniden tarif edilmiştir'* denilmekteydi. (Çetin Yetkin, "Karşıdevrim, 1945-1950, s. 401 ve sonrası.)

Rize delegesi Dr. Fahri Kurtuluş ve Hamdullah Suphi Tanrıöver gibi CHP'nin karşıdevrimcileri utanç verici konuşmalar yaptılar, yapılan devrim ve uygulamaları neredeyse komünistlikle suçladılar. Bu kurultaydan sonra imam-hatip okullarının kapısı açıldı ve Köy Enstitüleri'nin kazanı kaynamaya başladı. Behçet Kemal Çağlar'ın 7. Büyük Kurultay'da yaptığı konuşma ve kurultayın bütün tutanakları günümüz CHP yöneticileri tarafından mutlaka okunmalıdır. Çünkü günümüz için alınacak onlarca dersler var:

"Bir kere şurasını açıkça belirtmeliyiz: Memlekette böyle temayüller farzı mahal ekseriyete hâkimse, Parti'nin bugünkü durumunu kurtarmaktansa memleketin yarısını kurtarmak için bu kurtarıcı prensiplerimize

sımsıkı sarılmalıyız. Ahdine sadık ve şerefli, ekalliyette (azınlıkta) kalmak hepimizin tereddütsüz tercih edeceği tek yoldur. (...) Taassup, şehirlerin Sünnî ve Hanefî mahdut kalabalıklarında varsa vardır. (...) Veyl o gafille-re ki kendi batıl zanlarını çok anlayışlı, çok görgülü bir milletin mutlak arzusu zan etmektedirler: Biz hepimiz Atatürk'ün çocuklarıyız. Kurtarıcı devrimleri beklemek için yaşıyoruz. Hayatımızın başka bir hikmeti yoktur" (s. 415)

Hamdullah Suphi Tanrıöver, 1950 ve 1954'te Demokrat Parti'den milletvekili seçildi.

16.01.2011

İslam Demokrasisi

İki sözcük yan yana çok hoş duruyor değil mi? Kimileri öyle sanabilir. Demokrasi İslam'a referans ve gösterge olabilir, olmalıdır ama İslamcılar böyle bir ilişkiyi kesinlikle istemezler. Sadece kendileri için demokrasi isterler, başkalarının canı cehenneme.

İslam'ın demokrasiye referans ve gösterge olmasına gelince, hiçbir din demokrasiye referans ve gösterge olamaz. Hıristiyan demokrat partiler mi? “Hıristiyan demokrat” sadece partinin adı, ama partinin referansı ve göstergesi değil. Kesinlikle!

Durup dururken kuru deriden bal mı çıkartmak istiyorum. Hayır, çünkü kuru deriden bal çıkmaz. Ama geçen hafta yaşadığımız, tanık olduğumuz birkaç olay, İslamcı zihniyetin neden demokrasi ile başının hoş olmadığını iyice kanıtladı:

- Said-i Nursî ile ilgili Hür Adam adlı film. Bu filmle ilgili herhangi bir şey yazmayacağım. Ancak şunu söyleyeceğim: Cumhuriyetçi laik kitle filme karşı herhangi bir şiddet tepkisi göstermedi. Laik-cumhuriyetçi

açıdan yapılacak bir Said-i Nursî filmine Nurcular ve İslamcılar aynı olgunlukla katlanabilir mi? Yoksa filmi gösteren sinemayı ve televizyonu taşlarlar mı? Bence yürüyüşlü gösteri yaparlar, taşlarlar ve gösterimin yasaklanmasını isterler.

- “Muhteşem Yüzyıl.” Dizi filmle ilgili düşüncelerimi 11 Ocak Salı günü yazımda yayınladım. I. “Muhteşem” Süleyman, tarihsel gerçeğin Süleyman’ı değilmiş. “Hür Adam” Said-i Nursî’nin de tarihteki Said ile herhangi bir ilişkisi yok. Filmde bir mehdiye dönüştürülen Said gerçekte tam anlamıyla bir meczup. “Muhteşem Yüzyıl”ın Süleyman’ını beğenmeyenlerin yapacakları epeyce şey var: Örneğin filmi yapıp üreten firma ile iş yapmamak, filmi gösteren televizyona reklam vermemek ve onu seyretmemek. En doğrusu ise filmin İslamcı-Milliyetçi versiyonunu yapmak. Ama kesinlikle kıyama kalkışmak, düşüncelerini özgürce ifade eden bir kadroyu tehdit etmek değil.

- Büyük sanatçı Mehmet Aksoy’un Kars’a yaptığı “İnsanlık Anıtı” adlı anıt-heykel: Mehmet Aksoy, bir şair, bir romancı, bir besteci, bir oyun yazarı gibi, kendine özgü bir malzeme kullanarak bir estetik düşünceyi dile getiriyor. Bu anıt-heykel hakkında sadece öteki heykeltıraşlar, sanat eleştirmenleri söz söylemek hakkına sahiptir. Rodin’in Düşünen Adam’ının bir estetik mesaj iletmesi gibi Kars’taki anıt da bir düşünceyi dile getiriyor. Mehmet Aksoy bu mesajın barış, dostluk ve kardeşlik olduğunu söylüyor. Bakılsın bakalım, sanatçı meramını iyi anlatabilmiş mi? Elbette bunu dağdaki çobana (!) soracak değiliz.

- “Biz pişman olmayız”: Hizbullah’ın tahliye piyangosunu kazanan askeri kanat sorumlusu Hacı İnan, bir

soruyu yanıtlarken “Neden pişman olacağız ki? Biz Müslüman’ız, İslam’da pişman olunmaz ki!” demiş. Demek ki Hacı İnan’ın İslam’ı hırsızlara, katillere, müfterilere, ırz düşmanlarına pişman olma hakkı tanımıyor(muş). Müminlerini “pişmanlık” hak ve erdeminden yoksun bırakan dine din mi yoksa safsata mı denir?

- “45 cm. mesafe”: Mersin’de bir lise müdürü kız öğrencilerle erkek öğrencilerin birbirlerine 45 cm’den daha fazla yaklaşmalarını yasaklamış ve bunu İslam dini adına yapmış. İslam, zinayı kanıtlamak için, dört tanığı ve bir metre ipi zorunlu kılıyor. 45 cm. mesafeden nasıl zina oluyor? Bunlar sadece bir başlangıç! Laiklik geriledikçe Türkiye cehenneme dönecektir. Bilinel!

19.01.2011

Halkın Değerleri ve Demokrasi

“Halkın Değerleri” açısından Mustafa Kemal Paşa’yı değerlendirelim: Kurtarıcı Mustafa Kemal Paşa’ya “Evet!” ama devrimci Gazi Paşa’ya “Hayır!”

Halkın değerlerini, sanırım en iyi bu formül açıklıyor.

Mustafa Kemal Paşa, Cumhuriyetçi olmasaydı, Osmanlı hanedanına son verip kendi hanedanını kursaydı, Padişah ve Halife olsaydı, “Halkın Değerleri” kesinlikle karşı çıkmazdı.

O dönemi Falih Rıfkı Atay, *Çankaya*’da (Pozitif Yayınları) şöyle tasvir ediyor:

“Hocalar vardır. Bazıları aydındadırlar. Çoğu tam kara kuvvettirler. Birinciler kendi hallerine bırakılsalar, eski binadan hiçbir taş kımıldatmazlar ve halk arasına uyanık hocalıklarını değil, taassubu okşayan riyakârlıklarını kullanırlar. Mustafa Kemal, bunlardan hilâfetin dinde yeri olmadığını dini delillerle ispat ettirerek faydanacaktır. Kara kuvvet ise, Mustafa Kemal halife olsa

kabul edecektir. Fakat hilâfeti kaldırıncı da kendilerine sağladığı menfaatler yüzünden, sessiz ve sinik fırsat bekleyecektir.” (S. 419)

“Halkın değerleri” de tıpkı “milli irade” gibi totaliter, toptancı, demokrasiyle bir arada olmaması gereken bir kavram. Nedir “halkın değerleri”? Halk İslamıyla ilgili hurafeler, namus cinayetleri, çok eşlilik, imam nikâhı, kan davası, (genel anlamda) hullecilik, kadınların esareti ve daha bir yığın kusur ve illet yığını... “Halkın değerleri” afyondur!

Eskiden halkın değerleri yerine “halkın temayülleri” deyişi kullanılırdı. 1920’lerde halkın değerleri, “değersizlik” bakımından, daha da çapaculdur. Halkın değerleri arasında padişah, halife, şeyhler, şıhlar, ağalarbeyler, medrese uleması (!) da vardır. Bir gün Mustafa Kemal Paşa, Büyük Millet Meclisi’nde yeminli muhaliflerine şöyle konuşmak zorunda kalmıştır:

“Alacağımız kararlarda halk temayüllerini elbette göz önünde tutacağız. Mutlaka bu temayüllere karşı hareket etmeyeceğiz. Fakat eğer prensiplerimiz bahis konusu ise, başımızı veririz, prensiplerimizden fedakârlık etmeyiz!” (S. 422)

Mustafa Kemal ve devrimci arkadaşları eğer halkın temayülllerine (değerlerine) boyun eğseydi saltanat yerinde durur, Cumhuriyet ilan edilemezdi. Eğer Cumhuriyet halkın değerlerini tabu saysaydı, Halifelik yerinde kalır Mustafa Kemal halife olurdu. Cumhuriyet devrimlerinin hiçbirisi yapılamaz, toplum 1920’lerdeki yapılarını korurdu. Sudan, Afganistan, Yemen, Suudi Arabistan kervanına Türkiye de eklenirdi. Halkın değerlerine saygıyı savunan İslamcı, sağ ve muhafazakar kadro bugün sahip olduğu bütün uygar olanaklara Cumhuriyet ve

devrimleri sayesinde kavuştu. Ama Cumhuriyete karşı hâlâ gerici değerleri savunmakta devam ediyor. Bu gerici değerler aslında halkın değerleri değildir. Çağdaşlık, halkın değerlerini (!) değiştirmeyi gerektirir. Cumhuriyet ve devrimleri de artık halkın gerçek, doğru ve çağdaş değerleridir. 1920'lerin yobazı ile 2010'un yobazı aynı kişidir! Yani “menfaatleri yüzünden, sessiz ve sinik fırsat bekleyenler!”

26.03.2010

Abrakadabracılık

1 Ekim 2010 tarihli Vakit gazetesi “Oku Kemal Oku!” diye kendinden emin bir manşet atmış, gevrek gevrek gülüyor. Serdar Arseven imzalı haber şu satırlarla devam ediyor:

“CHP lideri Kılıçdaroğlu, başörtüsü sorununun çözümü konusunda ehliyeti olmayan kişi ve kurumlardan görüş almaya çalışırken, Atatürk’ün hazırlattığı Devrim Yasası da sorunun çözüm adresi olarak Diyanet’i işaret ediyor.”

Vakit muhabiri kıs kıs gülererek, kasım kasım kasılarak 3 Mart 1924 tarih ve 429 sayılı “Şer’iyye ve Evkaf ve Erkân-ı Harbiye Vekâletlerinin İlgasına Dair Kanun”un 1. maddesine gönderme yapıyor. Yapıyor da kıs kıs gülme sırası bizde: 3 Mart 1924 tarih ve 429 sayılı yasa, çok önemlidir ama Anayasa’nın 174. maddesi tarafından korunan 8 devrim yasası (inkılap kanunları) arasında yer almaz. Ancak onlar kadar önemlidir. Bu yasayı, bir

numaralı Devrim Yasası olan 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu izler. 429 sayılı yasaya sahip çıkacaksın ama 430 sayılı yasanın (ve öteki 7 yasanın) yeminli düşmanı olacaksın. İşte bu olmaz! Vakit Gazetesi'nin söz konusu Devrim Yasaları'nı referans verdiğine ilk kez tanık olmaktayız ki haydi hayırlısı.

Günümüz Türkçesi ile 429 sayılı yasanın 1. maddesi şöyle: “Türkiye Cumhuriyeti’nde vatandaşların eylem ve işlemleri ile ilgili yasa koymak ve bu işlerle ilgili tasarruflarda bulunmak Türkiye Büyük Millet Meclisi ile Onun kurduğu Hükümete aittir. İslam dininin itikat (inanç) ve ibadet ile ilgili bütün hükümleri, dini kuruluşların idaresi, Cumhuriyet’in başkentinde yeni kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı’nın ilgi ve yetkisine bırakılmıştır.”

Aslında 3 Mart 1924 tarih ve 429 sayılı kanunu referans gösteren Diyanet İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı Faruk Çelik. Bu daha güzel, karşımızda bir gazeteci değil yüksek sorumluluk ve yetkisi olan bir kişi var. Devlet Bakanı Çelik, türban fesadı ile ilgili olarak Diyanet İşleri Başkanlığı’nın aldığı bir kararı gösteriyor.

Diyanet İşleri Başkanlığı, türban takma zorunluluğunu ünlü Nur Suresi’nin 31. ayetine dayandırıyor.

Değerli okurlar, 26 Aralık 2007; 22, 23, 29 Ocak 2008; 2, 8, 9, 23, 30 Şubat 2008 ve 5 Mart 2008 tarihli yazılarımda yabancı dillerden de örnekler vererek, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın örnek olarak aldığı, Nur Suresi’nin 31. ayetinin Türkçeye yanlış çevrilmiş olduğunu kanıtladım. Ayette herhangi bir şekilde “Başınızı türban gibi bir örtü ile sıkı sıkı örtün” denilmemekte, ama İslam öncesinden kalan geleneksel örtünün meme-

lerin üzerine indirilmesi buyurulmaktadır. “Wal yadhribna bi khoumourihiinna âla jouyoubihinna”. Bunun Türkçe anlamı şöyle: “(Söyle inanan kadınlara:) örtülerini göğüsleri üzerine indirsinler”. Fransızcası da şöyle: “Dis aux croyantes: de rabattre leurs voiles sur leurs poitrines.” (Le Coran II, Traduction de D. Masson, Gallimard, Folio classique, s. 434). Söz konusu ayetin İngilizce, Almanca, İtalyanca çevirilerine bakın. Yukarıda yazdığım gibidir!

Sonuç olarak: Diyanet İşleri Başkanlığı, yanlış bir çeviri ve yoruma dayanan geçersiz fetvasını en kısa zamanda kaldırmak zorundadır. Çünkü yıllardır görev kusuru işlemektedir!

13.10.2010

Cumhuriyet'i Restore Etmek!

Televizyonlarda iğrendiğim, nefret ettiğim bir görüntü vardır: Televizyoncu hatun, katılımcı Dârülfünûn müderrisine “Cumhuriyet İlkeleri” ya da “Cumhuriyet’in değerleri” hakkında bir soru sorar. Üniversite öğretim üyesi olarak tanımlayamayacağım “müderris” şehvetle sırtır ve ötmeye başlar:

“Hangi Cumhuriyet? Türlü türlü cumhuriyet var; İran İslam Cumhuriyeti var, Libya cemâhîriyesi var, despotik Latin cumhuriyetleri var. Hiçbiri demokratik değil. CHP’nin tek parti cumhuriyeti de demokratik değildi. Hangi Cumhuriyet?”

Müderris, sahtekârlık yaptığını bal gibi bilmektedir. Amaç “1923 Cumhuriyet’ini ve devrimleri”ni karalamak, “O” cumhuriyetin demokrasiyi dışladığını işaret etmektir.

Büyük bir olasılıkla yakından tanıdığım müderrise midem bulanarak bakarım.

Bre adam sana 2010 yılında Cumhuriyet'in ilke ve değerleri sorulmaktadır. Bu ilkelerin, değerlerin yazılı olduğu yer belli değil mi? Anayasa'nın ilk dört maddesinde yazmıyor mu? Özetlersek: Anayasa'ya göre Türkiye Cumhuriyeti demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti değil mi? Bence değil! Bunun sorumlusu da 1950' den bu yana ülkeyi 60 yıldır yöneten hükümetler. Bu hükümetler arasında en sorumlusu da AKP hükümeti.

Hayır, müderrise göre sorumlu 1923 Cumhuriyeti'nin bizzat kendisi, ülkeyi 1950'ye kadar tek başına yönetmiş olan CHP!

Adama bakarım ve midem bulanır!

Gelelim Cumhuriyet'in değerlerine: Müderris, bu değerlerin (8 Devrim Yasası) Anayasa'nın 174. maddesi tarafından korunduğunu ve bu Devrim Yasaları'nın (İnkılâp Kanunları'nın) tıpkı Anayasa'nın ilk üç maddesi gibi değiştirilemeyeceğini domuzuna bilmektedir ama bilmezden gelmektedir.

Adama bakarım ve midem bulanır! Televizyoncu hatun da tiksinti verir!

Bir Cumhuriyetçi mevcut rejimin demokratik olmadığını içi kan ağlayarak bilir. Bunun nedeninin, Anayasa'nın 2. maddesinin hayata geçirilmemiş olmasından kaynaklandığını da çok iyi bilir. Ülkenin iyi-kötü ulaştığı uygarlık ve ekonomik düzeyin devindirici gücünün Devrim Yasaları olduğunu da çok iyi bilir.

Bir İslamcı, (sanki demokrasi umurundaymış gibi) ülkenin demokratikleşmesi (!) için Anayasa'nın ikinci maddesinde yazan laiklik ilkesi ile bütün devrim yasalarının kaldırılması için savaşır, savaşmaktadır. Türban hele bir üniversiteye demir atsın, kamusal alana bir ya-

nından girsin, sen o zaman demokrasinin tadına bak. Sıra sonra Devrim Yasaları'na gelecek! Kökleri kazınacak!

Bu Cumhuriyet yaralıdır, örselenmiştir! Çin işken-cesinden geçmiş, Filistin askılarına asılmıştır. Tecavüze uğramıştır. Cumhuriyet'le, Cumhuriyetçilikle, Cumhuriyetçilerle alay edilmekte, aşağılanmaktadır. Ey kadınlar, Müslüman dünyasının kadınlarına göre epeyce insan yerine alınıyorsanız, bu, yaralı Cumhuriyet sayesinde- dir. Bilgi ve ilginize arz olunur!

29.10.2010

‘İslam İmparatorluğu’

Kırmızı Yayınları tarafından yayınlanan “İslam İmparatorluğu”nun yazarı Erbil Tuşalp kitabın arka kapağında yapıtını tanıtıyor:

“Eylül İmparatorluğu’nun ‘İslam İmparatorluğu’na evrilişinde en büyük gücün ‘İslam Faşizmi’ olduğu savının elbette nedeni var.

‘Faşizm; finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının teröre dayanan açık diktatörlüğüdür’ savı aklımıza geldiğinde, 20. yüzyılın son çeyreğinde Türkiye’nin düşürüldüğü tuzakla karşı karşıyasınızdır.

12 Eylül faşizminin gizli maskesi olan siyasal İslam’ın 1994 yerel seçimlerinden sonra belli bir program çerçevesinde ortaya koyduğu radikal ve otoriter tavır bizleri nerelere getirdi.

‘Yalana dayalı politikalar’dan, ‘sahte etiketli İslam’a’: ‘tarikat, ticaret ve mürit ilişkisinden’ ‘şariat anonim şir-

ketine'; 'partisinin cumhurbaşkanı'ndan, 'devrimci provokatör'e?

Kısaca bu kitap bir yönüyle gerçeklerle yüzleşme? Umarım kendimizle yüzleşmekten kaçmayız. Çünkü yeteri kadar kaçtık."

Erbil Tuşalp eğer "geçmişimizle yüzleşmek", "tarihimizle yüzleşmek" diye yazsaydı, zahmete girip kitabının kapağını bile açmazdım. Yazar "gerçeklerle yüzleşmek" diyor ki bu benim tezime çok uygun: Günümüzle yüzleşmek; gelecekle yüzleşmek. Belki bu iki kavramı ilk kez duyuyorsunuz, çünkü daha önce kimse yazmadı. Kimsenin günümüzle ve gelecekle yüzleşmek gibi bir kaygısı olmadı.

"Geçmişimizle yüzleşmek", "tarihimizle yüzleşmek", küreselleşme ve emperyalizmin yeni aracı postmodernizmin hedef kitle üzerinde kullandığı uyuşturma yöntemidir. Geçmişinle yüzleş, tarihinle yüzleş ama oradan olumlu dersler çıkarmak için değil, emperyalizmin hayali yüce divanından özür dilemek, kendini mahkûm etmek ve "Mea maxima culpa" (Ben çok suçluyum) demek için. Dedirtmek için! Kendi özünü, kendi varlığını, kendi varoluşunu yıkmak için! Erbil Tuşalp, "İslam İmparatorluğu" ile, düzenin yeni gözbağcılarına, yeni tuzak kurucularına "Medice, cura te ipsum" ("Doktor, önce sen kendini iyi et!") diye çıkışıyor, onlara iyi bir ders veriyor.

Türkiye, 12 Eylül 1980'den sonra, müthiş bir para ve din tuzağına düşürüldü. Paranın kokusu ile gülyağı kokusu birbirine karıştı ve ortaya mide bulandırıcı bir koku yayıldı. Dinsel gericilik başlı başına bir hastalık-

ken, gerici paranın ve gerici politikanın buyruğuna girmesiyle birlikte öldürücü bir virüse dönüşür. Dönüştü.

Dinin, parayı ve siyaseti etkileme ve yönlendirme serüveni ortaçağla birlikte sona erdi. Aralarında İslam da olmak üzere hiçbir din, paranın, siyasetin ve askerin iktidarını kendi yararına kullanamadı, kullanamıyor, kullanamaz artık. Tam tersine, çağımızda, paranın ve siyasetin iktidarının uşaklığını ve tetikçiliğini yapar, yapıyor.

Bırakın geçmişle yüzleşmeyi, günümüzle, gelecekle yüzleşin.

14.11.2010

Cumhuriyet Devriminde İki Tarih

Konya Milletvekili Refik Bey (Demokrat Parti'nin dört kurucusundan biri olacak olan Refik Koraltan) ve arkadaşları tarafından hazırlanan Şapka İktisası (Giyilmesi) ile ilgili yasa önerisi 25 Kasım 1925 günü TBMM tarafından kabul edildi. Yasanın birinci maddesi şöyledir:

“Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri ile genel ve yerel idare ve bütün kurumlara mensup memur ve müstahdemler, Türk ulusunun giymiş olduğu şapkayı giymek mecburiyetindedir. Türkiye halkının da genel başlığı şapka olup, buna aykırı bir alışkanlığın devamını hükümet engeller.”

Şapka Giyilmesine Dair Kanun, Anayasa'nın 174. maddesi tarafından korunan 8 devrim yasasından biridir. Yasanın gerekçesinde, “Aslında, hiçbir özel önem taşımayan şapka meselesi çağdaş ve uygar milletler ailesine girmeye karar vermiş olan Türkiye için özel bir önem taşımaktadır” sözleri yer alıyordu.

Osmanlı döneminde kıyafet dini cemaatlerin geleneklerine göre oluşmuştu. Her din ve mezhep için bir renk söz konusu idi. Yunan kaynaklı fes, memur ve askerler için zorunluydu.

TBMM’de Nurettin Paşa gibi mürteciler yasanın insan haklarını ve kişi dokunulmazlığını çiğnediği gerekçesiyle karşı çıktılar. Şapkanın insanları renk ve biçimin ayrılıkçı kastından kurtarıp özgürleştirdiğini anlamıyorlardı.

O günler geçti. Günümüz mürtecileri şapka giymeyenlerin devrim yasalarından birini çiğnediğini ileri sürerek güya muhalefet ederler. Söz konusu yasa başı açık gezmeyi yasaklamıyor. Başınıza bir şey giyecekseniz (geçirecekseniz) bu şapka olmalı, fes ve sarık gibi şeyler yasaktır, diyor. Dün 25 Kasım 2010 idi. 85 yıl olmuş.

Devrim yasalarından biri olan “Bazı unvanların kullanılamayacağına dair kanun” TBMM’de 26 Kasım 1934 günü kabul edildi. Bugün 26 Kasım 2010. Yasa önerisi 21 Ocak 1922 ve 11 Ocak 1926 tarihlerinde iki kez kabul edilmemiş ancak 26.11.1934 günü şu şekilde kabul edilmiştir: “Ağa, hacı, hafız, hoca, molla, efendi, bey, beyefendi, paşa, hanım, hanımefendi ve hazretleri gibi lakap ve unvanlar kaldırılmıştır. Erkek ve kadın vatandaşlar, kanun karşısında ve resmi belgelerde yalnız adlarıyla anılırlar.”

Günümüzün yeni mürtecileri bu yasa tarafından yasaklamasına karşın söz konusu sıfatların kullanılmakta olduğunu söyleyip kıs kıs gülerler. Yasa, bu sözcükleri sıfat olarak yasaklamıyor, unvan olarak yasaklıyor. Bunların bir bölümü dinsel, bir bölümü ise toplumsal sınıflandırmanın, hiyerarşinin simgeleridir. Örneğin “efen-

di”, “bey”, “beyefendi” arasında bir hiyerarşi söz konusudur. Aynı şey hacı, hafız, molla, hoca gibi unvanlar için geçerlidir. Yasa imam, müezzin, vaiz sıfatlarını meslekleri işaret ettiği için yasaklamamıştır. Yani yasa dine karşı değildir. Bu yasa çıkılı 76 yıl olmuş. Devrim yasaları Cumhuriyet’in biçimsel kapisleri değildi. Hepsinin temelinde sağlam bir tarihsel ve toplumsal gerekçe vardır.

Bu yazıyı şu günler aynı şaklabanlıkların yapılacağını düşünerek yazdım.

26.11.2010

Türbeler ve Zaviyelerin Yasaklanması

Efendim, siz şimdi tarikatların iktidar sahibi (muktedir), tekke ve zaviye gibi mekânların gözde olmalarına bakmayın, bu türden irtica ve fesat yuvaları 30 Kasım 1925 tarihinde bir yasa ile yasaklanmıştı.

Günümüz Anayasasının 174. maddesi tarafından korunan 8 Devrim Yasası'ndan biri olan 677 sayılı yasanın özgün başlığı şöyledir:

“Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine (kapatılmasına) ve Türbedarlık ile Birtakım Unvanların Men ve İlgasına (kaldırılmasına) Dair Kanun.”

Bu yasa 1950'den bu yana sağ iktidarlar tarafından kemirilse de, günümüz iktidarı tarafından yok sayılsa da halen yürürlüktedir. Bunu hatırlatmak isterim!

Konya Milletvekili Refik Bey (20 yıl sonra karşıdevrimci Demokrat Parti'nin kurucuları arasında yer alacak olan Refik Koraltan) ve beş arkadaşı tarafından hazırla-

nan ve kabul edilen yasa önerisi şöyledir: “Türkiye Cumhuriyeti içinde gerek vakıf suretiyle gerek mülk olarak şeyhinin yetkisi altında ve gerek diğer şekillerde kurulmuş bulunan tekkeler ve zaviyeler toptan kapatılmıştır.”

“Genel olarak tarikatlarla şeyhlik, dervişlik, müritlik, dedelik, seytlik, çelebilik, babalık, emirlik, nakiplik, halifelik, falcılık, büyücülük, üfürükçülük ve gaip-ten haber vermek ve murada kavuşturmak maksadıyla nüshacılık gibi unvan ve sıfatların kullanılmasıyla bu unvan ve sıfatlara ait hizmet vermek ve kisve giymek yasaktır. Türkiye Cumhuriyeti içinde sultanlara ait veya bir tarikata veyahut ticari çıkarlara dayananlarla tüm diğer türbeler kapatılmıştır ve türbedarlıklar kaldırılmıştır.”

Yasa maddesinde sayılan unvan ve kurumlar, günümüzün naylon demokratları tarafından kutsanan 1925 tarihli Şeyh Sait İsyanı’nda çok önemli bir rol oynamışlardı. Bu ilişki, söz konusu yasanın çıkartılmasında başlıca etken olmuştur.

Mustafa Kemal, 30 Ağustos 1925 tarihinde Kastamonu’da yaptığı konuşmada, tekke ve zaviyeler hakkında şunları söylemişti:

“Bugün bilimin, fennin, bütün her şeyiyle uygarlığın aleviyle yüz yüze gelişinde filan ve falan şeyhin yol göstericiliğinde maddi mutluluğu ve maneviye arayacak kadar ilkel insanların Türkiye uygar toplumunda varlığını asla kabul etmiyorum.”

“Efendiler ve ey millet, iyi biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz. En doğru, en gerçek tarikat, uygarlık tarikatıdır. Uygarlığın emrettiğini ve istediğini yapmak in-

san olmak için yeterlidir.” (Hakimiyeti Milliye gazetesi, 1 Eylül 1925)

Yasa'nın yasakladığı cemaatler, örgütler, kuruluşlar, (günümüzde) hakkında Almanya'da mahkûmiyet kararı verilmiş olan Deniz Feneri gibi derneklerin atalarıdır. Bir araştırın, bakın kaç tane vakıf var, kaç vakıf hastanesi, üniversitesi, gizli bankası var.

30 Kasım 1925 tarih ve 677 sayılı yasa Cumhuriyetimizin temel direklerinden biriydi. Ne yazık ki “biridir” diyemiyorum, “biriydi” diye yazıyorum. Unutulmasın diye!

30.11.2010

‘İrtica Suç Olmaktan Çıktı’

Dünkü yazımı hatırlayınız! 30 Kasım 1925 tarih ve 677 sayılı “Tekke ve Zaviyelerin Kaldırılmasına Dair Kanun”un irticaya karşı çıkartıldığını yazmıştım.

Aradan 85 yıl geçtikten sonra, bir mürteci gazete 21 Kasım 2010 günü, “İrtica suç olmaktan çıktı!” diye manşet atıp Cumhuriyet düşmanlarına, karşıtlarına müjde veriyor.

Bu müjdenin kaynağı ne?

Bu müjdenin kaynağında, Kırmızı Kitap olarak bilinen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) var. Hükümet Sözcüsü ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek söz konusu belgenin yeni şeklinin Bakanlar Kurulu’nda kabul edildiğini açıklamış. Çiçek şöyle konuşmuş:

“MGSB’de daha önce irtica gibi soyut tanımlara yer verilmişti. Yeni belgede bu tanımın çıkartıldığı ve yerine silahlı şiddet yanlısı terör örgütlerinin isimlerinin konulduğu ifade ediliyor.” (Milliyet, 21.11.10)

“Bu çerçeve nasıl çizildi?” sorusunu Cemil Çiçek şöyle yanıtlıyor:

“Hukuken tanımlanması mümkün olmayan kavramlar bu metin içinde yoktur. Bir şeyi tanımlayamıyorsanız o, tam tersine, milli güvenlik siyasetine zarar verir.”

“Devletin sahibi millettir, kendi milletini tehdit olarak göremez.”

Durum anlaşılmıştır: Hükümet Sözcüsü ve Başkan Yardımcısı Cemil Çiçek, eski MGSB metinlerinde yer alan “İrtica” terimini kesin bir tanımlı olmadığı için çıkartıldığını, yerine somut terör örgütlerinin adlarının yazıldığını söylüyor.

Türkiye Cumhuriyeti’nde “irtica”nın bir tek tanımı vardır: Türkiye Cumhuriyeti’ne ve onun kurucu ilke ve felsefesine karşı yapılan her türlü girişim ve eylemlere “irtica” denir.

Anayasa’nın değişmez maddelerine karşı girişilen her eylem irticadır.

Anayasa’nın 174 maddesinin koruması altında olan 8 devrim yasasına karşı girişilen her eylem irticadır.

Örneğin, Tevhidi Tedrisat Kanunu’na aykırı olarak imam-hatip okullarına klasik lise kimliği kazandırılması irticadır. Bu okullara kız öğrenci alınması da irticadır.

Tekke ve Zaviyelerin Kaldırılmasına Dair Kanun’a muhalefet ve bu yasayı işlemez hale getirmek irticadır.

Şapka Giyilmesine Dair Kanun’a muhalefet irticadır.

Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun’a muhalefet irticadır.

Okullarda zorunlu din dersi irticadır.

Alevilerin inanç özgürlüğünün engellenmesi irticadır.

Tarikatların ticaret dünyasına ve siyasete egemen olması irticadır.

Türban irticadır! vb.

1950'den bu yana adım adım ilerleyen ve 2002'den sonra fiilen iktidara gelen irtica, Bakanlar Kurulu Kararı'na göre artık illegal olmayacak. İrtica ile, elinde silah yokken mücadele edilir. Eline silah geçiren irtica seni teslim alır. İşbirliği yaparsan daha kolay teslim alır!

1.12.2010

Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun

Sekizinci ve son Devrim Yasası olan, 2596 sayılı “Bazı Kisvelerin (kıyafetlerin) Giyilemeyeceğine Dair Kanun” hükümetin sunduğu yasa önerisi ile 3 Aralık 1934 günü yasalaştı. (Ferit İlsever, “Cumhuriyet Devrimi Kanunları”, Kaynak Yayınları)

Cumhuriyet karşıtı mürteciler ve naylon demokratlar “Yahu milletin giyeceğinden size ne, demokrasi icabı ne isterse giyer!” derler. Çünkü Devrim Yasaları’nın “Cumhuriyet Birahanesi”nin değil, Türkiye Cumhuriyeti’nin nizamnâmesi olduğunu unutmak isterler.

Söz konusu yasanın önemli maddeleri:

- “Herhangi din ve mezhebe mensup olurlarsa olsunlar ruhanilerin mabet ve ayinler dışında ruhani kıyafet taşımaları yasaktır. // Hükümet her din ve mezhepten uygun göreceği yalnız bir ruhaniye mabet ve ayin dışında bile ruhani kıyafetini taşıyabilmek için geçici

izin verebilir. Bir izin süresinin sonunda onun aynı ruhani hakkında yenilenmesi veya bir başka ruhaniye verilmesi doğrudur.”

- “Türkiye’de bulunan Türklerin ve yabancıların, yabancı memleketlerin siyaset, askerlik ve milis kuruluşlarıyla ilişkili kıyafet ve işaretlerini ve malzemelerini taşımaları yasaktır.”

- “Yabancı kuruluş mensuplarının kendi kıyafet, işaret ve malzemeleriyle Türkiye’yi ziyaret etmeleri, İcra Vekilleri Heyeti’nce (Bakanlar Kurulu tarafından) tayin olunacak makamların iznine bağlıdır.”

Peki böylesine tuhaf (!) bir yasanın gerekçesi neydi?

Hükümetin hazırladığı ve TBMM’ye sunduğu yasa önerisinin gerekçesi şöyleydi:

- “Din ile devletin ayrılığını ve dini değerlerin devlet hayatı dışında sırf vicdani bir nitelikte kalıp memleketin devlet hayatında dinin hiçbir etkisi olmamasını, yani laiklik esasını devrimin ve rejimin ana ilkesi tanımış olan Cumhuriyet hükümeti bu yolda attığı adımların doğal bir sonucu ve gereği olarak ruhanilerin dini kıyafetlerini ancak ayinler sırasında taşıyıp, ayinler dışında herhangi bir bireyin taşıyabileceği kıyafetlerde bulunması konusunu gerekli görmüş”tür. (Tutanak Dergisi, Dönem 4, c. 24’e ek)

Yasa gerekçesinde daha sonra vicdan özgürlüğü tartışması yapılır. “Türban” gibi vicdana ve inanca bağlı olarak kullanılan bazı giysilerin yasaklanmasının vicdan özgürlüğüne aykırı olmadığı şu gerekçe ile açıklanır: “Türk devriminin ana ilkelerinden olan vicdan özgürlüğü hakkını sınırlama yolu ile müdahale söz konusu ol-

mayıp, bu hükümle takip edilen gaye, tersine vicdan özgürlüğüdür.”

Çünkü yasa, dini simge ve kıyafetleri kamusal alanda yasaklayarak toplumun bireylerini eşitlemekte ve başkalarının vicdan özgürlüğünü koruma altına almaktadır.

Türban yasağının yasal dayanağı bulunmadığını ileri sürenlere, 2596 sayılı ve 3 Aralık 1934 tarihli “Bazı Kisvelerin (kıyafetlerin) Giyilemeyeceğine Dair Kanun”u, yasanın gerekçesini ve TBMM’de yapılan tartışmaları dikkatle okumalarını tavsiye ederim. Bu yasa türban denen köktenci irtica simgesini yasaklamaktadır.

3.12.2010

Müthiş Hafta

Sekiz devrim yasası 1924, 1925, 1926, 1928 ve 1934 yıllarında ve bu yılların kasım aylarında çıkartılmıştır.

Bu yasaların başlıklarını Anayasa'nın 174. maddesini okuyarak öğrenmek mümkündür! Cumhuriyet'in temel direkleri olan 8 devrim yasası 14 Mayıs 1950 tarihinden sonra, iktidarlar tarafından özellikle unutulmuş ve unutturulmuştur. Sonuç: Türkiye'nin içinde bulunduğu Mısırlaşma, Afganistanlaşma sürecidir. Çünkü, Devrim Yasaları böyle bir sonucu engellemek için çıkartılmıştı. Yüzleşmeciler ve hesaplaşmacılar, Devrim Yasaları'nı, Cumhuriyet'i karalama ve çarmıha germe fırsatı olarak kullandılar, kullanıyorlar. Bilinçsiz medya da bunlara tartışma programlarında gönüllü hizmet etti, ediyor.

Devrim Yasaları unutulmasaydı, unutturulmasaydı, hiç kimse, türban yaşağının yasal dayanaktan yoksun olduğunu ileri süremezdi. Dün, bu yasanın "Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun" olduğunu yazdım.

Yasanın gerekçesinde, bu yasaklamanın güçlü dayanakları yer almaktadır:

- “Türk devriminin ana ilkelerinden olan vicdan özgürlüğü hakkını sınırlama yolu ile müdahale söz konusu olmayıp, bu hükümle takip edilen gaye, tersine vicdan özgürlüğüdür.”

- “Önemsiz kıyafet eşitsizlikleri dolayısı ile memleket kamu düzenini bozacak olasılıklarda halkın huzur ve sükûnunu korumaktan ve Türkiye’de yan yana yaşayan insanların birbirine karşı uygar ve insani saygılarla yaşayabilmelerini ve her türlü soğukluk ve geçimsizlik bahanelerinin giderilmesini sağlamaktan ibarettir.”

- “Bu kanunun hedefi, Cumhuriyet’in sınırları içinde yaşayan insanların, hangi din ve mezhebe mensup olurlarsa olsunlar, vicdan özgürlüğü konusunda tam bir eşitliğe kavuşmalarını, çoğunluktan olsun, azınlıktan olsun, yabancı bulunsun, yerli olsun, Türkiye’de vicdan özgürlüğünün gereksiz bir zorla sınırlandırılması asla düşünülmeksizin Türkiye’de herkesin dini özgürlüğün yüceltilmesinde eşitlik üzerine kamu düzeninin gereklerine tabi tutulmasını sağlamaktır.”

- “Laik olmak demek, devlet ve ulus işlerinde dini etkileri kaldırmak demektir. Laik devlet, şu veya bu dinin hükümleriyle yürümez. (...) Bu kararları verdiren nedenler, doğrudan doğruya milletin çıkarlarının gerektirdiği maddi ve gerçek nedenlerdir. Şu dinde bu kıyafet vardır, bu dinde bu kıyafet vardır, gerçekten laik olan hükümetimizin aklından böyle bir endişe geçmemiştir. Bu yürüyen ve yürümesi gereken canlı devrimimizin eseridir.” (Ferit İlsever, “Cumhuriyet Devrimi Kanunları”, Kaynak Yayınları)

Türbanı ve her türlü irticayı yasaklayan 8 Devrim Yasası, Anayasa'nın 174. maddesinin koruması altındadır. Bu 8 yasa “dokunulmaz yasa” kimliği ve niteliği taşımaktadır. Cumhuriyet'in temel direği bu 8 yasa, bu 8 yasanın gerekçeleri ve TBMM'de yapılan görüşmeler bilinmemektedir. Cumhuriyetçilere düşen çok önemli görev: Sekiz devrim yasası ile ilgili her türlü belgenin (TBMM tutanaklarının) günümüz Türkçesi ile mutlaka yayınlanmasıdır. Türk halkı, en azından, Cumhuriyet karşıtlarının, mürtecilerin ve naylon demokratların hisim ve akrabalarının kim olduklarını öğrenecektir.

4.12.2010

Günümüzle Hesaplaşmak

Cumhuriyet Halk Partisi'nin 14 Mayıs 1950'den sonra tek başına iktidara gelememesinin tarihi, Cumhuriyet devrimi ile karşıdevrimciliğin de tarihidir. Çorap sökülecekse bu düğümden başlayarak sökülebilir.

Şimdi de öyle ya, sanki hepsi CHP meftunuymuş gibi, hep birlikte kuram üstüne kuram üretirler ve sonunda şöyle bir “kuyu dibi düzeyi”ne inerler: CHP halkla bütünleşemediği için, halkın değerlerine gereken saygıyı göstermediği için, halkı tanımadığı için iktidar olamamaktadır. Bunun anlamı şudur: Cumhuriyeti kuran devrimci CHP geçmişini inkâr edip popülist düzeyde Panislamist bir politika edinmelidir.

Aynı kafadan eski bir CHP milletvekilinin mektubunu Yalçın Bayer kardeşimiz yayımladı (Hürriyet, 26.11.10). Mektuba göre, 1951 yılında yapılan ara seçiminde, Aydın'dan aday gösterilen üç eski bakan (İsmail Rüştü Aksal, Nihat Erim ve Cavit Oral) kendilerine bir kahvede ikram edilen ayranı içmedikleri için CHP

seçimi kazanamamış. Halkçılıkla ayran içiciliğinin ne ilişkisi var? Köylü, ayran içmedi diye bir adama oy vermezlik etmez. Bu türden yorumlar naiflikten, saflıktan öte bir noktadadır ki işi tarlada hacet gidermeye kadar vardırır.

Bu safsatayı kapatmak için, her seçimden sonra, CHP ve sol partilerin camiye gidip namaz kılmadıkları ileri sürülür. Siyaseti camiden yürüten Demokrat Parti, Adalet Partisi, Anavatan Partisi ve AKP için bu varsayım doğru olabilir, yani partililerin camiye gitmemelerinin oy kaybına neden olduğu varsayımı kabul görebilir, ama sol için aynı şey doğru olamaz. Kocaman bir çünkü! Çünkü, dine yaslanan hiçbir sol partinin kendisiyle, sol-la hiçbir ilişkisi kalmaz.

Geçen hafta yayınladığım, Devrim Yasaları ile ilgili yazılarımı anımsayalım. Düğüm ve bilmece bu yasaların üzerinde yoğunlaşmaktadır. Meşrutiyetlerden itibaren, çağdaşlaşma çabaları içinde olanlara karşı çıkanlar “Batı’nın fennini alalım ama kendi gelenek ve göreneklerimize sahip çıkalım!” diyorlardı. Osmanlı fenni alıp gelenek ve göreneklerini korumak istediği için çağdaşlaşma konusunda herhangi bir başarı elde edemedi. Fenni de alamadı. Cumhuriyeti kuran kadro, çağdaşlaşmanın fen ve teknik almakla olamayacağını bildiği için, işin kökenine inerek Batı’nın hukuk ve devlet yapılarını almayı, düşünce yapısını öğrenip sindirmeyi denedi. İyi-kötü başarılı da oldu.

Geçen hafta sözünü ettiğim Devrim Yasaları bu çabanın en somut örnekleridir. Tutucu Panislamcı çevreler gene aynı kanıtlarla devrimlere karşı çıktılar. Devrim kısa sürede başarılı oldu, ekonomik gelişme sağlandı,

devrimler bazında toplumsal uzlaşma sağlanır gibi oldu. Ama direnme ve direnç devam etti.

Günümüzün muhafazakârları, şimdi, kendilerinin asla başaramayacağı bir yapısal ve düşünsel devrimin sonuçlarından içerde ve dışarıda yararlanıyor. Sefasını sürüyor! Ama gene aynı saplantıyla çağdaşlaşmaya karşı çıkıyor: “Teknolojiyi alalım ama geleneklerimize sahip çıkalım!” diyorlar. Böylece, üretici ve yaratıcı olan temel düşünceyi reddediyorlar. Hiçbir şey üretmeden teknoloji üretenlere kuşkusuz asalak da denir.

Türkiye’de üretici ve yaratıcı düşünceyi Cumhuriyet’in aklı ve ruhu temsil ediyor. Ötekilere gelince: Hem onun ürünlerinden yararlanıyorlar hem de “değilmiş gibi” yapıyorlar!

7.12.2010

Lisede İhtilal

Milliyet gazetesinin Önder Yılmaz imzalı ve 5 Aralık tarihli haberinden öğrendiğime göre AKP hükümeti orta-öğretimde gerçek bir devrim hazırlığında. Bu girişimin gerisinde ve tabanında AKP'nin alışık olduğumuz tuzaklarından biri ya da birkaçı var mı? Bunu yasa tasarısını gördükten sonra anlayacağız.

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, MHP Giresun Milletvekili Murat Özcan'ın “genel liselerin kaldırılmasına” dair soru önergesini yanıtlarken aşağıdaki bilgileri vermiş:

- Bildiğimiz genel liselerin adları Anadolu Lisesi olarak değiştirilecekmiş. (Neden acaba? Burada bir hayırsızlık var mı, bunu daha sonradan öğreneceğiz.)

- 2013-2014 eğitim ve öğretim döneminde genel liseler kapatılarak, ortaöğretim Anadolu ve meslek liseleri uygulamasına geçilecekmiş. (“Meslek Lisesi” tanımı gereksiz bir kandırmaca, meslek öğretilen okulun adı

“Meslek Okulu” olmalı. Bu okulların mezunlarının gideceği okulların adı da “Meslek Yüksekokulu” olmalı.)

- Genel liseler dünyanın uygar ülkelerinde üniversiteye öğrenci hazırlayan okullardır. Ancak Türkiye’de genel liseler öğrencileri işsizlik ve mesleksizliğe de hazırlar. Ayrıca aralarında imam hatipler de olmak üzere meslek okullarından öğrenci de transfer eder. Ancak yeni tasarıya göre ilköğretimi bitiren öğrenciler bir sınava girecekler ve bu sınavı kazanan öğrenciler üniversiteye hazırlanmak üzere Anadolu liselerine gideceklermiş.

Bu sınavı kazanamayan öğrenciler mesleki ve teknik öğretim kurumlarına (okullarına) sınavsız gireceklermiş.

- Bu sistem, ana hatlarıyla, Avrupa’da uygulanan sistem. 14-15 yaş öğrencinin bütün yeteneklerinin hemen hemen ortaya çıktığı bir dönem. Söz konusu sınav, adil yapılırsa, kimsenin itiraz edemeyeceği bir düzen kurmuş olur. Anadolu liselerine girenler için herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum. Sorun bu sınavı kazanamayıp mesleki ve teknik okullara gitmek zorunda kalacak olanlar ve onların ailelerinden çıkacak. Bu sistemin, pedagojik açıdan hiçbir sakıncası olmamasına karşın veliler “daha çok demokrasi” isteyebilirler.

- Sistemin daha etkili ve çağdaş olması için 5. sınıftan sonra da bir sınav konulabilir. Çıraklık okulları için. Kazananlar 6, 7 ve 8. sınıfları okuduktan sonra Anadolu liseleri ve mesleki okullar sınavına girebilirler.

- Bu sistem uygulanabilirse Türkiye her bakımdan sınıf atlayabilir. Üniversitelere yarı cahil öğrenciler gelmez. Öte yandan meslekler ve teknik alan, meslek okulları sayesinde, yetenekli elemanlara sahip olabilirler. Sı-

nıfların 30 öğrenci olması, öğretmenlerin kalitesinin artması gerekli ve zorunlu ayrıntılar.

- Buraya kadar iş çok kolay olmasa da zor değil. Sistemin karşılaşıacağı asıl zorluk ve engel imam hatip okullarının durumu olacak. İmam hatip okulları kuruluş amaçlarına göre yeniden yapılandırılacak mı? İmam hatip okullarına nasıl girilecek, bu okulların mezunlarına üniversiteye girme hakkı verilecek mi? Askeri yüksek yargı organlarına, sivil ve askeri yargı gerçeğinden hareketle itiraz eden, iki başlı yargı istemeyen iktidar, iki ve çok başlı öğretime devam edecek.

10.12.2010

Sanki Bir Misyoner Okulu

İmam Hatip Mezunları ve Mensupları Derneği “6. İmam Hatipliler Kurultayı” düzenlemiş. 6 Aralık 2010 tarihli Yeni Akit gazetesi, Başbakan’ın “İHL’li olmaktan gururluyum” sözünü manşet olarak verdiğine göre, demek ki kurultay 5 Aralık günü toplanmış.

Gene 6 Aralık tarihli Zaman gazetesi de “İmam Hatipliler Kurultayı”na önemli bir yer ayırmış.

Benim bildiğim dernekler olağan ya da olağanüstü toplantılar yaparlar, kurultay yapmazlar.

Kurultayın anlamını Ali Püsküllüoğlu’nun Doğan Kitap tarafından yayınlanan Türkçe Sözlük’ünde aradım. Karşılığı şöyle: 1. Bir kurumun, bir derneğin ya da bir siyasal partinin temel işlerinin görüşüldüğü, belli sürelerle ya da gerektiğinde yapılan genel toplantı, genel kurul, kongre. 2. Eski Türk devletlerinde, temel sorunları görüşüp karara bağlamak üzere yapılan, ileri gelenlerin katıldığı toplantı.

Sözlük'ün bir dernek toplantısını “kurultay” bağlamına almasına katılmıyorum. Kurultayın çok daha başka, iddialı bir anlamı var. Siyasal parti kurultayı olur, pantürkist, Panislamist kurultayı olur, ama Mersin Lisesi Mezunları Derneği Kurultayı olmaz. Kurultayın ideolojik göstereni ve gösterileni vardır. İşte bu nedenle imam hatip mezunları yaptıkları toplantıya özellikle, bilerek ve isteyerek kurultay adı vermişler. Verdiler!

Dil Kurultayı, Tarih Kurultayı, Eğitim Kurultayı, Türkçe Konuşan Uluslar Kurultayı olur. Toplananlar belli bir izlek (tema) ve konu doğrultusunda konuşmalar yaparlar.

Örneğin bu ayın 18'inde CHP bir olağanüstü toplantı yapacak. İmam hatip mezunları toplantı değil de kurultay yapıyorsa bunun arkasında ve önünde görünür görünmez mesajlar var demektir.

ÖNDER Genel Başkanı Hüseyin Korkut yaptığı konuşmada ilginç şeyler söylüyor: “Önümüze çok engeller koydular ancak biz hepsini aştık. Öncelikle imam hatiplerimizi açmamızı engellemeye başladılar, mezunlarımızın alanlarını kısıtladılar, katsayı engelini koydular, kesintisiz eğitimi getirdiler, kılık kıyafet problemini getirdiler ve ilahiyatların sayısını azalttılar. Zorlu mücadele verdik ama bizi engelleyemediler. Sultanahmet Mitingi ile Eyüp Sultan'da 1.5 yıl boyunca devam ettirdiğimiz sabah namazı programları ile, Ankara'da yaptığımız girişimlerle ve daha başka mücadele yöntemi ile ayaklarımızı sabit tuttuk.”

Konuşma, sanki bir meslek okulunun dönemsel toplantısında değil de illegal bir partinin legalleşme çabalarının konuşulduğu bir toplantıda yapılmış gibi.

“Mücadele”ye ne gerek var? Söz konusu olan, yasa ile kurulmuş bir okul! Ama Hüseyin Korkut’un da ifade ettiği gibi, giderek yasal (Tevhid-i Tedrisat) sınırların, kuruluş amaçlarının dışına çıkarılmakta. Verilen ideolojik kavganın iki hedefi var: Genel liselerin hepsini imam hatip lisesi haline getirmek ve imam hatiplerin yerine din adamı yetiştirmek amacıyla medreseler açmak. Yani fiilen uygulanmayan 3 Mart 1924 tarihli ve 430 Sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu (Öğrenim Birliği Yasası) resmen yürürlükten kaldırmak.

14.12.2010

İmam-Polis

“İmam-doktor, imam-mühendis, imam-öğretmen, imam-yargıç, imam-polis, imam-emniyet müdürü, imam-kaymakam, imam-vali” deyişlerini ilk kez Varlık dergisinin Mayıs 1994 sayısında yayınlanan “Pathameta matematika! Evet, acı deneyimler öğreticidir!” adlı yazımda kullanmıştım.

Bu deyiş Türkiye’de ilk kez tarafımdan kullanılıyordu. Adı geçen yazı önce *Tarih Bağışlamaz* (Varlık Yayınları, 1994)) adlı kitabımda, daha sonra “Yazmasam Olmazdı” (Doğan Kitap, 2004) adlı birleşik kitabımda yer aldı (s. 183).

Daha sonraki yıllarda o kadar çok ve inatla kullandım ki artık gündelik dilimize girdi. 19 Ocak 2011 tarihli birçok gazete gibi BirGün gazetesi de “İmam polisler geliyor” diye bir başlık atmış.

Bundan 17 yıl önce, bugünleri görmüşüm. Bulup da “Yazmasam Olmazdı” ve “Mahşerin Üç Kitabı” (Doğan Kitap, 2005) adlı kitaplarımı okuyabilirsiniz!.. Yazdığım, öngördüğüm bütün fesatlar birer birer (ne yazık ki) gerçekleşti.

1961 yılında kurulan Adalet Partisi’nin siyaset sahnesine adım atmasından ve 1964-1965 yıllarında iktidara gelmesinden bu yana ülkenin İslamcı, muhafazakâr, milliyetçi bütün siyasal partileri ile 12 Mart ve 12 Eylül askeri rejimleri imam hatip okullarına ve mezunlarına imtiyazlı bir konum sağlamak için ellerinden geleni yaptılar.

25 Kasım 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile kurulan ve tek görevi imam ve din görevlisi yetiştirmek olan imam hatip okullarını, amacı üniversiteye öğrenci hazırlamak olan genel liselere rakip hale getirmek için her türlü kanunsuzluğu denediler ve yaptılar.

Anayasa’nın 174. maddesinin koruyucu kanatları altında olan Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na aykırı olarak imam hatip lisesi mezunlarını genel lise mezunlarına eşitlemek girişiminde bulundular. Engellenmeleri durumunda ortalığı velveleye verdiler.

Yasal olarak mümkün olsa, bütün genel liseleri imam hatip okullarına, liselerine dönüştürmekten kesinlikle çekinmezler. Ama ne mutlu ki Tevhid-i Tedrisat Kanunu Anayasa’nın koruması altında bir tür değişmezlik kazanmış durumda. Bu nedenle türlü desiselerden yararlanarak imam hatip mezunlarını bütün sivil mesleklerde egemen unsur haline getirmek için dolap çeviriyorlar.

AKP Grup Başkanvekilleri Bekir Bozdağ ve Mustafa Elitaş ile milletvekili Veysi Kaynak, imam hatip mezunlarının polis olmalarını sağlayacak bir yasa önerisi yapmışlar. Bir yıl önce olsaydı çıkacak yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilebileceğini söyleyebilirdim. Artık söylemem mümkün değil. Bu yasa çıkarsa diktatorya, polis gücünü de kurmuş olacak.

Durum bu iken, ülkemizin büyük âlimlerinden (!) Prof. Dr. Mehmet Altan, 19 Ocak günü, NTV’de, Ruşen Çakır’ın programında müthiş bir itirafta bulundu. Meğer bu muhterem, Özal’ın devr-i saadetinde, Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun kaldırılması gerektiğini savunmuş. Yani şimdi de savunmakta! Kimi ham demokrat da, Tevhid-i Tedrisat’ı savunmanın statükoculuk olduğunu ileri sürüyor. Bilmiyorlar ki o yasa bir sürekli devrimin yasasıdır!

26.1.2011

Cumhurbaşkanı'nın İmam Hatip Sevgisi

25 Ocak 2011 tarihli Yeni Akit gazetesinde Hüseyin Sancar imzalı bir haber yayınlandı: İmam Hatip Liseleri Mezunları ve Mensupları Derneği (ÖNDER), Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e İstanbul'daki Huber Köşkü'nde bir nezaket ziyareti yapmış. ÖNDER'e, Cumhurbaşkanı ziyaretinde, başta türbancılar olmak üzere Türkiye'de okuyamayan öğrencilere Avrupa'da okul bulan WONDER adlı bir özel örgüt-kuruluş da eşlik etmiş.

Cumhurbaşkanı'nın bu türden ziyaretçi kabul etmesi ve çalışmaları hakkında bilgi alması çok doğal. Bu gibi durumlarda ziyaretçilerin değil Cumhurbaşkanı'nın ne dediği önemlidir. Gazete, ziyareti bu açıdan da değerlendirmiyor:

“Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ise, imam hatip liselerinin Türkiye açısından çok önemli kurumlar olduğunu söyledi. İHL'lerin mutlaka yaşatılması gereken kurumlar olduğunu kaydeden Gül, katsayı ve polis okuluna girememe gibi İHL'lerin önündeki bütün engellerin

kaldırılması gerektiğini belirtti. ‘Normal liselerde okuyan öğrenciler hangi haklardan yararlanıyorsa, IHL’de okuyan öğrenciler de bu haklardan yararlanmalıdır’ diyen Gül sözlerinin devamında ÖNDER’e çalışmalarında başarılar diledi.”

Bu ziyaretle ilgili haberin neresi önemli de yazı konusu yaptığımı bana ve kendinize sorabilirsiniz. Cumhurbaşkanı’nın IHL mezunlarının genel lise mezunlarının haklarından yararlanmasını istemesi pek tuhaf. Aca-ba Cumhurbaşkanı Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun 4. maddesini bilmiyor olabilir mi?

“Milli Eğitim Bakanlığı, dini bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetiştirilmesi için de ayrı okullar açacaktır.”

3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun açılmasını istediği okullar, imam hatip okulları ile liseleridir. Kanun gereği açılan bu okulların üniversiteye öğrenci yetiştirmek gibi bir görevleri bulunmamaktadır. Bu okullara halen tanınmakta olan özel ayrıcalık hem bu yasaya hem de Anayasa’nın bu yasayı koruyan 174. maddesine aykırıdır.

Bu arada Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nun, ikili eğitim ve öğretimin (laik ve dini öğretim) eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurmuş olduğuna işaret eden cümlesine dikkat çekmek isterim: “Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.”

Nitekim, söz konusu yasanın çiğnenmesinin sonuçları, gerekçesinin uyardığı gibi olmuş ve ülkenin duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok etmiştir. “Duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçları”nın Cumhuriyet olduğunu söylemenin, bilmem gereği var mı?

Bu trajik yazıyı bitirirken, Sayın Cumhurbaşkanı’na bir kitap tavsiye edeceğim: Prof. Dr. İrfan Erdoğan’ın “Milli Eğitim’e Dair” (Nobel Yayın Dağıtım) adlı kitabı. Özellikle, ilk 11 sayfa bir ülkenin cumhurbaşkanının mutlaka okuması gereken sayfalardır.

2.2.2011

Milli Eğitime Dair

2 Şubat tarihli yazımda Cumhurbaşkanımıza bir kitap tavsiye etmiş idim, bugün işte o kitaptan söz edeceğim. Kitabın yazarı: Prof. Dr. İrfan Erdoğan. İstanbul Üniversitesi, Hasan Â. Yücel Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Bölümü Başkanı. 2006-2008 yılları arasında 21 ay Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı görevinde bulunmuş. Kitabın tam adı: Türk Eğitim Sistemi, Eğitim Tarihi, Eğitim Politikası, Eğitim Felsefesi (bağlamında) “MİLLÎ EĞİTİME DAİR” (Nobel Yayın Dağıtım). “Bağlamında” sözcüğü bana ait.

Ben bir eğitimciye, bir öğretmene, bir aydına, bir yazara, bir politikacıya, bir başbakana, bir cumhurbaşkanına, Devrim Yasaları’na, özellikle de Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na (Öğrenim Birliği Yasası’na) karşı aldığı tavırla orantılı olarak not veririm. Sadece benim değil, aklı başında bütün Cumhuriyetçilerin, Cumhuriyet vatandaşlarının böyle yapması gerekir.

Prof. Dr. İrfan Erdoğan, Tevhid-i Tedrisat Kanunu’na gelmeden önce, Osmanlı Devleti’nde eğitimden

sorumlu bir bakanlığın ancak 1850 yılında kurulduğunu yazıyor. *“1850’li yıllara kadar uzanan eğitim sistemi çok başlılığa dayalı bir görünüm sergilemekteydi. Eğitimin her ne kadar devletin eliyle ve gözetimiyle yapılması düşüncesi bu dönemde hayata geçmeye başlasa da eğitim, farklı idari işleyişle, felsefe ve içerikle sürdürülmüştür.”* (S. 4) İrfan Erdoğan daha sonra, bu gözlemi destekleyen alıntılar yapıyor. Biz de yapalım:

“Galatasaray Lisesi’nin ilk yıllarında yöneticilik yapan De Salve 1874 yılında yazıyor: *“Avrupa’nın hiçbir başkentinde, aynı şehir halkını oluşturan çeşitli gruplar, İstanbul’daki kadar birbirinden bıçakla kesilmiş gibi zıt özellikler taşımaz. Eğitim, her ülkede çocukları ve gençleri ortak kurumlarda toplayıp, onların fikir ufuklarını genişleterek, aralarında yavaş yavaş birlik ve kardeşlik bağları kurarken, burada eğitim şimdiye kadar, daha ziyade her türlü yaklaşımlardan uzaklaşmaya yönelmiştir; çünkü her toplum, parası ile kendi okullarını kuruyor ve eğitim kendi ana dilleri ile veriliyor, dini gelenekler ile siyasi art niyetlerin sürüp gitmesine çalışılıyor.”* (S. 4-5)

2011 yılında bu memlekette, okulların cemaat ve tarikatlara devredilmesini isteyen sivri akıllılar ile her etnisitenin kendi okulunu açıp yönetmesini isteyen aklı evveller var.

Ali Süavi, 1870’de şöyle yazıyor: *“Yazık ki İstanbul’da eğitim alanında toplumlar arasında birlik yok. Her toplum kendi dilini ve kendi yolunu tutmuş ilerliyor.”* (S. 5)

Namık Kemal, 1872’de şöyle söylemektedir: *“Her cins ve mezhepten çocukların bir arada bulunduğu okullar yapmalıyız. Vatan çocukları bu tür okullardan çıkınca aralarına bölücülük sokmak mümkün olmaz.”* (S. 5)

“Cumhuriyetin fikir önderlerinden biri olan Ziya Gökalp de Medreseler, Tanzimat okulları ve yabancı okullar şeklinde ayrışan okulların üç farklı insan tipi yetiştirdiğine işaret ederek bu problemin toplumdaki ayrışmaya yol açtığını ileri sürmüştür.” (S. 5)

Bu nedenle, Cumhuriyet’in cumhurbaşkanları, başbakanları, bakanları, milletvekilleri, bütün memurları, bütün aydınları Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu korumak ve savunmak zorundadır.

Ama ne yazık ki, bu ülkede imam-hatipleri egemen kılmak isteyenler, barış (!) için anadilde eğitimi savunanlar var. Oysa 1870’li yıllarda bunların sakıncalarını söyleyenler vardı.

01.03.2011

Çakır'ın Kızı Fatma'lar Kandırılmasın Diye

Bugün Medeni Kanun'un kabul edilşinin yıldönümü (17 Şubat 1926). Rahmetli şair Cemal Süreya'ya atfedilen bir vecize vardır: *“Bir Türk İsviçre yasalarına göre evlenir, Alman yasalarına göre borçlanır, İtalyan yasalarına göre hapse girer”* der.

Cemal Süreya, sanırım, bizim Cumhuriyet yasalarının tercüme olduğunu ima ederek dalgasını geçiyordu. Benim görüşüme göre Anayasalar ve yasalar tercüme edilerek bir başka ülkede uygulanabilir. Aslına bakarsanız zaten böyle yapılıyor. Elbette gereken uyarlamalar (adaptasyonlar) yapıldıktan sonra.

Memleketimizin Cumhuriyet karşıtları Cemal Süreya'nın vecizesine bayılırlar.

Bu ülkede devrimlerin yukardan aşağı değil, aşağıdan yukarı doğru yapılması gerektiğini ileri süren Darülfunun Müderrisleri (‘Üniversite öğretim üyeleri’ demiyorum) vardır. Hilafetin kaldırması, yazı devrimi, medreseleri kapatan Öğretim Birliği Yasası ve kuşkusuz

Medeni Kanun gibi devrimleri getiren yasalar halka sorulmalıymış (!). Sanki vergi ve ceza yasaları halka soruluyormuş gibi. Soracaksan önce ve ilkin vergi yasalarını halka sor!

Code Civil'in tam tercümesi “*Yurttaşlık Yasası*” olmalıydı. Yasayı Türkçeye çevirenler “*Medeni Kanun*” demişler. Bunun bilinçli bir tercih olduğunu düşünüyorum.

Medeni Kanun’a ve devrim yasalarına karşı olan siyasal İslamcıyı ya da cahil dindarı, kendilerine hak vermesem de, kolayca anlayabilirim. Anlamakta zorlandığım insanlar: Cumhuriyet devrimlerinin halka sorulmadığını ileri sürüp karşı çıkan profesörcüler, diplomalı münâfıklar. Gazetede yeni yazmaya başladığım sırada belki utandırırım diye adlarını verirdim. Yanılmışım. Adamların yüzü manda derisi!

Bazı gerçek ve doğruları her yıl anlatmaktan iyice bıktım. Sizler de bıkmışsınızdır. Bu nedenle bizim aileden bir örnek vererek bağlamak istiyorum bu yazıyı:

Babaannem Çakır’ın Kızı Fatma, evin garip, kimse-siz seyisi Durmuş’a aşık olmuş. Babasına “Baba bu çocuğu bana al!” demiş. Babam 1902 doğumlu olduğuna ve kendisinden büyük bir amcam iki halam olduğuna göre bu iş 1890’ların bir yılında oluyor.

Büyük dedem, garip Durmuş ile kızı Fatma’yı evlendirmiş ve damada Mersin’de bir hayvan hanı açmış. Bunu fırsat bilen iki ağabey bir eşek verip Tırmıl Tepe dolaylarındaki verimli topraklardaki payını bacıların elinden almışlar.

Yıllar sonra akrabaların bir kolunun dava açtığını ve davanın “Eşek Davası” adıyla ünlendiğini biliyorum. Gene yıllar sonra kız kardeşlerim “Abi hadi milyoner

oluyorsun” diye beni de davaya soktular. Davayı her nedense eşek verenlerin çocukları ve torunları kazandı. Ama bu arada bir şeyler dönmüş topraklar devlet tarafından istimlak edilmiş. Onlara da yaramadı. Durup dururken milyoner olsaydım iyi olurdu ama olmadı işte!

Kıssadan hisse: Cumhuriyet, Medeni Kanunu ve öteki devrimci yasaları Çakır'ın Kızı Fatmalar ağabeyleri tarafından kazıklanmasınlar diye çıkardı. Halkın yararına bir yasa tepeden inme çıkartılırsa halkın (olmayan) iradesi ve demokrasinin ilkeleri çiğnenmez. Tam tersine başta kadınlarınsı olmak üzere insanın onuru kurtulur.

Bu yasalar, kadınlarımız babalarından, ağabeylerinden dayak yemesinler, başlarını zorla örtmesinler, kocalarının ayaklarını yıkamasınlar diye çıkartıldı. İşte buna eşitlikçi halkçılık denir. Bunları bizim özgürlük mayasıyla mayalanmış Yörük kadınlarımıza anlatmak kolay da televizyonlarda lâf değirmenliği yapan türbancı hatunlara anlatmak çok zor!

17.02.2010

Diyanet İşleri Hizaya!

Bir gün AKP iktidardan giderse Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu ile Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan başkanlığındaki YÖK işlerinin ve işlemlerinin hesabını zor verir. YÖK Başkanı'nı bugün yazı dışı bırakıyorum. Konumuz Prof. Dr. Bardakoğlu.

Aralarında manşetten haber veren Milliyet gazetesi de olmak üzere 3 Ekim 2010 tarihli gazeteler Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu'nun akıllara ziyan bir konuşmasını yayınladılar:

“Cami dışı Din Hizmetleri adıyla bir proje başlattık. Bu proje ile din hizmetlerinin sadece namaz kılmak ya da oruç tutmak olmadığını, dinin bütün sosyal hayatı kapsadığını vermeye çalışıyoruz. Din görevlimiz sadece camide namaz kıldıran bir memur değildir. Toplumun bütün sosyal hayatına müdahale eden kanaat önderi olmalıdır. Bu projede de çok güzel örnekler yaşıyoruz.”

Çok güzel! Ancak kamu hizmetleri yapan devlet kurum ve kuruluşları, yasanın kendilerine verdiği yetki ve sorumlulukların dışında kendi başlarına kendilerine görev ve yetki icat edemezler. Ama Prof. Dr. Bardakoğlu bir derebeyi gibi kendine görev icat ediyor. (Tıpkı YÖK Başkanı gibi.) DİB'e eleman sağlayan kaynaklarla ilgili 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun 4. maddesini birlikte okuyalım:

"Milli Eğitim Bakanlığı, dini bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve (ayrıca) imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetiştirilmesi için de ayrı okullar açılacaktır."

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın özel yasasından kaynaklanan görev ve yetkilerine bakalım:

Diyanet İşleri Başkanlığı Görevleri: Madde 1 - İslam Dininin inançları, ibadet ve ahlak esasları ile ilgili işleri yürütmek, din konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek üzere; Başbakanlığa bağlı Diyanet İşleri Başkanlığı kurulmuştur.

Vaizler, imam-hatip ve müezzin-kayyımlar, Kuran kursu öğreticileri, eğitim görevlileri: Madde 12 - (Değişik madde: 26/04/1976 - 1982/1 md.; İptal: Anayasa Mahkemesi'nin 18/12/1979 tarihli ve E. 1979/25, K. 1979/46 sayılı kararı ile; Düzenlenen madde: 01/07/2010-6002 S.K./11.mad.)

Vaizler, cami ve mescitler ile diğer mekânlarda her türlü vasıtanan yararlanarak toplumu dini konularda bilgilendirmek, Başkanlığın hizmet alanlarında irşat, rehberlik, inceleme ve araştırma yapmakla görevlidir.

İmam-hatip ve müezzin-kayyımlar, cami ve mescitlerde din hizmetlerini yürütmek ve dinî konularda toplumu bilgilendirmekle görevlidir.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yasal yetki ve görevleri arasında “kanaat önderi” atamak gibi bir görev bulunmamaktadır. DİB'e bağlı imamlar da tarikat şeyhleri gibi “kanaat önderi” olamazlar mı? Olurlar ama, bu, İslam devletinde olur, laik bir devlette kesinlikle olmaz.

15.10.2010

Diyanet'te Hülle Yöntemi

Maşallah ve nazar değmez inşallah! Diyanet İşleri Başkanlığı tıpkı emme basma tulumba gibi çalışıyor. Bir yandan personel alıp, belli bir ideolojik programa göre, başka yerlere başarıyla dağıtım yapıyor. Ben de her yıl, okumakta olduğunuz türünden en az bir yazı yazmak zorunda kalıyorum.

Her yıl bir muhalefet milletvekili, bu genellikle CHP'li olur, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan sorumlu devlet bakanına bir soru önergesi verir ve o yıl ya da belli bir süre içinde, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan kaç personelin (imamın) öteki devlet kurumlarına geçiş yaptığını sorar. İmam hatip lisesi ve ilahiyat fakültesi mezunları bazı görevler için açılan sınavlara kural gereği giremedikleri için amaçlarına, emellerine Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden kavuşurlar. Belli sayıda bir birlik başka yerlere gider, onların yerine de kısa bir süre başka yere gitmek üzere başkaları gelir. Aslına bakarsanız gittikleri

yerlerde kendilerine gereksinim yoktur. Oysa bu kadrolara atanma bekleyen uygun nitelikli binlerce genç insan vardır.

Cumhuriyet gazetesinin (11.01.11) yazdığına göre: Gene bir CHP milletvekili, Ali Rıza Ertemür (Denizli) aynı soruyu sormuş. Soruyu bakan adına Diyanet İşleri'nin yeni başkanı yanıtlamış. Buna göre 2009 yılında, açıktan alım yoluyla 1700 kadrolu, 110 sözleşmeli olmak üzere toplam 1.880 personel işe alınmış. Bu sayı, 2010 yılında 2.162'si kadrolu, 686'sı sözleşmeli olmak üzere 2.648 kişi. Ancak Diyanet İşleri Başkanlığı'nda görev alan imamlar yerlerinde rahat durmuyorlar, gözleri hep dışarıda. 1 Ocak 2002 ile 24 Kasım 2010 tarihleri arasında, başkanlık personelinin 14 bin 941'i başka kurumlara atanmak istemiş. Başkanlık 2 bin 947 personelin geçiş yapmasına izin vermiş. Bu bağlamda, sekiz yılda, Milli Eğitim Bakanlığı'na 1076 imam transfer olmuş. İzin verseler en azından 12 bin imam MEB'e geçirdi diyeceğim ama bu kadarı da ayıp olur, göze batar diye çekinmiş olmalılar.

İkinci sıra 395 kişi ile İçişleri Bakanlığı'nda. Sağlık Bakanlığı 340 kişi ile ikinci, 230 kişi ile Bayındırlık ve İskân Bakanlığı üçüncü. Sonra sırada belediyeler ve üniversiteler var.

Bunun anlamı ne? Larvalar koza dönemini Diyanet İşleri Başkanlığı'nda geçirip kelebek olup başka yerlere mi uçuyorlar?

Bu transferler başta Milli Eğitim olmak üzere devlet kurumlarını İslamileştirmeyi amaçlamaktadır. Polis teşkilatının Fethullah cemaatinin eline geçtiği yıllardır

söylenip iddia ediliyor. Milli Eğitim'e her yıl imam akını oluyor. Bununla yetinilmiyor, İlahiyat Fakülteleri'nde okuyan öğrencilere bir abrakadabra ile pedagoji sertifikası veren programlar kotarıyor. Tevhid-i Tedrisat iğdiş edilerek "Milli" eğitim "İslami" eğitime dönüştürülüyor.

Amaç laik Cumhuriyeti yavaş yavaş çökertmek!

Oysa Cumhuriyet, imam hatip okul ve liselerini, ilahiyat fakültelerini aydın ve çağdaş imamlar, din adamları yetiştirmek için kurmuştu. Büyük bir olasılıkla aydın, çağdaş ve bilimci rahipler düşünülerek örnek alınmıştı. Ama program ters tepti: Bizim imamlar vali, kaymakam, laik okullara öğretmen oldu; matematik, fizik, kimya, biyolojiyi ve beden eğitimini İslamileştirdi. İslam ülkelerinin neden gelişmediğini soranlara lütfen bu yazımı okutun!

25.1.2011

Demokrasi ile Diktatorya Arasında

Başbakanın Diktatörlük Anlayışı

ABD’li 1913 doğumlu siyahi atlet Jesse Owens, 1936 Berlin Olimpiyatı’nda dört altın madalya alarak Hitler’i stad-yumdan kaçmak zorunda bırakmıştı. Rekorları 20 yıl kıılamadı. Owens, 1936’da yüz metreyi 10.06 saniyede koşmuştu. Usain Bolt, 18.08.2009’da 9.58 saniyede koştı. Owens, 1936 yılında 8.06 metre uzun atlamıştı. Mike Powell’in uzun atlama dünya rekoru 8.95 metre. Mesut Yavaş’a ait olan Türkiye uzun atlama rekoru 8.08 metre.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın CHP tek parti dönemini “diktatörlük”le tanımlaması, tıpkı, Jesse Owens’in derecelerini günümüzün rekortmenleri Usain Bolt ve Mike Powell ile karşılaştırmak gibi bir şey. Başbakan eğer haklı ise Atatürk ve İnönü’nün, çağdaşları faşist diktatörlerden; Hitler, Mussolini, Salazar ve General Franco’dan farksız olmaları gerekirdi.

“Farkları yoktu!” diyenler, çarpılır, gözleri gör olur alimallah!

Başbakan, 1940'lı yıllarda valilerin hem belediye başkanı hem de CHP il başkanı olduğu bir dönemden söz ediyor. Haklıdır Başbakan! Ama günümüz CHP'sinde o döneme özenen bir eğilim mi var? O kadar çok eskiye gitmeye gerek yok: Üyesi oldukları Erbakan Hoca'nın partileri, Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmadı mı? Kendi partileri AKP, Anayasa Mahkemesi tarafından 'laiklik karşıtı olmak'tan suçlu bulunup cezalandırılmadı mı?

Başbakan devam ediyor:

"Menderes'le bu işler kırıldı. Siyasi hayatımız Menderes'e, ekonomik hayatımız merhum Özal'a çok şey borçlu. Türkiye'de değişimin lokomotifi olan bir hareketi sivil faşizmle itham ediyorlar. Demokrasinin gelişmesini mi istemiyorlar, demokratik değişime mi tahammül edemiyorlar?"

Başbakan gibi konuşan bir üniversite öğrencisi Yakın Tarih dersinden sıfır alır. Buna karşılık nankörlük dersinden yüz üzerinden yüz alır.

1930-1940 Türkiye'si ile günümüz Türkiye'sini ve Avrupa'sını karşılaştırmaya anakronizm denir. 1930-1940'lar Türkiye'si ile Avrupasını karşılaştırdığınız zaman Avrupa sınıfta kalırken Türkiye "orta" notla bile olsa sınıf geçer. Ama AKP yönetimindeki Türkiye bu karşılaştırmada "güm!" diye sınıfta kalır ve çifte dikiş yapıp belge alır.

Ama Başbakan, karnesini velisine göstermeden önce kendi elleriyle mutlaka düzeltir!

Gelelim demokrasi fatihi (!) Adnan Menderes'e ve onun Demokrat Partisi'ne: DP'yi iktidara getiren genel seçim kanununu (kapalı oy, açık tasnif) kim çıkardı? CHP'nin tek parti hükümeti çıkarmadı mı bu kanunu?

1923-1946 döneminin sevaplarını bir yana atalım, sadece bu demokratik seçim yasası ve ardından 1950'nin adil seçimleri onun bütün günahlarını bağışlatır. CHP, Demokrat Parti'ye iktidarı teslim ederek demokrasinin önünü açmıştır!

AKP'nin sivil faşizm ya da sivil diktatörlük özentilerine gelince: Geleneksel diktatörlükler artık söz konusu değil. Yürütmenin (hükümetin), yasamanın (meclisin) üzerine çıkıp yargıyı denetim altına almasına günümüzde *diktatörlük* deniliyor.

AKP hükümeti (yürütme erki) TBMM'nin (yasamanın) yetkilerine fiilen el koymuş değil mi? Yüksek Mahkemelere (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay) en kısa zamanda el koymak istemiyor mu? Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nu neden çalıştırmıyor? Bu özellikleri olan bir iktidarın diktatörlük ve sivil faşizm özentisi içinde olduğunu söylemek, haksızlık mıdır?

30.01.2010

Diktatörlüğün Simgesi Olarak Milli İrade

Bugünkü yazımı, 30 Ocak cumartesi günü yayınlanan, *Başbakan'ın Diktatörlük Anlayışı* adlı yazımdan yapacağım iki alıntı üzerine kuracağım:

1) *“Türkiye’de değişimin lokomotifi olan bir hareketi sivil faşizmle itham ediyorlar. Demokrasinin gelişmesini mi istemiyorlar, demokratik değişime mi tahammül edemiyorlar?”*

Nereden bakılırsa bakılsın kerameti kendinden menkul bir cümle. Dilimizde bir deyim vardır, *“Kendin öğrenme başkası övsün seni”* der. Demez mi?

Başbakan *“Türkiye’de değişimin lokomotifi olan hareket”* dediğine göre, ekonomik ve toplumsal yönde değişimleri işaret ediyor olmalı. Gerçekten değişim oldu, ama kötü yönde oldu: Özelleştirilen kamu kuruluşları satın alanlar tarafından kapatıldı, işçileri kapı önüne konuldu. Yabancılar satılan bankalar, kamu kuruluşları kârlarını, Türkiye’ye herhangi bir yatırım yapmadan, kendi ülkelerine taşıdılar. Yoksul kitle, sayısı katlanarak

çoğaldı ve daha da yoksullaştı. İşsizlerin oranı yüzde 20'ye dayandı.

Bu değişimin tek doğru yanı var: Ulusüstü (metanational, uluslarüstü) sermaye Türkiye'yi daha çok esir aldı. Yerli ve yersiz zenginler daha da zenginleştiler; daha az vergi verir oldular.

2) *“Yürütmenin (hükümetin), yasamanın (meclisin) üzerine çıkıp yargıyı denetim altına almasına günümüzde diktatörlük deniliyor.*

AKP hükümeti (yürütme erki) TBMM'nin (yasamanın) yetkilerine fiilen el koymuş değil mi? Yüksek Mahkemelere (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay) en kısa zamanda el koymak istemiyor mu? Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nu neden çalıştırmıyor?

Bu özellikleri olan bir iktidarın diktatörlük ve sivil faşizm özentisi içinde olduğunu söylemek, haksızlık mıdır?”

1.Kanıt: İnsanları suçlamak ve “Masum olduğunu kanıtla” demek, faşizme özgü bir yargılama usulü ve zihinsel yapıdır. Demokrasilerde, ister yargıda ister siyasette olsun, iddiayı kanıtlamak iddia sahibine aittir. Türkiye’de hangi tarz egemen ve yürürlükte?

2.Kanıt: Antidemokratik girişim ve uygulamalarına totaliter ve jakoben “milli irade” kaftanını giydirmek sivil faşizm sayılabilir. Türkiye öylesine bir garip ülkedir ki Anayasa Mahkemesi bile bir raportörünün okuduğu bir kararda bu kavramı kullanmakta. Kararı kendi gözlerimle okumadığım için kafamda bir soru işareti var.

Milli irade, hem totaliter ve jakoben hem de soyut bir kavram. Bu nedenle bu kavramı matematikle somutlaştıralım: Milli irade diye bir şey var ise bunun bir de

tamamı vardır. Yüzde yüz milli iradeyi temsil ettiğini sadece *hükümdar* ileri sürebilir. Demokrasilerde hiçbir siyasal parti seçmenlerin tamamının oyunu alamayacağı için, irade-i milliye partiler arasında bölüşülür. TBMM’de temsil edilen AKP, CHP, MHP, BTP (DTP) gibi partiler aldıkları oy oranı kadar milli iradeyi temsil ederler.

Seçime giren partiler arasında ÖDP, TKP gibi sol partiler var. Aldıkları oy oranı “yüzde” ile değil “binde” ile hesaplansa bile onlar da milli iradeyi temsil ederler.

(Varsa) yüzde yüz milli iradeyi, sadece, aralarında Anayasa Mahkemesi olmak üzere “Türk Ulusu adına” karar veren yargı erki temsil eder!

03.02.2010

Demokrasi Neye Benzer?

Galiba Octavio Paz (bir başkası da olabilir), şiir şairine benzer demişti. Bu cümleden aldığı ilhamla Cemal Süreya, “Şairin hayatı şiire dahil!” demiş ve bu söz dille-re destan olmuş idi!

O hesap, demokrasi atı da binicisine göre kişner. Kimisi demokrasi (çamaşır) makinesi ile çamaşır yıkar, akı ev-veller de yayık olarak kullanır makineyi! Ayran yapar!

Bir cemaatin polisten yargıya, eğitimden bayındırlığa devletin bütün yapılarını ele geçirdiği bir ülkede demokrasi değil onun gölgesi bile olamaz.

Bir il müftüsünün camisiz yerleşim yerlerini dinsizlikle suçladığı bir ülkede kesinlikle demokrasi olamaz. Demokrasi (varsa) gider dinci faşizm gelir.

“Gelmez” diyenin ya aklından zoru vardır ya da beyni ile midesi yer değiştirmiştir.

Çağdaş demokrasi kapitalist toplumlarda sınıf mücadelesinden doğdu. Avrupa'nın Hristiyan Demokrat partileri tutucudur ama seçmeni "dindar olan halk/dindar olmayan laikler" diye ikiye ayırmazlar. Lider sultasına dayandığı için, seçkinlerini horlayan, lanetleyen halkın demokrasisinin sonu faşist diktatörlüğe varır.

Faşist diktatörlüğe varan halkın demokrasisi ilkin eşitlik, özgürlük ve kardeşliği yok eder. Ya da eşitlik, özgürlük ve kardeşlik'in bulunmadığı yerde sözde demokrasi faşizme ve diktatörlüğe dönüşür.

"Demokrasi" bir siyasal sistem değil, Aristo'nun öngördüğü gibi "demos"un (halkın) üstünlüğüne eğimli bir sınıflararası ilişki biçimidir. (Luciano Canfora, "Avrupa'da Demokrasi", Literatür Yayınları, s. 283)

Bu ilişkiyi reddeden, halkın üstünlüğü (milli irade) ideolojisini tapınç haline getiren; milli iradenin somutlaştığı yasama meclisinin eylemlerini her türlü denetimin dışında tutan anlayış, faşist değilse bile giderek faşizme varır.

Yaptığı yalapaşap Anayasa değişikliğini referanduma götüren AKP'nin eylemlerine bakalım:

- Kuvvetler ayrılığına karşı olduğu için Anayasa Mahkemesi ve Danıştay denetimlerini ortadan kaldırmak istemektedir.

Anayasa Mahkemesi ve Danıştay'ın denetim ve sınırlandırma yetkilerinin ortadan kalktığı ülkelerde var olan demokrasi faşizme dönüşür.

Üzerinde onlarca değişiklik yapılan 1982 Anayasası ne kadar "12 Eylül Anayasası"? Bunu unutalım. AKP, Anayasa Mahkemesi ve HSYK'yı iktidarın memuru haline getiren iki değişiklik yapıp Anayasa'nın 175 madde-

sini olduğu gibi bırakıyor. Pakette yer alan öteki yirmi küsur “elma şekeri” bir aldatmaca olup referandumluk bir iyileştirme değildir.

Demokrasi ile faşizm arasındaki farkı hissedemeyen “demos” kesimini demokrasi adına suçlayamayız. Sınıf bilinci olmayan halk “demos” değildir zaten. “Krası”nın, “yönetim”in önüne her sözcük yazılabilir o zaman. “Demos” demos olduğu zaman zaten böyle terslikler olmaz. Demokrasi gidince halk (demos) köleleşir; köleşen halk ne kendini ne de demokrasisini koruyabilir. Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az!

1.9.2010

Başka Bir Dünya Mümkün Müdür?

Başka Bir Dünya Mümkün, Eğer... henüz okumadığım bir kitabın adı. Okuyacağım. Kitabın adı güzel. Benim *Başka Dünyalar da Var Ama Hepsi Bu Dünyada* adlı henüz yayınlanmamış şiir kitabımın adına benziyor.

İki adı birleştirdiğim zaman ortaya şöyle bir bireşim çıkıyor: Başka bir dünya mümkündür ama ancak bu dünyada mümkündür. Mümkündür ama ancak...

Evet, başka bir dünya mümkündür! Bakın nasıl: Bir yirmi tonluk kamyon düşünelim. Şoför direksiyona geçip kontak anahtarını çevirip gaza basmadan olduğu yerde durur. Direksiyona geçen her şoför kamyonu Ankara'dan İstanbul yönünde sürmez. Ben şoför olsam Çukurova'ya, Mersin'e doğru sürerim.

Şimdi can alıcı ve can acıtıcı soruyu soralım: Başka bir Türkiye mümkün müdür? Mümkündür, eğer... Sırayla sayalım koşulları:

1. Siyasal partilerin Cumhuriyet'in temel nitelikleriyle çatışmadığı bir Türkiye;

2. Siyasal partilerin Anayasa'nın ilk dört maddesine saygılı olduğu bir Türkiye;

3. Siyasal partilerin Cumhuriyet devrimlerinin savunucusu, uygulayıcısı ve geliştiricisi olduğu bir Türkiye;

4. Gerçekten demokratik bir partiler yasasını uygulayan siyasal partilerin bulunduğu bir Türkiye;

5. İktidar ve siyasal partilerin Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Yargıtay kararlarına saygılı olduğu, bağımsız yargının yaşayabildiği bir Türkiye;

6. Ulusal egemenliğin ne anlama geldiğini bilen bir Türkiye;

7. İktidarın varsayımsal milli irade ile diktatörlüğü karıştırmadığı bir Türkiye;

8. Feodalite (darebeylik, ağalık, şeyhlik, mirlik, seyyitlik, vb.) ve tarikatlardan arınmış bir Türkiye;

9. Seçim barajının bulunmadığı bir Türkiye;

10. Sendikaların özgür, her çalışanın sendikalı olduğu bir Türkiye;

11. Kamu mallarının özelleştirme marifetiyle yağmalanmadığı bir Türkiye;

12. En katı Müslüman'ın bile laikliğe saygılı olduğu bir Türkiye;

13. Laiklerin bütün inançlara saygılı ve hepsine aynı uzaklıkta durduğu; inanç ile laikliği bağdaştırdığı bir Türkiye;

14. Kendini tek egemen sayan liberalizmin “sosyal liberalizm” anlayışına kavuştuğu bir Türkiye;

15. Bu maddelere sizler de kendinizce (ama aynı eksen ve doğrultuda) maddeler ekleyebilirsiniz. *Demokrasi Manifestosu*'na katkıda bulunabilirsiniz!

Başka bir Türkiye, özetle, bütün siyasal partiler ve özellikle iktidarlar (dikkat ettiyseniz “Bütün vatandaşlar” demiyorum) Anayasa’nın ikinci maddesinde yazılı olan “demokratik, laik, sosyal ve hukuk devleti” ilkesine bağımlı olduğu bir ortam ve koşulda mümkündür.

İktidarın bir siyasal parti olarak, bu yazıda yer alan maddelerle başının hoş olmadığı 8 yıl sonra iyice anlaşılmış durumda. Bu partinin iktidarda değişmesi ve olumlu anlamda bir başka Türkiye yaratması mümkün görünmüyor. Onun istediği bir başka Türkiye ama bir *Demokrasi Manifestosu* olan bir başka Türkiye değil. Öğrenmesi gerekenleri muhalefetin demokrasi okulunda öğrenebilir mi? Bunu, deneyerek görmemiz gerekiyor.

24.03.2010

Anayasa Cihadı

Prof. Dr. Erdoğan Teziç'in hatmettiğim *Anayasa Hukuku* (Beta) kitabında AKP'nin önerdiği türden bir (kısmi) değişiklik ya da değiştirme yöntemi yok. Prof. Dr. Ergun Özbudun ile Prof. Dr. Ömer Faruk Gençkaya'nın *Türkiye'de Demokratikleşme ve Anayasa Yapımı Politikası*'nda (Doğan Kitap) ve Doç. Dr. Serap Yazıcı'nın *Yeni Bir Anayasa Hazırlığı ve Türkiye* (Bilgi Üniversitesi) adlı kitabında var mı, bilemiyorum. Yeni yayınlandıkları için henüz okuyamadım. Bununla birlikte, bu iki kitapta da bu türden tepeden inmecî ve zorba bir tarzın onay göreceğini sanmıyorum.

Bugünkü Anayasa Mahkemesi'nin oluşum tarzını ve zihniyet yapısını beğenmeyenler, ilginç görüşler ileri sürüyor: Venedik Komisyonu, "...oyların yüzde 46'sından fazlasını almış iktidar partisini" irtica odağı sayan bir mahkemenin 'Türk toplumundaki muhtelif eğilimleri yeterince yansıtmadığı...' görüşünü savunuyormuş.

Oysa Yargıtay Başsavcısı, AKP'nin kapatılması davasını Anayasa'nın 2. maddesine dayanarak açtı. Anayasa Mahkemesi de AKP'nin bir irtica odağı olduğuna gene Anayasa'nın 2. maddesini referans yaparak karar verdi.

Anayasa'nın 2. maddesinde laiklik ilkesi yer almasaydı bu işlemler olmazdı. Anayasa'nın 2. maddesini şimdilik değiştiremeyeceğini çok iyi bilen AKP, bu engeli, yüksek mahkemenin yapısını ve oluşumunu değiştirerek aşmayı düşünüyor.

Aynı durum Danıştay ve HSYK için de söz konusu. Anayasa'nın ilk dört maddesinin değiştirilemeyeceğini bildiği için şimdilik bunların yapısını ve oluşumunu değiştirmek istiyor. AKP'nin Anayasa Mahkemesi'nde, Danıştay'da ve HSYK'da karşı-devrimci yorumculara ve yorumlara ihtiyacı var.

Öyle bir Anayasa Mahkemesi ve Danıştay ki Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun çiğnenmesine ses çıkarmayacak; imam-hatiplerin klasik liselerin yerini almasına göz yumacak, bu amaçla YÖK'ün oynadığı alicengiz oyunlarını kabul edecek.

Öyle bir HSYK ki, yürütmenin buyruk ve kuyruğunda karşı-devrimci işlemlerin yürürlüğe girmesine kolaylık gösterecek. AKP bu konudaki planlarına gerçekleştirebilirse, Anayasa'nın değişmez ilk dört maddesi yerlerinde mışıl mışıl uyuyabilir. İşte bu nedenle olacak ki serinkanlı ve uzlaşarak yapılması gereken bir işi, cihat anlayışıyla ele alıyor.

16.04.2010

Parlamenter Diktatorya

“*Parlamenter diktatorya*” deyişini ben mi uydurdum? Olabilir de, olmayabilir de. Bir yerden de duymuş olabilirim.

Böyle bir şey benden önce yazılıp söylenmiş ise nasıl olsa biri çıkıp haber verir. Şimdi bunu geçelim! Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu için yapılan seçimlerin ortaya çıkardığı durum parlamenter diktatoryanın üçüncü ayağının da tamamlandığını kanıtlamakta. O halde şu parlamenter diktatoryayı ele alalım.

Diktatörlüğün en basit iki tanımını yazalım:

“Bir devletin yönetiminin, kayıtsız şartsız bir kişinin elinde bulunduğu yönetim şekline diktatörlük denir.”

Diktatörlüğün en ilkel şeklidir bu. Diktatörü engelleyecek, iktidarını denetleyip sınırlandıracak herhangi bir güç ve kurum yoktur.

“Herhangi bir kurum, kuruluş ve yasalar ya da toplumsal veya siyasal etkenler tarafından sınırlandırılmamış bir liderliğin mutlak yönetimidir.”

Bu tanım daha açıcı, açıklayıcı: Çağdaş demokrasilerdeki yasama ve yargı erklerinden söz ediliyor. Bunu da açıklayalım: Bir yönetim tarzında yasama meclisinin ve yargı kurumunun bulunması değil bunların yürütme (hükümet) üzerinde denetim ve yargı erklerini kullanması önemlidir. Ayrıca diktatörlük bir tek kişi ile de sınırlı değildir; 1945 öncesinde Almanya ve İtalya’da olduğu gibi bir partinin diktatörlüğü olabilir. Ya da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği örneğinde olduğu gibi bir sınıfın (proletarya) diktatörlüğü olabilir.

Sözünü ettiğim Parlamenter Diktatörlük’ü, 1871’deki Paris Komünü’yle ve bizim ilk meclisin ardından kurulan Meclis Hükümeti ile karıştırmamak gerek.

Öte yandan, sapla samanın karıştırılmasına engel olmak için, Parlamenter Diktatörlük’e de açıklık getirmek gerek: Bizzat parlamentonun diktatörlüğü değil, parlamentolu diktatörlük.

Genel seçim, demokrasinin gerçekleşmesi olasılığının en zayıf halkası. Diktatörler de her dört yılda bir seçimle gelebilirler. Yöneticinin ya da yöneticilerin yönetim gücünün totaliterleşmesini engellemek için kuvvetler (erkler) ayrılığı ilkesi getirilmiştir. Gerçek demokrasi, bu kuvvetler ayrılığının gerçekten bulunduğu rejimlerde vardır. Ancak Türkiye’de tekrarlandığı gibi “yasama, yürütme ve yargı erkleri birbirlerini denetlerler” tarzı bir tanımın doğru bir yanı yoktur. Gerçek demokratik rejimlerde yasama erki (Meclis) ve yargı erki (Anayasa Mahkemesi, Danıştay), Yürütme erkini (hükümeti)

denetler. Denetleme ve sınırlandırma yetki ve sorumluluğu yasama (TBMM) ve yargıya aittir. Yürütmeyi (hükümeti) denetlerler. Ve bu durum demokrasinin dayattığı bir zorunluluktur. Yürütmenin, yasama meclisi ile yargı erkini denetimi altına almasına “diktatörlük” denir.

AKP hükümeti yönetimini artık diktatörlük olarak tanımlamamız mümkündür ve öyle gerekir. Sekiz yıldır yasama erkini parmağında oynatan AKP’nin yürütme erki, artık Anayasa değişikliklerinden sonra Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve HSYK’yı boyunduruğuna alarak diktatoryanın bütün ayaklarını tamamlamış oluyor. Benden şimdilik bu kadar. Anayasa hukukçularını sofraya davet etmem gerekmez, kendi görevleri bu iş!

27.10.2010

Demokrasinin Hası Böyle Olur Gardaş!

Mürteci gazete atmış muhteşem manşetini (05.12.10):
“Hedefimiz yasaksız üniversite!”

Manşeti çift tırnak arasına almadığı için, mürteci gazetenin hedefinin yasaksız üniversite olduğu sanılabilir. Değil. Bu söz Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’na aitmiş. Üniversite rektörleriyle bir araya gelen Başbakan, *“Özgürlükçü, yasaksız bir üniversite inşa etmenin mücadelesini veriyoruz!”* diyesiymiş. Bir de *“Dayaksız üniversite!”* diyebilse.

“Özgürlükçü, yasaksız ve dayaksız üniversite” Cumhuriyetin en büyük hedeflerinden biriydi, ama onu yöneten hükümetler ne yazık ki bu hedefe hiçbir zaman sadık kalmadılar.

Bu uğurda yapılan resmi çalışmalarla ilgili hiçbir haber ve görüntü yok besleme gazetede. Manşet yetiyor, anlayan anlar! Ama öteki bağımsız gazetelerin çoğunda,

birinci sayfada, “Ağaç yaşken eğilir” atasözünün eğitsel ve görsel örnekleri var.

Bizim Hürriyet birinci sayfa manşetten “Kimyasal dayak” başlığıyla, içeride de “İleri demokrasi dayacağı” başlığı ve fotoğraflarıyla olayı nesnel ve ayrıntılı olarak aktardı. Radikal gazetesinin birinci sayfasında da demokratikleşme eğitiminin çok anlamlı bir örneği var: Tabancalı eğitmen polisin botları altında bir genç kız. Ağzı sonuna kadar açık, gözleri kapalı, ellerini havaya kaldırmış. Polisin arkadan görünüşü, eğitmenin atletik bir vücuda sahip olduğunun kanıtı. Ayağındaki bot insan tekmelemekten pırıl pırıl!

Ancak, gazete eğitim anını yanlış yorumlamış ve aşağıya şöyle bir özet çıkarmış: “Erdoğan ‘demokratik açılım’da rektörlerle buluşurken, protestocu öğrenciler İstanbul’a sokulmadı, mola yerinde dövdü. Kaba-taş’taki grubun da payı cop ve gaz oldu.”

Gençler bilmiyor, bize sorsunlar, 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde de böyleydi. Polis öğrencileri yaklaşan gerçek demokrasiye alıştırmak için onlara copla, dipçikle, tekmeyle ve silahla eğitim verirdi. Demokrasinin hası böyle olur gardaş!

Yıllardır “Daha fazla demokrasi” isteyen beslemele-rin sayfa ve sütunlarında daha fazla demokrasiye alış-tırma temrinleri ile ilgili haberler ve resimler yer almı-yor.

Onlara göre daha fazla demokrasi imam hatip okul-larıyla, türban yasağı ile sınırlı.

Besleme olmadığı için daha fazla demokrasiyi kav-ramaktan uzak Milliyet gazetesinin (05.12.10) 18 ve 19. sayfalarında uygulamalı eğitimden örnekler sergilen-

miş: “*Gördüğün Yerde Döv!*” Gazete, demek ki, demokrasi eğitim polisine verilen eğitim talimatını keşfetmiş.

Polis, elinde hortum öğrenci gençlerin üzerine basınçlı su sıkıyor. Hayır, su değilmiş, eğitim araçları çok gelişmiş, meğer biber gazı sıkıyormuş. Hardal gazı sıkmaya daha var. Daha sonra postdoktora döneminde toplama kamplarında demokrasi eğitimi başlar. Bu böyle gider: Öğrenmenin yaşı ve sınırı yoktur.

Başbakan’ın öğrenci gösterileriyle ilgili çok zarif bir eleştirisi de var Milliyet’te: “Herhalde paraları var bol bol yumurta sallamışlar!” demiş. Elbette, AKP’nin devr-i saadetinde milletin cebi para gördü ki öğrenciler burs paralarıyla bile yumurta satın alıyor.

Ben her şeyde olduğu gibi eğitimde de eşitlik yanlısı olduğum için değerli eğitmen polise bir sorum var: Demokrasiye direnen (!) bu gençler de tıpkı türbancılar, imam hatipçiler, hizbullahçılar, Hizbul Takrir gibi dayaksız ve gatsız, sadece temaşa ile eğitilemez mi?

8.12.2010

Tarihi Çarpıtma Çabaları ve Referandum

Bu Ne Biçim Tarih Bilgisi?

Başbakan Erdoğan'ın referandum öncesinde Tekirdağ'da yaptığı konuşma her bakımdan ibretlik bir zihniyetin ürküntü veren örneklerinden biridir. Amacına ulaşmak için bütün araçları mubah saymakta, yakın tarihin hâlâ hatırlanan gerçeklerini tersyüz etmektedir:

1 Eylül 2010 tarihli Akşam gazetesinden aktarıyorum:

“Rahmetli Menderes geldi, tamtakır durumdaki hazineyi doldurdu. Bunlar darbeye gelip merhumu malum idam ettiler, sonra hazineyi boşalttılar.

Rahmetli Özal geldi, Türkiye'ye o da bir dönem yaşattı, bir çağ atlattı adeta ardından (?) geldiler, yağmaladılar. Türkiye'yi yağmalamakla kalmadılar, bir yolsuzluk silsilesi aldı başını yürüdü. Türkiye şu anda tarihinin en parlak dönemini yaşıyor. Bunların şimdi iştahı kabarıyor. ‘Ne yapsak da bu AK Parti’yi indirsek, ondan sonra şu dolu olan hazineyi bir boşaltsak.’”

Bir ülkenin koskoca Başbakan'ı sanki köy kahvesinde Kasafancı Ali Onbaşı gibi konuşuyor.

Başbakan'a göre Adnan Menderes'in Demokrat Partisi tamtakır bulduğu devlet hazinesini göz kamaştırıcı derece doldurmuş, bunun üzerine durumu kıskanan CHP, orduya darbe yaptırmış, Menderes'i astırmış, falan filan!.. İnsanın ağzı uçukluyor.

CHP hükümeti, devleti Demokrat Parti hükümetine teslim ettiği zaman Merkez Bankası'nda önemli (100 ton kadar) bir altın rezervi vardı. Kapalı ekonominin özelliği olarak bütçe açığı, dış borç en az düzeydeydi. İsteyen, bunlarla ilgili rakamları kolayca bulabilir.

Demokrat Parti iktidarının ülke ekonomisini Truman Doktrini ve Marshall yardımı ve dış borçlar sayesinde epeyce geliştirdiği bilinen bir gerçek. Bu düzelme-ye, Kore savaşı nedeniyle tarım ürünlerinin fiyatlarının artmasının katkıda bulunduğu da bilinir. Bu sayede 1950-1953 arası ekonomik açıdan bir balayı dönemidir.

Ancak bu dönemde dış borçlar artmış, ödemeler dengesi bozulmuş; ülke içinde küçük bir zümre zenginleşirken, köyden kente başıbozuk göç dolayısıyla toplum derin bir bunalıma girmiştir.

Menderes'in 1954 yılında 300 milyon dolar borç almak umuduyla gittiği ABD'den 50 milyon dolarlık hibe alarak dönmesi sonun başlangıcı olmuştur.

O yılları çok iyi anımsarım: Millet içecek kahve bile bulamıyordu, küçük bir radyo alabilmek için insanlar bir yıl önceden sıraya girmekteydi.

ABD'den umudunu kesen Menderes, borç istemek için "komünist" SSCB'ye gitmeyi planladığı için ABD'nin desteklediği 27 Mayıs 1960 askeri darbesi olmuştur.

İktidara el koyan asker, 1 Haziran'da memura maaş ödeyecek para bulamamıştır devlet hazinesinde. Dolu hazineden söz eden Başbakan, milletvekilleri arasında bulunan bir iktisat profesörüne doğrulatabilir (yalanlatabilir) bu yazdıklarımı.

Başbakan'ın ANAP iktidarı için söyledikleri, Demokrat Parti iktidarı için söylediklerinden daha doğru değil! Kendi dönemi hazinesinin durumu ise bir göz-bağcılıktan (illusion) ibarettir.

6.10.2010

Yüzlüler ve Yüzsüzler

Halkoylamasından sonra yazılan yazıları, yapılan yorumları okuyunca, aşağıda alıntıladığım metni yayınlamak farz oldu artık.

Alıntıladığım metnin yer aldığı kitabın adı:
Malte Laurids Brigge'nin Notları

Yazarın adı: Rainer Maria Rilke

Yayınevi: Can Yayınları

Bizim kuşağın yazar ve şairlerinin kısaca “Malte” dedikleri kitap yanımızdan hiç ayrılmazdı. Ellili, altmışlı yıllarda. Önce Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanmıştı. Daha sonra Adam Yayıncılık. Şimdi sıra Can Yayınları’nda.

Kitabın çevirmeni büyük şair Behçet Necatigil. Bir çeviri başyapıtı yani!

“Örneğin ne çok insan yüzü varmış da hiç farkına varmamışım. Bir sürü insan var, fakat yüzler daha fazla; çünkü her insanın yüzü birkaç tane. Aynı yüzü yıllar yılı taşıyanlar var; tabii eskir bu yüz, kirlenir, kıvrımlarından aşınır, yolculuklarda giyilen eldivenler gibi bollaşır. Tutumlu basit kimselerdir bu gibiler; yüzlerini değiştirmez, temizlemeye bile vermezler. Nesi varmış derler ve kim onlara bunun aksini kanıtlayabilir? Şimdi madem birçok yüzleri var, ötekilerini ne yaparlar sorusu gelir akla. Saklarlar. Çocukları kullansın. Ama bu yüzleri, köpeklerin de takınıp sokağa çıktıkları olur. Neden olmasın? Yüz yüzdür.

Başkaları, yüzlerini korkunç bir çabuklukla takar takar, eskitirler. Yüzler önce hiç bitmez gibi gelir onlara; fakat kırklarına daha yeni basmışlardır ki: Sonuncu yüzdür kullandıkları. Ama tabii bir gün gelir başlar trajedi: Yüzlerini sakınmaya, idareli kullanmaya alışmamışlardır; sonuncusunu bir haftada eskitip delik deşik ederler, pek çok yeri kâğıt gibi incelir, giderek astar gözüktür; yüz olmaktan çıkar yüz ve bununla dolaşırlar.”

1980’lerde Özalıcılık başladığı zaman kimliklerini, kişiliklerini koruyanlara, “köşeyi dönmek” istemeyenlere, işini bilmeyenlere dinazor adı takılmıştı. Hor görek, küçümsemeyle! “Siz demek hâlâ bıraktığımız yerde otluyorsunuz!” diye dalga geçilmekteydi onlarla.

Bunlar, Rilke’nin sözünü ettiği, yüzlerini eskitmeyen, onları çocuklarına miras bırakan düzgün insanlardı. İlke insanlarıydı bunlar, hakseverdiler, Cumhuriyet’e ve devrimlerine bağlıydılar. Yüzsüzlere göre, XXI. yüzyıla girerken dünya değişmişti, yeni liberalizmin öncülüğünde dünya küreselleşmişti, ulus-devletler iflas et-

mişti ama dinozorlar miadı dolmuş düşünceleri savunuyorlardı. Ancak son otuz yılın tarihi dinozorların(!) ne kadar haklı olduğunu kanıtladı.

Yüzsüzlere gelince: Birinci yüzlerini, 12 Mart öncesinde, ikinci yüzlerini 12 Mart'ta; üçüncü yüzlerini 12 Eylül öncesinde, dördüncü yüzlerini 12 Eylül'de; beşinci yüzlerini 28 Şubat'ta eskittiler. Birinci yüzlerini eskitirken aşırı soldaydılar, silahlı devrim yapmak istiyorlardı. Yenildiler ve döndüler. Üçüncü ve dördüncü yüzlerini 12 Eylül döneminde eskittiler ve döndüler. Solun kralı olup her şeye sahip olmak istiyorlardı ama her şeye (?) onurlarını yitirerek sahip (!) oldular. Bulundukları yerin gerçek ve modern sol olduğunu iddia ediyorlar, ama İslamcı muhitte ayak hizmetlerine bakıyorlar.

28.9.2010

12 Eylül Mugalatası

Havyarlı dürüm parası için rüzgârgülü gibi dönen gazete yazıcıları tayfasının yorumlarını kuşkusuz ciddiye alamam. Parayı veren düdüğü çalar! Şaşırmam.

Beni gazetelerde yazan, televizyonlarda tartışma meydanına çıkan akademisyenler şaşırtıyor.

Özellikle televizyonlar, bu televizyonlarda yapılan tartışmalara çıkanlar, büyük bir yalanın ve yanılsamanın çevresinde havanda su dövmekteler.

Demokrasi diyorlar, darbe diyorlar, özgürlük diyorlar, ama bu söylenen sözcüklerin hiçbirinin felsefi ve sosyolojik dayanağı yok.

“Yoksulluk, demokrasi, özgürlük” üçleminin kendi aralarındaki ilişkisi son derece karmaşık ve bilmecelidir.

Demokrasi özgürlük içindir!

Yoksullar özgür değildir!

Başka şeylerle iğfal edildikleri için yoksullar ve işsizler demokrasi için oy vermezler!

Özgür olmayan birey demokrasiyi seçemez!

Özgür olmak için birey olmak gerekir! Birey olmak için de özgür irade!

Özgürlük bireyin (insanın) kendi kendisinin efendisi olması anlamına gelir!

Cemaat ve tarikat mensupları özgür iradelerini emanete verdikleri için, demokrasi ve özgürlük bilincinden yoksundurlar.

Türkiye gibi ülkelerde muhafazakârların özgürlük ve demokrasi gibi temel insan haklarıyla ilgilendiği savı bir yakıştırmadır. Muhafazakârın değişimden yana olması doğasına aykırıdır. Muhafazakâr, toplumsal düzeni, mülk ve zenginliğini, töre ve âdetlerini, tutuculuğunu MUHAFAZA etmek ister. Muhafaza etmek istemese niçin “muhafazakâr” olsun! Demokrasi ve özgürlük değişimin lokomotifidir. Muhafazakâr bu lokomotifin arkasına bir vagon olarak bağlanmaz! Referandumda Evet oyu kullananların çoğunluğunun demokrasi ve özgürlük anlayışı ortaçağ düzeyindedir.

Referandum sandığında Evet oyu atanların büyük bir çoğunluğu, yukarıdaki paragrafta sıraladığım erdem ve nitelikler için oy kullanmadılar. AKP’yi tercih ettikleri için Evet oyu verdiler. Tutucu gündelik hayatı, gelenek ve töreleri, sadaka törenlerini muhafaza etmek için Evet oyu verdiler. Kızları erkeklerle birlikte aynı okul, sınıf ve sırada okumasın diye Evet oyu verdiler. Genel liseler imam hatip okullarına dönüşsün diye... Valiler, kaymakamlar camilerde imamlık yapsınlar diye... İşsiz öğretmenler dağda-bayırda ve ovada cerre çıksınlar diye!

Devlet kadrolarını, eğitim ve öğretimi, sağlık, sanayi ve tarımı işgal eden İslamcıların, tarikatların ve cemaat-

lerin, askeri okulları, harp okullarını ele geçirmeleri için AKP'ye oy verdiler. En kuvvetli tarikat ya da cemaatin şeyhi cumhurreisi olsun, paşalıklar şeyhler arasında tak-sim edilsin diye. İmam Genelkurmay Başkanı için!

Karşıdevrimin yargıyı, basını ele geçirmesi yetmez, daha fazlası gerek diye Evet dediler. Karşıdevrimin tarikat ve cemaatleri Türk Silahlı Kuvvetleri'ni ele geçirsın ve böylelikle Cumhuriyet iğdiş ve kötürüm edilsin diye.

2.10.2010

12 Eylöl Safsataları

22 Eylöl tarihli Hürriyet gazetesinde o müthiş başlığı gördüm: AKP Grup Başkanvekili Bekir Bozdağ veciz bir konuşma yaparak “*Mahkeme Evren’i çağırıp darbenin hesabını soracak*” demiş. Kuşkusuz sadece Evren hesap vermeye davet edilmeyecek; 12 Eylöl’e bulaşan herkese “*Sen o vakit ne iş yapıyordun?*” diye sorulacakmış. Haydi bakalım!

Güzel yurdumuzun dört bir yanında “12 Eylöl”ün gerçek ya da sanal mağdurları suç duyurusunda bulunmak için kuyruğa girmişler. Haydi hayırlısı!

Gösterişe, yalancı pehlivanlığa bakmam ben, yargı işine de karışmam! Hükümetlik, Meclislik bir olanak var mı ona bakarım.

Yargıya gitmeden, hükümet ve TBMM tarafından düzeltilecek 12 Eylöl eylemleri var: YÖK, Siyasal Partiler, Milletvekili Seçim yasaları var; Atatürk’ün vasiyetiyle kurulmuş özerk Türk Tarih ve Türk Dil kurumlarını devletleştiren Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurulu

var. 12 Eylül ile hesaplaşma bağlamında bunlar hemen düzeltilebilir.

Ayrıca 12 Eylül döneminde çıkartılan 669 yasa ve 139 kanun hükmünde kararname var. Bunlar ne olacak?

O dönemde 650 bin kişi gözaltına alındı; 1 milyon 683 bin kişi fişlendi, 517 kişiye idam cezası verildi; haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı; 71 bin kişi TCK'nın 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı; 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmaktan yargılandı; aralarından biri de bendeniz olmak üzere 388 bin kişiye pasaport verilmedi; aralarında 1402'likler de olmak üzere 30 bin kişi sakıncalı oldukları için işten atıldı; 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkartıldı; 30 bin kişi yurtdışına çıkıp siyasi mülteci oldu; *300 kişi kuşkulu bir şekilde öldü; 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi; 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı; 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu; 3 bin 854 öğretmen, 120 üniversite öğretim üyesi ve 47 yargıcın işine son verildi; gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi; 31 gazeteci cezaevine girdi; cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi; 144 kişi kuşkulu bir şekilde öldü; 14 kişi açlık grevinde öldü; 16 kişi "kaçarken" vuruldu; 95 kişi çatışmada öldü; 73 kişiye doğal ölüm raporu verildi; 43 kişinin intihar ettiği ileri sürüldü; 13 büyük gazete için 303 dava açıldı; 39 ton gazete ve dergi imha edildi; gazeteler toplam 300 gün yayın yapamadı.*

Peki bunlar ne olacak? Yukarıda italik olarak yazdığım maddeler yargının alanına giriyor. Ya ötekiler, idam edilenler, ölenler, sakat kalanlar, özlük hakları çiğnenenler ne olacak?

12 Eylül yasadışı bir girişim olduğuna göre, bundan zarar görenlerin itibarları iade edilmeyecek mi? O dönemde hapse girenler ne olacak? 12 Eylül'den zarar görenlere tazminat ödenecek mi?

Kenan Evren ve şürekası mahkemeye verilecekmiş; mahkemeye çıkartılsınlar, cezalandırılsınlar da görelim. Asıl önemli olan benim yukarıda belirttiğim maddelerdir. 12 Eylül ile hesaplaşmanın gerçek alanı yukarıda belirttiğim hususlardır.

3.10.2010

12 Eylül ve Turgut Özal'ı

Tarihsel olayları kendi özel dizininden çıkartarak değerlendiremeyiz. Değerlendirmek için dizinden çıkmış, çıkartılmış olanları da oraya sokmak zorundayız. Check-Up yapmadan tarih okunmaz, tarih ve tarihsel değerlendirme yapılamaz.

Şunu demek istiyorum: Turgut Özal'ı 12 Eylül'den, Kenan Evren'den, dört kuvvet komutanından ayıramayız. Ayırmamalıyız! Ayırmayınca, gele gele 24 Ocak 1980 kararlarına geliriz. 12 Eylül 1980 kervanı 24 Ocak 1980 adlı bir menzil hanından yola çıkmıştı.

12 Eylül'ü yargılayan Turgut Özal'ı da yargılamak zorundadır! Turgut Özal kimdir?

Süleyman Demirel'in 43. hükümeti döneminde (12.11.1979-12.09.1980) Başbakanlık Müsteşarı ve 24 Ocak kararlarının mimarı. 12 Eylül'ü planlayanlardan biridir.

12 Eylül döneminde, 44. hükümetin (Bülent Ulusu hükümeti, 12.09.1980-13.12.1983) Ekonomiden So-

rumlu Başbakan Yardımcısı. Bu görevden 22 ay sonra 14.07.1982'de istifa etti. Bu istifanın tarzı da zamanlaması da plana dahildir.

20 Mayıs 1983'te Anavatan Partisi'ni kurdu ve böylece Başbakan Yardımcılığı'ndan ayrılmasının esbabı mucibesi anlaşıldı. İstifadan sonra ABD'ye gidip zayıflama kürü ile birlikte siyaset kampına girmiş olduğu unutulmamalıdır.

6 Kasım 1983 seçimlerinde, yüzde 10 barajı sayesinde 400 milletvekillik TBMM'nde 211 sandalyeye sahip oldu ve Kenan Evren tarafından 45. hükümeti kurmakla görevlendirildi. Bu dönemde, Kenan Evren'i zorla öpmesi belleklerdedir. 1987 genel seçimlerini de kazanıp 46. hükümeti kurdu. 31 Ekim 1989 tarihinde Cumhurbaşkanı seçildi.

24 Ocak 1980 kararları kime yaradı? Bunu şu cümle kanıtlamaktadır: "Bugüne kadar onlar (işçiler) güldü, artık gülme sırası bizdedir!" Ben, bu cümleyi Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Narin'in söylediğini anımsıyorum ama bir yerde de söyleyenin bir başka TİSK Başkanı Refik Baydur olduğunu okudum.

Türkiye'yi uluslararası ekonomiye entegre etmek isteyen (yabancı ilhamlı) 24 Ocak kararları yenilir yutulur gibi değildi, bunu bir koalisyon (Milliyetçi Cephe) hükümetinin uygulaması olanaksızdı.

12 Eylül 1980 darbesi 24 Ocak kararlarını uygulamak için yapıldı. Bu kesin! İdamlar, sürgünler, işkenceler 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek için yapıldı.

24 Ocak kararlarının altında kimin imzası var? Turgut Özal'ın! 12 Eylül'ün en azgın döneminde 22 ay kim Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı idi?

Turgut Özal! 12 Eylül'den sonra yapılan ilk genel seçimde kim iktidara geldi? Turgut Özal!

Ama Turgut Özal şimdi bir demokrasi kahramanı! Demokrasi kahramanı kimin sayesinde demokrasi kahramanı oldu? Kenan Evren ve 12 Eylül sayesinde.

O halde 12 Eylül yargılanırken Turgut Özal ve Turgut Özal vurgunları da mutlaka yargılanmalıdır. 12 Eylül'de ekonomide işverenler, siyasette sağ ve İslamcılar kazandılar; işçiler, köylüler, emekçiler, sol ve demokratlar kaybettiler. Tuhaftır: 12 Eylül'de onun sayesinde kazananlar, şimdi kaybedenlerden hesap soruyor.

Kavanoz kıçlı dünya!

5.10.2010

12 Eylül’le Hesaplaşmak İçin

Referandum sürecindeki sahte hamaratlığına bakıp AKP’nin 13 Eylül’den itibaren ortalığı toz-duman edeceğine inanmak mümkündü: Kenan Evren ve arkadaşları hemen tutuklanacaklar; AKP 12 Eylül mağdurları için hemen bir yasa çıkartacak! Ne gezer!

Böyle bir şey yapmadıkları, yapmayacakları gibi, tam tersine “veliyy-i nimet”leri Kenan Paşa’ya el altından hülûskârâne haber gönderip “Sen bize bakma muhterem paşamız, bir şey olacağı yok, keyfini bozma netekim” diyerek esas duruşa geçmişlerdir.

AKP’nin 12 Eylül ile hesaplaşacağını sanıp “Evet” oyu verenler daha çok beklerler.

AKP’den bir girişim (!) beklerken, gerekeni CHP Mersin Milletvekili Ali Rıza Öztürk yapıp TBMM Başkanlığı’na, 14 Ekim 2010 tarihinde, gerekçesiyle birlikte “12 Eylül 1980 darbe sürecinin yol açtığı mağduriyetle-

rin giderilmesine ilişkin kanun teklifi” verdi. Tam başlığı “12 Eylül 1980 darbe sürecinin yol açtığı mağduriyetlerin giderilmesine ilişkin kanun teklifi” ve ilk iki maddesi şöyle:

MADDE 1- Türkiye Cumhuriyeti Devleti; 12 Eylül 1980 darbesini; demokrasiye, hukuka ve millete karşı yapılmış bir hareket olarak kabul eder. Devlet; uygulamaları, sonuçları ve yol açtığı gerek kişisel, gerekse toplumsal yıkımlar nedeniyle 12 Eylül 1980 darbe sürecinde madden ve manen zarar görmüş tüm kişilerden ve ailelerinden özür diler.

MADDE 2- Devlet, hukuken kanıtlanmış ve hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde; yeterli verilerle desteklenmiş bir neden olmaksızın 12 Eylül 1980 darbe rejimi kararları, işlemleri ve uygulamaları nedeniyle, idam cezasının infazı dahil, yaşamlarını, beden bütünlüklerini, akıl ve vücut sağlıklarını yitirmiş olanlara, (evveliyetle ölenlerin haleflerine) işkence görenlere, suçsuz olduğu halde tutukluluk hali nedeniyle işini yitirenlere, siyasi düşünceleri, dini inançları ve etnik kökenleri gibi sebeplerle her türlü haksız uygulama ile maddi ve manevi zarar görenlere maddi ve manevi tazminat öder.

Bu yasa önerisinin, “Hayırcı” CHP mensubu bir milletvekilinin değil AKP hükümeti ya da milletvekilleri tarafından yapılması beklenirdi ve yakışık alırdı. CHP Mersin Milletvekili Ali Rıza Öztürk’ün verdiği yasa önergesinin gerekçesinden bir alıntı yapalım:

“Eğer iddia edildiği üzere küresel demokrasinin 21. yüzyıldaki evrimi ve standartları, darbenin her çeşidine mani ise, geçmişin darbe geleneği ile örülmüş bir sistemin gerçek ve sağlıklı dönüşümü için darbelerin sorgu-

lanması da kaçınılmaz bir koşuldur. Kaldı ki; ülkemizde birtakım kanaat önderleri, referandum sonuçlarına bakarak, Türkiye'nin siyaseten ikiye bölündüğü kanaati yaymaya çalışırken, bilerek ya da bilmeyerek asıl gerçeğin (referandum sürecinde Türkiye'de darbelerin sorgulanması için gereken toplumsal ve siyasal mutabakatın hiç olmadığı kadar güçlendiği gerçeğinin) üstünü örtmektedir. Nitekim, referandumda Anayasa değişikliğine verilmiş “evet” oyları da “hayır” oyları da esasen 12 Eylül'le hesaplaşma arzusu ve iradesiyle verilmiş oylardır.”

Ben bu yasa önerisinin gündeme alınmayacağını ya da AKP oylarıyla reddedileceğini düşünüyorum.* Ya sizler?

19.10.2010

* *Yayınevinin notu:* Bu teklif, kitap yayına hazırlandığı sıralarda hâlâ komisyon aşamasında bekletiliyordu.

CHP'nin Dünü ve Bugünü

CHP Tek Partiyken Tek Parti Değildi

Biri şöyle yazıyor: *“CHP’nin tek bir yaşam biçimini dayatmacı yapısı ve hâlâ özgürlüklere mesafeli durması, “sol”un Türkiye’de entelektüel seviyede tartışılmasının önünde durmuştur.”*

Bu tarih dışı, gerçek dışı, akıl dışı cümleyi yazarıyla tartışmak için değil, ibret (ibretlik) olsun diye alıp aktardım yazıma. Şimdi sırası değil. Bir süre sonra ona da sıra gelecek! Bugün gene Falih Rıfkı Atay’ın *Çankaya* (Pozitif Yayınları) kitabının bal kovanına başvuracağım:

“1923 neslinin vazifesi, Atatürk devrimlerini halka sindirmektir. Bu güç, zahmetli ve belki ilk zamanları nankör bir vazife idi. Devrimlere, bu kanunları koyan ve onlara karşı isyanları cezalandırmak için mahkemeler kuran Meclis, hatta bu mahkemeler bile samimi inanmıyordu. Yeni nizamın hayatı, Atatürk’ün ömrü ile ölçülüyordu. Arkadaşlarından biri Çankaya akşamlarından birinde Atatürk’e:

- Sıhhatinizi düşününüz, uzun yaşamaya bakınız, öldüğünüzün ertesi günü heykelinizi bile kırarlar, demişti.

Onun partisine, tek parti adını verenler yanılmaktadırlar. Halk Partisi en koyu gericilikten en ileri fikre kadar bütün eğilimleri, itiraz edilmez bir prensipler disiplini içinde dizginlemeye çalışan bir karma-parti idi. Bu karma-parti içinde bizler yabancı idik ve yadırganırdık. Atatürk'e:

- Davaya inanmayanları tasfiye ediniz, inananları etrafınızda toplayınız, gibi telkinlerde bulunduğumuz çok olmuştur.

Umudunu Cumhuriyet devrinde yetiştirecek gençliklere bağlamıştı. Halkı da bunlar yetiştirecekti.” (S.517)

Çankaya'nın bu sayfasını okuyunca içime bir ferahlık yayıldı. 1922-1946 arasında, günümüzün bütün siyasal partilerinin CHP içinde bulunduğunu söylediğim, yazdığım zaman ne demek istediğimi anlamayan, suratıma ve yazılarıma tuhaf tuhaf bakanları düşündüm. CHP gerçekten gerçek bir halk partisi idi. İçinde komünist, demokrat, liberal, jakoben, mebzul miktarda mürteci (irticacı), saltanatçı, halifeci vardı. Dahası, Kemalistler ve Cumhuriyetçiler bile vardı.

CHP'nin tek tip insan ürettiği gerçeğe aykırı bir toptancılıktır: Süleyman Demirel, Necmettin Erbakan, Mehmet Şevki Eygi, Erdal İnönü, Mehmet Ali Aybar, Behice Boran, “Sıkmabaş” Şule Yüksel Şenler, Türkan Saylan, Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve benzerleri Cumhuriyet'in okullarında okumuştur. Bu insanların benzerleri birinci ve ikinci Büyük Millet Meclisi'nde vardı. Cumhuriyet demokrasiyi gözden çıkarmış olsaydı, bu kadar çok imalat hatası olmazdı. Bu nedenle:

1923-1946 arasının CHP'si tek parti değildir. Bir koalis-yondur! 1950 sonrası CHP'sinin “özgürlüklere mesafe-li” olduğunu iddia etmek ise, cehalet demiyorum, utan-mazlıktır!

09.04.2010

Laf Değirmeni Laf Salatası

Kurultay öncesi CHP saflarını göbekten yarma operasyonu başladığında ben yurtdışındaydım. Çılgınca saldırıları internette izledim. Dönüşte, okurların bu karnavala neden katılmadığını merak ettiğini gördüm.

Hürriyet gazetesi yazarlığım 11 yılına girdi. Ama kimi okurla hâlâ iletişim sorunumuz var: Ben her düğüne davetsiz katılan bir kamber değilim. Kimsenin akıl hocası, kimsenin dostu, kimsenin düşmanı değilim. Deniz Baykal gidici mi kalıcı mı, geri dönecek mi? Bu konularda remil atmak benim işim değil. Bu işin yüzlerce gönüllüsü var.

Ama olgular, gerçekler, jestler ve mimikler kesinlikle gözümünden kaçmaz. Niyet ve alt metinleri oldukça (“oldukça”, “çok” anlamında değildir) iyi okurum. Yani “orta derecede” okurum. Şimdi aşağıdaki cümleleri okuyalım:

“Ankara’da deprem”, “CHP kaynıyor”, “CHP parçalanıyor”, “CHP’de kavga”, “CHP’de kılıçlar çekildi”, “CHP’de kriz, CHP’de bunalım”, “CHP’de gerilim.”

Bu cümleler CHP'de olup biteni tam ve tarafsız yansıtır mı? Hayır, yansıtmıyor. CHP gerçeği ile bu yorum, sıfat ve fiillerin hiçbir ilişkisi yok. Hepsi kof, hepsi kışkırtıcı, hepsi fesatçı. Demokrasi istiyorlar ama onun çekilen kılıç, kavga, gerilim ve bunalım olduğunu sanıyorlar. CHP kaosa gitmiyor, kaostan çıkıyor, çıkacak!

Yıllardır CHP'ye uygulanan basın politikası bu: CHP, Anayasa Mahkemesi'ne gitmiş ama bunun nedenini kimseye açıklamamış. Daha ne kadar açıklasın? Son Anayasa değişiklikleri Anayasaya aykırı olduğu için, yapması gerekeni yaptı.

Bu türden saçmalıklara, gabiliklere, haksızlıklara itiraz ettiğim için kimileri benim CHP'li olduğumu sanıyor. Demek ki bu ülkede sadece adalet için haksızlığa itiraz etmek, karşı çıkmak, bağımsız bir tepki-eylem olarak anlaşılmıyor.

CHP'liye falancayı genel başkan yap, filancayı yapma türünden ahmakça tavsiyelerde bulun(a)mam. Ama Kemal Kılıçdaroğlu'nu aday oluş tarzından dolayı kendisini, bu adaylığı değerlendiren il başkanlarını, millet vekillerini, CHP'lileri kutlarım!

Kutlarım, çünkü büyük bir demokratik olgunluk göstermişlerdir. Eski Genel Başkan Deniz Baykal'a gösterilmesi gereken vefa ve gönül borcunu, demokratik görev bilinciyle birbirine karıştırmadılar. Karıştıran bir azınlık oldu, ama bu da demokratik bir tercih içinde kaldı.

Deniz Baykal'ın uğradığı iğrenç saldırı ile Genel Başkanlık seçimini birbirine karıştırmamak gerekir. Deniz Baykal'ın genel başkanlığa geri dönerek intikam seferine çıkması ne kendisinin, ne CHP'nin, ne de ülkenin yararınadır. Olayı çözümlemek zorunda olan hükümet,

geciktikçe suç ortağı sayılacaktır. Gecikme onun aleyhinedir!

CHP kurultayı bu defteri fazla açmamalı, bütün gücünü, bütün bilincini, yeni genel başkanın seçimine harcamalı. Bu kurultay, bu seçim CHP için büyük bir politik sıçrama olanağıdır, bu fırsat kaçırılmamalı. Çünkü şu kara büyü artık mutlaka bozulmalı!

21.05.2010

CHP'nin Yolu

22 Mayıs günü yani CHP'nin yeni genel başkanını seçeceği gün yayınlanan *Avrupa'daki Sosyal Demokrasi* başlıklı yazımdan bir bölüm aktarıyorum:

“Avrupa'nın kirli, CHP düşmanı sosyal demokrasisi CHP'ye örnek olamaz.

*Bu yazıda, sosyal demokrasinin ne olup ne olmadığını tartışacak değilim. Ancak Avrupa sosyal demokrasi-
lerinin “sol”luğunun kuşkulu olduğunu söyleyebilirim. Tartışacaksak çağdaş sosyalizmi tartışalım: Çağdaş sos-
yalizmde üretim araçlarında kamu mülkiyeti ile özel mülkiyetin uyumlu birliğini tartışalım. Üretim araçla-
rındaki kamu mülkiyetinin özelleştirilmesi yoluyla hal-
kın ve devletin soyulması oyunbazlığının foyasının
meydana çıkışını konuşalım.”*

CHP'nin yolunu çizecek, ona (haşa) yol gösterecek değilim! Ancak, ne olduğu belli olmayan Avrupa sosyal demokrasisinin Türkiye'nin işine yaramayacağını, küre-

selleşme abrakadabralarına karşı Türkiye'nin elinden tutamayacağını söylemek istiyorum.

İsveç'te de çalışmış bir emekli ve çok değerli diplomat dostumun, 22 Mayıs tarihli yazımla ilgili olarak gönderdiği mesajı aktarmakla yetineceğim:

“Avrupa’da sosyal demokrasiye İsveç’i de eklemek istiyorum. Bu görüşlerimi İngiliz Daily Telegraph gazetesine de bundan 5 ay kadar önce göndermiştim ve yayınlanmıştı. Yeri geldi. Senin de dikkatine getirmek isterim. 3 yıl görev yaptığım İsveç’in sosyal demokratları sanıyorum dünya barışına ihanet eden ülkelerin başında gelir. İsveç dünyanın en gelişmiş silah sanayiine sahip ülkelerden biridir. Dünyanın en gelişmiş denizaltılarını yapar. Bofor uçaksavar sistemleri onun icadıdır. Her iki savaşta da tarafsız kalıp silah ticaretini sürdürmüşler ve şehirlerini bombardımandan korumuşlardır. İkinci Dünya Savaşı’nda tarafsız kalıp hem Almanlara, hem müttefiklere silah satmışlardır. Norveç’i işgal etmeleri için Almanlara koridor açmışlardır. Irak-İran Savaşı sırasında her iki tarafa da silah satmışlardır.. Rajif Ghandi döneminde Hindistan’da açılan Sahra Topları ihalesini almak için 50 milyon dolar rüşvet vermişlerdir. Ve tüm bu ticaretten elde ettikleri servetin sonuçlarını dünyaya ülkelerinde uyguladıkları sosyal demokrasinin zaferi gibi takdim etmişlerdir.”

Külah düşmüş artık kel görünmüştür: Zorba liberalizm, liberal kapitalizm insanlığın izleyeceği tek yol değildir. Artık komünist ve sosyalistlerin ülkelerini ve halklarını açık artırmayla sattıkları yalanları da sona ermiştir. Gerçek satıcılar bellidir! Artık, Berlin Duvarı ile birlikte çağdaş sosyalizmin önündeki duvarlar da yıkılmıştır. Modern sosyalizmde özel sektör ile kamu sek-

törünün birlikte uyum içinde çalışabileceği kanıtlanmıştır. Çağı anlamak, köhne liberalizme teslim olmaktan değil, çağdaş sosyalizmi keşfetmekten geçmektedir.

Başka bir dünya ve hayat mümkündür. Kapitalist cehennem, liberal faşizm, insanlığın aşılmaz kaderi değildir. Tıpkı grizu patlamasının madencinin kaderi olmadığı gibi!

25.05.2010

Teneke Cumhuriyet

AKP'nin TBMM grup toplantısında konuşan Başbakan Erdoğan, CHP'yi ve yeni genel başkanını eleştirirken şöyle konuşmuştu:

“Bol keseden vaatler Kayseri’ye deniz getirmek gibi. Bu vaatlerden benim milletim çok gördü. Unutmayın manşetle gelen manşetle gider. Tenekeyi istediğiniz kadar altın rengine boyayın teneke kalacaktır.” (Radikal, 27.5.2010)

Teneke kimdir? Yeni genel başkan Kemal Kılıçdaroğlu mu? Hayır! Öyle olsaydı, Başbakan o ünlü belagatiyle, tadını çıkarta çıkara bunu açıkça söylerdi.

CHP mi? Evet. Ama sadece CHP değil teneke olan.

Aslına bakarsanız, Başbakan CHP üzerinden, bu partinin kurduğu 1923-1950 Cumhuriyetini kastetmektedir. Teneke olan 1923-1950 Cumhuriyeti ile birlikte 1950-2010 yılları arasında Cumhuriyet ve demokrasiyi inatla savunan CHP’dir!

Ben böyle anlıyorum!

Bu teneke Cumhuriyetin başında 1923-1938 arasında Atatürk, 1938-1950 arasında İnönü vardır.

Zamanın Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac'a "Hop dedik!" demesi gibi, Mersinli çiftçiye "Ananı al git!" demesi gibi, "Kudüs'ün kaderi İstanbul'un kade-rinden, Gazze'nin kaderi Ankara'dan ayrı değildir!" de-mesi gibi, Başbakan söylediklerini kulağı duymadan ko-nuşuyor.

Öylesine duymamaktadır ki terör örgütü saymadığı Hamas, Türkiye'nin de altını imzaladığı uluslararası bel-gelere göre bir terör örgütüdür.

Başbakan, Mavi Marmara gemisinin Birleşmiş Mil-letler Deniz Hukuku sözleşmesine göre hukuki durum ve konumunu umursamadan İsrail'e meydan okuyup ultimatom çekmekte; İsrail'e karşı kabadayılık yaparken gözden düşürülmesine her gün katkıda bulunduğu TSK'nın donanmasına, hava kuvvetlerine güvenmekte-dir.

Türkiye bugün eğer uluslararası planda biraz ciddi-ye alınıyorsa, bunun hikmeti AKP hükümetinden değil, fakat Cumhuriyet'in uygar devlet kurum ve kuruluşla-rından, Anayasa Mahkemesi, Danıştay gibi Anayasal ku-rumlarından, TSK'sından, teneke Cumhuriyetin temel-lerini attığı sinai ve ekonomik gücünden kaynaklan-maktadır.

Günümüz CHP'sini ve onun genel başkanlarını, mil-letvekillerini, belediye başkanlarını, politikacılarını eleş-tiren herkes çok dikkatli davranmak, onun geçmişine küfretmemek zorundadır. Özellikle de 1923-1950 dö-nemini hedef alanlar çok daha dikkatli olmak zorunda-dırlar. 1923-1950 dönemi Türkiye Cumhuriyeti'nin sa-dece geçmişi ve bugünü değil, aynı zamanda geleceği-

dir. Bu dönem hiç kuşkusuz dokunulmaz değildir. Değildir ama o dönemi hiç kimse hor kullanamaz, hiç kimse o döneme saygıda kusur edemez.

Günümüzde kimse yazamasa da ben yazarım bunları. Yazmak zorundayım: Cumhuriyet hedef alınarak CHP'yi teneke olarak tanımlamak kimsenin haddi olmaması gerekir.

Evet, buna rağmen, bir başka dünya mümkündür!

12.06.2010

Nankörlük Sanatı

Nankör (nân-kör), “*Gördüğü iyiliği unutan; tuz, ekmeğe hakkı bilmeyen*” demektir. Halkımız, “nankör”e “namkör” der. Annem de kızdığı zaman “*Namkör*” derdi.

Nankörlük öyle kolay bir sanat değildir. Bu sanatta temayüz etmek için bellek, vicdan ve ar yeteneklerinden uzak olmak, uzak durmak gerekir. Yoksa her insanda bellek yeteneği, vicdan erdemi ve ar duygusu bulunur, vardır.

Bu nankörlük sanatı alanında Türkiye sağcılarını ile hiç kimse yarışamaz.

Başbakan’ın sık sık tekrarladığı “CHP taş üstüne taş koymamıştır!” iddiası nankörlüğün en üstün ve doğurgan örneği sayılabilir.

“*CHP taş üstüne taş koymamıştır!*” geleneksel cümlesini Adnan Menderes’ten başlayarak Türk sağının bütün mümtaz simaları söylemiştir.

Acaba öyle mi?

Adnan Menderes CHP saflarında bir lise (kolej) mezunu iken, parti içinde ilerlemesini sağlamak için CHP liderliği onu yeni açılan Hukuk Mektebi'ne yazdırmış ve mezun ettirmiştir. Daha sonra sağın birinci ve ikinci sınıf liderleri olacak olan zevat da milletvekili iken bu olanağı kullanmıştır.

Parasız yatılı olanağı olmasaydı, muhterem ve muhteşem Süleyman Demirel, Celal Bayar'ın deyişiyle "su mühendisi" olamaz ve Çoban Sülü olarak kalırdı.

Pek emin değilim ama Erbakan Hoca da bu olanaktan bir şekilde yararlanmıştır. Parasız yatılı olanağından yararlanan muhteremlerin kimler olduğu Afyon, Erzurum, Erzincan ve Adana liselerinin arşivlerinde yer almaktadır.

Zamanımızın Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan da Cumhuriyet'in nimetlerinden bol bol yararlanmıştır. Bunlar taş üstüne konulmuş taşlar değil midir?

Sağcılar, Medeni Kanunu, 1923-1945 arasında çıkartılan çağdaş kanunları hesaba almazlar, deftere yazmazlar. Akılları-fikirleri ekonomik kalkınmadadır. Doğrudur!

Ama Türkiye'nin 1923-1939 arasındaki kalkınma hızı, 1950-2010 arasında ulaşılan kalkınma hızından çok daha fazladır. Demiryolları, iplik ve dokuma fabrikaları, şeker ve çimento fabrikaları CHP'nin eserleridir. Türk ağır sanayisinin anası olan Karabük Demir Çelik Fabrikası'nın temeli 3 Nisan 1937'de atılmıştır. Cumhuriyet kurulduğunda kişi başına düşen milli gelir 43 dolar iken 1939'da 90 dolara çıkmıştır. İmalat sanayisinin GSMH'daki payı 1929'da yüzde 9 iken 1939'da yüzde 17'ye yükselmiştir. Demokrat Parti'nin 1950'den sonra başlattığı savruk ve hesapsız kalkınma, CHP'nin kurdu-

ğu ve yarattığı altyapı olmasaydı havada kalırdı. 1960'tan sonra gerçekleşen ekonomik kalkınma da Planlama'nın eseridir.

CHP'nin kurduğu Cumhuriyet olmasaydı, Pakistan, Afganistan, Yemen ve öteki İslam ülkelerinden bir parmak ileri gidemezdik. Nankörlük erdemsizliktir, fazilet yoksunluğudur. Nankör adama güvenilmez!

14.08.2010

CHP'nin İşi Zor!

Cumhuriyet Halk Partisi, Cumhuriyet ile iktidar arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa ne yapar, ne yapmalı? Cumhuriyet'i verip iktidarı almalı mı, daha doğrusu alabilir mi? Ben Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olacağını düşünüyorum. Karşısında insanın gözünden sürmeyi çekip alan bir kadro var alimallah! Sülün Osman'a rahmet okutur. Bu nedenle ayağını denk atmalı!

Kılıçdaroğlu iktidara geldikleri zaman türban fesadına bir çare bulacaklarını söyledi; elini uzatıp kolunu kapırdı. Başbakan "Gel yarın oturup halledelim!" dedi.

Başbakan böyle konuştuktan sonra siz artık hiçbir koşul öne süremezsiniz. İstedığınız kadar insan haklarından, demokratik haklardan söz edin, yüzde on barajını kaldırmayı öne sürün. Bunların hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Ne oldu şimdi kendi iyi niyetinizle alta düştünüz!

Türban fesadı Cumhuriyet Halk Partisi'nin yarattığı bir sorun değil. Bu sorunu imam-hatip okullarında İslamcılar yarattılar. Besleyip büyüttüler, canavar haline getirdiler.

CHP'nin akli varsa AKP'ye "İmam-hatip okullarını kuruluş amaçlarına yönlendirin, kız öğrenci almayın, bu fesat sona erer!" demeli.

CHP içinde hiç mi din bilgini yok, neden Nur Sure-si'nin 31. ayetinin gerçek anlamını gündeme getirmiyor, neden "Ya AKP 'Wal yadhribna bi khoumourihinna âla jouyoubihinna' ne demek?" diye sormuyor?

Cumhuriyetçi bir CHP, AKP ile kozlarını paylaşmak zorunda. Bu konuda söylenen yalanları tek tek ortaya dökmeli. İmam-hatipler konusunda, türban fesadı konusunda ödün (taviz) vererek AKP ile iktidar yarışı yapamaz.

Türban fesadı konusu açılır açılmaz YÖK Başkanı neden abrakadabracılık yaptı acaba? CHP'yi açığa düşürmek için değil mi? Başbakan şimdi ne diyor, demediye ne diyecek: "Türban işi üniversitede halloldu, şimdi gel türbanı kamusal alana sokalım!" Henüz demedi ama türban Mersin'de ilkokul sınıfına girdi. Bu kadar saf olunmaz!

Başbakan kamusal alanın ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bilmiyormuş. CHP'nin ilk işi Başbakan'ı bilgilendirmek ve aydınlatmak olmalı.

CHP, iktidar ile Cumhuriyet arasında kesin bir seçim yapmak zorunda. Cumhuriyet'i korumak için gerekirse 100 yıl muhalefette kalmalı, Cumhuriyet'i satmamalı!

CHP açılım yapacaksa, açılımın yönü türban fesadı değil, sol olmalı. Bütün solu kapsamalı, bütün solu kucaklamalı; sol ile ortak cephe kurmalı ve solu TBMM'ye taşımalı. Altı oka sahip çıkmalı. Türban fesadını AKP'nin stepnesi ve yordakçısı olarak değil, bütün solla birlikte iktidara geldiği zaman çözeceğini ilan etmeli.

Kıssadan hisse: "Kılıçdaroğlu çarşaf giyse de CHP iflah olmaz!" (Necmettin Erbakan, Zaman, 06.12.10; s. 16)

15.12.2010

Bu İzdivaç Mümkindür, Ancak

Çok sıkışık bir zamanda, bir televizyonda, birine “*Sizin ne işiniz var CHP’de?*” sorusunu duyunca, işimi bırakıp kısa bir süreliğine televizyonun başına geçtim. Engizisyon işkencesinden geçen kişi, meğer CHP Parti Meclisi’ne (PM) seçilen ilahiyatçı Prof. Dr. Muhammet Çakmak imiş.

Hangisi iyi, hangisi kötü bilemem ama köşemenlerin yazdığına göre “klasik” bir din adamıymış, “bobstil” değilmiş, yani “reformcu” falan değilmiş. Ben elin ipiyle kuyuya inmem. Göreceğiz. CHP’ye gelmesinin elbette bir hikmeti vardır. Benim için neredeyse tek ölçü var: “Kuran’da yeri var” demesi ya da dememesi!

İlahiyat profesörünün başına hörelenmişler, CHP’ye girmesinin ontolojik (varlıkbilimsel) bir çelişki olup olmadığını soruyorlardı. Prof. Dr. Muhammet Çakmak nasıl cevap verdi, duymadım, dinlemedim. Elbette ken-

dince sağlam bir gerekçesi vardır. Beni Muhammet Çakmak'ın cevabından çok, sorunun kendisi ilgilendiriyor.

Prof. Dr. Çakmak'a demeye getiriyorlar ki: “Ey arkadaş sen imam hatip mezunusun, ilahiyat eğitim ve öğretiminden geçmişsin, koskoca profesör bile olmuşsun, ne işin var senin cumhuriyetçi ve laik bir partide? Senin yerin AKP, Saadet Partisi, Halkın Sesi Partisi (HSP), Milli Görüş partileri. Sen bir Müslüman din adamı olarak, laik ve demokratik cumhuriyet düzenini savunamazsın, karşı olmalısın! Bu parti ‘cumhuriyetçi-devrimci-laik’ bir parti, sen ancak cihatçılık anlamında devrimci olabilirsin! Wahhabi-Selefi anlamında, Al-Nahda ve Müslüman Kardeşler anlamında tersine devrimci olabilirsin!”

Dinin ve din adamının statüko bağlamındaki statik konumunu demir kazık ile saptayan dogmatik bukağı ve buyruklar bunlar. Din ve din adamı, özgürlükçü, eşitlikçi, adaletçi olamaz! Din ve din adamı, statükonun, kapitalizmin, sömürünün, zorbalık ve diktatörlüğün hizmetindedir, anlamında.

Din adamı, tarikat şeyhleri, cemaat önderleri, imamlar, hocalar, hacılar şimdiye kadar hep statükoyu, kapitalizmi, totalitarizmi, emperyalizmi savundu(lar). Tutucu, gerici, ırkçı siyasetin emrine girip, CHP için, TIP için, “Bunlar komünisttir, Allah, Peygamber ve din düşmanıdır, bunlarda namus diye bir şey yoktur, karılarını da ortak kullanırlar” diyerek dağ-tepe dolaştılar. Herhangi bir sol ile bu din ve din adamının izdivacı kuşkusuz mümkün değildir!

Fakat, bu ülkede dini bütün, gerçekten Müslüman, İslamcılığın müzmin hastalığının farkında olan, dünya sorunlarının çözümlerini Kuran ve Hadis referanslarında aramayan; aksine bilimsel çözümlere kafa yoran insanlar ve din adamları vardır. İzdivaç bunlarla olur. Bir din adamı düşünün ki, “İslam yoksulların yanındadır!” diyecek ama “fitre ve zekât”ı yoksulluğun ilacı olarak göstermeyecek. Tıpkı bir işçi ve sendika temsilcisi gibi, devrimci öğrenci gibi mülkiyeti, borsaları, vergi oranlarını, sendikaları, işçi haklarını tartışacak. Böyle bir din adamı ve onun temsil ettiği din ile bir sol parti-nin çatısı altında izdivaç mümkündür!

Ancak, o din adamı “Fethullah Gülen bilgedir. Saygı gösterilmesi gerekir. Başörtüsüne karşı çıkmak ilkel-lik” demeyecek. İşte bu kesin!

28.12.2010

CHP’de Değişim

Televizyonlarda, gazetelerde CHP temsilcilerinin başına höreleniyorlar, başlıyorlar soru bombardımanına: Kemal Kılıçdaroğlu, başkan mı, yoksa lider mi, lider değilse, ne zaman ve nasıl lider olacak? Kemal Kılıçdaroğlu kurultay söylevinde Kürt adını neden hiç anmadı, türbancılara neden müjde vermedi? Kurultay neden heyecanlı değildi? (Böyle bir soru olasılığını düşünselerdi, Kurultay düzenleyicileri salona birkaç avuç pire atardı?)

En güzeli de akçeli işlerle ilgili sorular:

CHP, öğrencilerden harç almayacakmış, öğrenci yurtları yaptırıp burslarını artıracakmış. Peki parayı nereden bulacak? (Başbakan da 2011 için zam yaptı. O nereden bulduysa, oradan.)

CHP yoksulluk yardımı yapacakmış, aile sigortası getirecekmiş. Peki parayı nereden bulacak?

Böyle Allah’lık zırva sorular soranlara verilecek en iyi cevap, 1 Ocak yazımda adını andığım Şeyh Nazım el-Kıbrisi hazretlerinin hikmet ve marifetlerinde münde-

miştir. Ancak, AKP için bol bol dua eden şeyh hazretleri acaba CHP hükümeti için de dua eder mi? Dua etmek için nasıl şartlar ileri sürer? Şeyh hazretleri bir dua etse hazine dolar, avro, yen, dinar ile dolar ama nafile, CHP için dua etmez.

Peki, o zaman nasıl bir cevap verilecek?

Bunun da bazı zor kolaylıkları var: AKP parayı nereden buluyorsa CHP de oradan bulur! Bunun da çıkmaz yolları var: CHP içindeki hizipler (fraksiyonlar) biz renkli para, şaibeli para istemeyiz diye tutturabilirler.

CHP, yardımları sadaka gibi dağıtamayacağı için, paranın kayıt-kuyut altına alınması gerek. O zaman ciddi bir defter tutmak gerekecek. Tutulur.

Alay edilmeyi göze alıp, *“Efendim biz bütün ekonomiyi kayıt altına alacağız, her çalışan vatandaşın vergi mükellefi yapacağız!”* diyebilirler. O zaman şöyle bir eleştiri ile karşı karşıya kalabilirler: Olmayan parayı nasıl dağıtacaksınız?

Eskiden bu durumlarda şöyle derdim: Devlet kamyonu nereye gideceğini, yükü nereye boşaltacağını bilmez, nakliyecisi firma ve şoför bilir. CHP, nakliyecisi firma ve şoför olduğu zaman iş kolay. Yeter ki olsun! Gider ABD merkez bankasını soyar! İşte sorunun cevabı.

Bu travesti zevatı tatmin etmek mümkün değil. Tavırları bana bir fıkrayı anımsatıyor: Adamın biri yatak serme konusunda bir bahane bulup karısını dövermiş. Neden şuraya serdin de buraya sermedin? Sonunda kadın, evin yatak serilebilecek her yerine döşek sermiş. Durumu gören koca pek memnun. Damdaki yatağa yatıp gökyüzüne bakmaya başlamışlar.

- Kadın, şu yıldız ne yıldızı?
- Zühre yıldızıdır efendi.

- Aferin! Peki řu yıldız ne yıldızı?
- Terazî yıldızı?
- Ulan karı, terazinin dengesi bozulur da kilolar başıma düşerse, diyerek kadını ayağının altına almış. Bizim travestiler de tıpkı bu koca gibi!

04.01.2011

Guguk Kuşu

Eski tüfeklerden bir militan dost, CHP üzerine yaptığımız derin bir sohbetten sonra, bana guguk kuşunun öyküsünü anlatan bir metin göndereceğini söylemişti.

Gönderdiği metin epeydir bilgisayarımda bekliyor. Birlikte okuyalım:

“Sovyetler Birliği dağılmadan önce diğer ülkelerin komünist partileri üyelerini Moskova Parti Okulu’na siyasi eğitim için gönderirlerdi ve komünist hareketin önde gelen isimleri oraya seminer ya da konferans vermek için giderdi. Anlatacağım olay ABD Komünist Partisi (KP) Başkanı Gus Hall’la ilgili.

Bu arada kısaca ABD KP tarihine göz attığımızda görürüz ki bu parti İkinci Dünya Savaşı sonrasında ağır bir likidasyon (tasfiye) geçirmiş ve sonra kendisini toparlaması uzun yıllar almıştır. Gus Hall çelik işçiliğinden gelme bir komünisttir, kendisi yaşamı boyunca il-

kelerine sadık kalmaya özen göstermiş ve bu uğurda mücadele etmiştir. ABD gibi bir ülkede KP'nin saygınlığını korumanın her şeyden önemli olduğunu düşünmüştür.

Gus Hall 70'li yılların sonunda Sovyetler'e gider ve Moskova Parti Okulu'nda bir konferans verir, ancak diğer partilerden farklı olarak ABD KP Moskova Parti Okulu'na eğitim için üye göndermez. Konferans sırasında bunun nedeni sorulur. Bu arada Gus Hall'un Sovyetler Birliği'ni savunmakla birlikte SSCB parti yönetimine ideolojik eleştirilerinin olduğu da bir sır değildir. Gus Hall soruya şöyle cevap verir: 'Siz guguk kuşunu bilir misiniz? Bu kuş Macaristan'da yaşar ve en önemli özelliği yumurtlama döneminde diğer kuşların yuvasına gider, ana kuş yuvadan ayrıldığında onun yumurtalarını atar kendi yumurtalarını koyar.'

Senin CHP'nin tavizleri ile ilgili yazılarını okuyunca bu olayı hatırlamıştım."

CHP kuruluşundan itibaren parti içi demokrasiyi en üst düzeyde uygulamış bir partidir. Tek parti dönemi CHP kongre tutanaklarını, parti meclisi tutanaklarını okuyanlar bunu çok iyi bilir. Konuşmaları okuyanlar, ister istemez, bu karşıdevrimcilerin CHP'de ne işi var, diye düşünür.

Zamanı gelince bu zevat CHP'den ayrılmış ve Demokrat Parti'yi kurmuştur. Aynı sıkıntı Ortanın Solu döneminde de yaşandı. 2011'de de yaşanıyor, yaşanacak!

"Limonluk" metaforu yaparak 1950'den önce CHP'de yuvalanan karşıdevrimci akımların öyküsünü birkaç kez yazmıştım. Karşıdevrimci nereden çıktı, CHP'nin

limonluğundan (yani folluğundan, kuş yuvasından) değil mi?

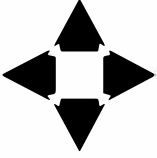
CHP yenilenme ve yenileşme programı çerçevesinde dışarıya açılıyorum derken, yanlış yumurtalardan yavru çıkarmamalı. Kuluçkaya yatmadan önce mutlaka yumurta testi yaptırmalı. Testin ölçüsü çok basit: 6 ok testi! Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, Laiklik, Devrimcilik! 6 okun hiçbir okunun miadı dolmuş, eskimiş ve ölmüş değil. Bu altı ilkeyi sarmalayan iki ilke vardır ki bu iki ilke 6 okun can suyudur: Tam Bağımsızlık ve Çağdaşlaşma! Çağdaşlaşma 6 oku da kapsar. Çağdaşlaşma sayesinde altı ilke çağa uyum sağlar. Ancak altı ilke sil baştan yeniden yorumlanamaz.

Kim ki başta laiklik olmak üzere bu altı oku, “küreselleşme” ve “liberal demokrasi” adına, yeniden yorumlamak istemektedir, biliniz ki guguk kuşu yumurtasından çıkmıştır!

15.02.2011

Özdemir İnce

Şiir ve Gerçeklik

Şiir ve yazıları 20 dile çevrilen, Türkçenin en önemli şairlerinden Özdemir İnce'den, manifesto niteliğinde bir kitap...

Şair ve düşünce adamı İnce; bilginin, deneyimin ve “yazar” kişiliğinin eleginden geçirdiği metinlerde; öncelikle şiir ve yazı nedir, şair ve yazar kimdir sorularına yanıt arıyor. İnce'nin cesur tanım ve eleştirileri, kimi zaman bu soruların yanıtlarına, tersinden giderek, ne ve kim olmadıklarını anlatarak da ulaşıyor.

Özdemir İnce, en yetenekli sanatçının bile, kendinden öncesini bilmeden ormanda yolunu yitireceğini anlatırken, genelde edebiyatla, özelde şiirle ilgilenenlere yalnızca yürümeleri gereken anayolları değil, “patikalar”ı, “çıkılmaz sokak”ları da gösteren bir pusula sunuyor. Ve açılması gereken tarlaları...

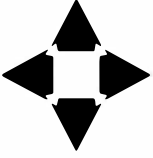
İnce, önemli şairleri ve yapıtlarını yerelden evrensele değerlendirirken, şiir eleştiri eğitim ve öğretimi yapmakla yetinmiyor, bir şiirin (yazının) hangi düzlemlerde eleştirilebileceğini, hangi ölçütler kullanılırsa gerçek bir eleştiriye ulaşılabileceğini de gösteriyor.

Türkiye'nin ve dünyanın hızla değiştiği dönemlerde kaleme alınan ve 25 yıl içinde “akademik” bir kimlik de kazanan bu yazılar, edebiyat ortamının, aniden parlatılan kalemlerle ve onların hızla tüketilen yapıtlarıyla sınırlanmak istenmesine bir başkaldırı aslında...

Özdemir İnce'nin kuramsal yazı ve eleştirel denemelerini kapsayan bu kitap dizisinde *Şiir ve Gerçeklik*'i; *Tabula Rasa*, *Yazınsal Söylem Üzerine* ve *Şiirde Devrim* takip edecek.

Özdemir İnce

Tabula Rasa

Şair ve düşünce adamı Özdemir İnce'nin *Şiir ve Gerçeklik*'ten sonra, onun kadar klasikleşmiş bir yapıtı daha: *Tabula Rasa*.

Tabula Rasa, şiir eleştirmenlerine, şiir eleştirmeni olmaya niyetlenenlere şiiri, şiir sanatını (poetikayı), şiirsel ve yazınsal söylemi, bilimsel eleştiriyi öğretmek için, bir şair tarafından özel olarak kaleme alınmış bir kitap.

Tabula Rasa'yı okumak eleştirmenler için zahmetli bir yolculuk, ama okurlar için her bakımdan neşeli bir gezi: Geleneği bilmek ile geleneğe saplanıp kalmak arasındaki farkı görüyor; ciddi birikim isteyen şiir çözümlemelerinin nasıl anlaşılır ve neredeyse kolay bir işe dönüştüğüne tanık oluyorsunuz.

Yazınsal yapıtlarda yapı, biçim, anlam ve şiirde ses (müzik) katmanlarının kendi aralarındaki ilişkiler ve onların okura yansımaları ilk kez, çeyrek yüzyıl önce, *Tabula Rasa* ile gündeme gelmişti, daha sonra bir benzeri yazılmadı.

Sanatsal yaratı nedir, nasıl oluşur, nasıl okunur, nasıl anlamlandırılır, nasıl yorumlanır?

Tabula Rasa, gelgeç modaların önemsizleştirdiği, unutturduğu temel yasaları yeniden ele alıyor; Metin Eloğlu, Cemal Süreya, Edip Cansever ve Turgut Uyar'ı alışılmadık bir boyutta okuyor.

Özdemir İnce'nin kuramsal yazı ve eleştirel denemelerini kapsayan bu kitap dizisinde, *Şiir ve Gerçeklik* ile *Tabula Rasa*'yı; *Yazınsal Söylem Üzerine* ve *Şiirde Devrim* izleyecek.

Ahmet Taner Kışlalı

Siyaset Bilimi

"Yalnız kendi dilimizde değil, yabancı dillerde de bu alanda bir öğretmeni tam anlamıyla doyuracak içerikte bir kitap bulmak oldukça zordur. Türkiye'deki pek çok öğretim üyesinin gereksinmesini karşılayacak, öteki okuyucuların da ilgisini çekecek böyle bir eseri Türk siyaset bilimi kütüphanesine kattığınız için sizi candan kutlarım."

Prof. Dr. Erhan Köksal

"En çok yararlandığım çağdaş yerli yazar Ahmet Taner Kışlalı oldu. Kışlalı'nın tüm kitapları, ama esas olarak *Siyaset Bilimi* adlı çalışması, bütün lider adayları için yararlı olabilir. Ben, Kışlalı'nın kitabından çok şey öğrendim."

Emre Kongar

Ahmet Taner Kışlalı

Atatürk'e Saldırmanın

Dayanılmaz Hafifliği

"Kışlalı'nın tahlillerine katılmamak mümkün değil... Yazları, Atatürk'ün ve Atatürkçülüğün tükendiğini sananların karşısına, bir anıt gibi dikiliyor..."

Hasan Pulur / Milliyet

"Prof. Kışlalı, bilimsellikte gazeteciliği üslubunda birleştirmeyi başarmış ender yazarlardan. 'Atatürk'e Saldırmanın Dayanılmaz Hafifliği' başlıklı nefis makalesini, kitabın en başına almış... Her biri ayrı güzellik ve değerde yazılar bunlar..."

Hıncal Uluç / Sabah

"Kışlalı, devlet adamlığı, bilim adamlığı ve gazeteciliği en iyi şekilde birbirine bağlayan, saygınlığını ve görüşlerindeki dürüstlüğü hiçbir zaman kaybetmeyen, nadir insanlarımızdan biridir... Eğer ciddi, sağlıklı tespit ve görüşleri olan sosyal demokrat bir yazarı okumak isterseniz, tavsiye ederim."

Mehmet Ali Birand / Sabah

"Kemalizmi savunuyorsanız, sol düşünceleri Kemalist bir bakış açısı ile irdelemek istiyorsanız, orduya, YÖK'e, Güneydoğu sorununa, dile, dine, kadına, gençliğe, Kemalist bir gözlükle bakmak isterseniz, bu kitabı okumalısınız..."

Nevzat Dağlı / Cumhuriyet

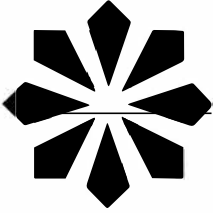
"Bülent Ecevit zamanı CHP hükümetinde Kültür Bakanlığı koltuğunu, ağırlığı, insanlığı, devrimciliği, vatanseverliği, Atatürkçülüğü ve güzelliği ile dolduran Prof. Ahmet Taner Kışlalı... İkinci Cumhuriyet, köktendincilik ve etnik milliyetçilik jargonuyla bir geniş cephe halinde Atatürk'e saldıranlara bu kitapla yanıt verdi."

Yaşar Aksoy / Yeni Asır

Can Dünder

Ergenekon

Türkiye, Cumhuriyet tarihinin en büyük skandalını "Çok Gizli" damgalı dosyalara tıkip hafızasına gömdü. 1996'nın Kasım ayında, bir pazar akşamı, Susurluk'ta "iş kazası" yapan bir Mercedes'ten dökülen kirli devlet sırları, geldiği kadar hızla uçup gitti gündemimizden... Devleti ele geçirmeye çalışan çeteler, iktidarı saran mafya ilişkileri, eski ülkücülerden özel time uzanan bir yasadışı örgütlenme, tam da çözülmenin eşğine gelmişken tarihin tozlu raflarına kaldırıldı.

Oysa Meclis'in duruma el koyması, savcıların olayın üstüne gitmesi, kamuoyunun uyanık olması, medyanın özel araştırma ekipleri kurup işin peşine düşmesi gerekiyordu. Olmadı.

Bu kitapta, 40 Dakika haber programının, "Susurluk unutulmasın" diye yaptığı araştırmaları bulacaksınız. Türkiye'de Gladyo tipi bir örgütlenmenin nasıl kurulduğunu; eski ülkücülerin nasıl yasadışı bir faaliyette görevlendirildiklerini; istihbarat teşkilatları arasındaki amansız rekabeti, başbakanların kullandıkları "Özel Büroları"; Güneydoğu'da sürdürülen mücadelenin nasıl hukuk dışına taşıp çeteler yarattığını; 12 Eylül öncesi provokasyonlardan Özal suikastına kadar bu çetelerin adının bulunduğu eylemleri; nihayet, devlet içindeki devletin, "Ergenekon'un gizli dünyasını okuyacaksınız. Ve bütün bu anlatılanların hesabının nasıl olup da hâlâ sorulmadığına şaşacaksınız.

Ergenekon'la tanışın!

Susurluk suskunluğa dönüşmesin!

